

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 497 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

► **ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΝΔ ΤΟΥ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ**

► **ΚΑΜΙΑ ΨΗΦΟΣ ΣΤΗΝ ΨΕΥΤΙΚΗ “ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ” ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ**

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ ΜΕ ΤΑΞΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

► **Υπάρχει Εναλλακτική**
 ► **Με μια ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ**

Στηρίζτε - Ψηφίστε

Ο.Κ.Δ.Ε.

Φάκελος: ΕΚΛΟΓΕΣ
σελ. 6-9

Φοιτητικές εκλογές
Αυξημένη συμμετοχή, φτωχή συζήτηση
σελ. 5

Γαλλία
Το κίνημα σε επιβράδυνση, η κοινωνική οργή διαχέεται
σελ. 13

20ο Αντικαπιταλιστικό Κάμπινγκ
22-30 Ιουλίου, Μονολίθι Πρέβεζας
σελ. 14

Ένατος νεκρός σε εργατικό δυστύχημα μέσα σε 8 μέρες

Στις 29 Μαΐου ένας εργαζόμενος καταπλακώθηκε από πετρέλαιο στη Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη Περάματος και κατέληξε στο νοσοκομείο όπου διακομίστηκε ενώ τραυματίστηκαν άλλοι δύο εργαζόμενοι. Ο ένατος νεκρός σε εργατικό δυστύχημα μέσα σε οχτώ ημέρες (22-29 Μαΐου) και 71ος μέσα στο 2023, όπως αναφέρεται από τον πρόεδρο της Ομοσπονδίας Συλλόγων Εργαζομένων Τεχνικών Επιχειρήσεων Ελλάδος σε ρεπορτάζ της Εφ. Συν. στις 30 Μαΐου.

Δεν είναι απλά “μαύρη” στατιστική. Είναι η απarıθηση των εργοδοτικών εγκλημάτων—δολοφονιών. Είναι το αποτέλεσμα του Νέου Συστήματος Εκμετάλλευσης, η συνέπεια της αποχαλίνωσης της εργοδοτικής ασυδοσίας που με το φόβητρο της ανεργίας πετσοκόβει μισθούς, καταργεί εξοπλισμό και ελέγχους προστασίας και επιβάλλει εξοντωτικά ωράρια εργασίας, υπό οποιοσδήποτε απάνθρωπες συνθήκες. Είναι η νεοφιλελεύθερη πολιτική όπως εκφράζεται και με το νόμο Χατζηδάκη που διαλύει την Επιθεώρηση Εργα-

σίας και τα εργασιακά δικαιώματα. Είναι η ακραία συνέπεια του δόγματος “Απαγορεύεται το απαγορεύεται στο Κεφάλαιο”. Το να πηγαίνεις για δουλειά και να μην ξέρεις αν θα γυρίσεις σπίτι σου!

Ο συνάδελφος σκοτώθηκε γιατί δεν τηρούνταν τα απαραίτητα μέτρα ασφαλείας από την εταιρεία. Γιατί τελικά στο ζύγι του κέρδους η ανθρώπινη ζωή μετράει λιγότερο από τα χρήματα που εξοικονομούν τα αφεντικά παραβιάζοντας κάθε κανονισμό ασφαλείας. Η προσαγωγή στην αστυνομία τεσσάρων υπευθύνων από το χώρο δουλειάς και η υποκρισία των γραφειοκρατών της αποδυναμωμένης Ανεξάρτητης Αρχής Επιθεώρησης Εργασίας που τώρα δηλώνουν αποφασισμένοι να “ενισχύσουν τον ελεγκτικό μηχανισμό” και να κάνουν πολλαπλούς ελέγχους ασφαλείας στους χώρους δουλειάς δεν μπορούν να ξεπλύνουν τις ευθύνες των υπαίτιων για αυτό το έγκλημα.

Ούτε μόνο μία κινητοποίηση — απεργία που προκηρύσσεται εκ των υστέρων από τα σωματεία και που καταλήγει να

παίρνει συμβολικό χαρακτήρα, αρκεί ως απάντηση των εργατών στο μεσαίωνα που μας γυρίζουν. Το διακούβημα δεν είναι απλά το δικαίωμά μας στην εργασία με αξιοπρεπείς όρους αλλά η ίδια μας η ζωή και δεν κατακτάται καλώντας μονάχα σε μεγάλες κεντρικές κινητοποιήσεις. Κατακτάται με καθημερινή επίμονη προσπάθεια μέσα στους χώρους δουλειάς, για να ανασυγκροτήσουμε τα σωματεία μας και να πάψουν να είναι “σφραγίδες” που μόνο δίνουν έδρες στο συνέδριο της ΓΣΕΕ. Για την οικοδόμηση μιας δύναμης που με συνέπεια θα παλεύει ενάντια στην εργοδοτική ασυδοσία και το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης, που θα συμβάλλει στην ενίσχυση και ενοποίηση των αγώνων με ένα πρόγραμμα σωτηρίας της εργατικής τάξης. Για να πληρώσουν οι πλούσιοι για τις ανάγκες της κοινωνίας και όχι το αντίθετο. Για μια κυβέρνηση των εργαζομένων που θα προκύψει από τους αγώνες τους, τη μόνη που μπορεί και να επιβάλλει το δίκιο τους. Η ΑτΕ με την πάλη της σε αυτό προσπαθεί να συμβάλλει.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή**- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων****- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο****στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή****- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού**

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακαμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημομαρξιστικού/τροτσκιστικού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Στην υπεράσπιση του σοσιαλιστικού σχεδιασμού

Συγγραφέας: Ερνέστ Μαντέλ

Χρονολογία έκδοσης: Δεκέμβριος 2003

Σελίδες: 48

Τιμή: 2 ευρώ

Στη σειρά εκδόσεων κάτω από τον γενικό τίτλο «Τετράδια της Εργατικής Πάλης», περιλαμβάνεται και αυτή η μπροσούρα του Ερνέστ Μαντέλ «Στην υπεράσπιση του σοσιαλιστικού σχεδιασμού». Σκοπός αυτών των εκδόσεων είναι με μικρά αυτοτελή κείμενα να παρουσιάσουν βασικά προβλήματα του εργατικού κινήματος, της κομμουνιστικής θεωρίας και πρακτικής. Σε μια περίοδο που χαρακτηρίζεται από την κρίση του καπιταλισμού, τους πολέμους, τη νεοφιλελεύθερη βαρβαρότητα, αλλά και από την ανοδική πορεία των αγώνων και του εργατικού και κοινωνικού κινήματος, ο θεωρητικός και πολιτικός εξοπλισμός των αγωνιστών -ιδιαίτερα των νέων- είναι εξαιρετικά αναγκαίος. Η εποχή μας

είναι δύσκολη και αντιφατική. Το κενό που αφήνει η διάλυση της σοσιαλδημοκρατίας και του σταλινισμού ανοίγει πολλές προοπτικές για τους επαναστάτες μαρξιστές, αλλά κρύβει και πολλές παγίδες.

Τα «Τετράδια της Εργατικής Πάλης», με αυτή την προσπάθεια, θέλουν να συμβάλουν ακριβώς σ' αυτό το τελευταίο. Στην οικοδόμηση μιας επαναστατικής αριστεράς στη χώρα μας, ικανής να αντιστέκεται στις σειρήνες του «εύκολου δρόμου», και να αποτελεί μια δύναμη των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας απέναντι στην αστική τάξη και το κράτος της, θεωρητικά, πολιτικά και πρακτικά.

Από το οπισθόφυλλο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Γιάννενα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Γιάννενα

Ψυλικατζίδικο "Ψυλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Είναι γνωστό ότι οι εκλογές στο αστικό σύστημα δεν αποτυπώνουν σωστά τους ταξικούς συσχετισμούς που υπάρχουν σε μια κοινωνία. Και σε κάθε περίπτωση, η εκλογική ψήφος δεν είναι, και δεν μπορεί να είναι, το (μόνο) κριτήριο των κοινωνικών και ταξικών σχέσεων ή συσχετισμών που επικρατούν σε μια κοινωνία. Έχοντας αυτά υπόψη, τα αποτελέσματα των εκλογών της 21ης Μαΐου έδειξαν ορισμένα πολιτικά πράγματα (αναλύονται σε άλλα άρθρα της Ε.Π.), ωστόσο για πιο ασφαλή –όχι οριστικά– συμπεράσματα πρέπει να περιμένουμε τις εκλογές στις 25 Ιουνίου και κυρίως την περίοδο μετά τις εκλογικές αναμετρήσεις, δηλαδή μέσα στην ίδια την κοινωνική και πολιτική ζωή. Αυτό είναι αναγκαίο όχι μόνο σαν γενικός κανόνας, αλλά γιατί οι βασικές τάσεις που διασχίζουν την κοινωνία είναι εκρηκτικές (κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, κοινωνική και πολιτική κρίση, φτώχεια και διαρκής φτωχοποίηση της κοινωνίας, σήψη, διαφθορά, απειλή ενός γενικευμένου πόλεμου, περιβαλλοντική καταστροφή κ.λπ.).

Μπορούμε να αποτρέψουμε την επικράτηση του Μητσοτάκη

Το μεγάλο ποσοστό που πήρε η ΝΔ στις εκλογές της 21ης Μαΐου πρέπει και μπορεί να μειωθεί σημαντικά. Όσα είπε στην προεκλογική περίοδο και συνεχίζει να λέει αυτός, οι παπαγάλοι του και διαδίδουν τα αργυρώνητα ΜΜΕξαπάτησης είναι κυριολεκτικά ψέματα και δεν ανταποκρίνονται ούτε κατ' ελάχιστο στο πρόγραμμα, στην πολιτική του κόμματος της ΝΔ και κυρίως στην κατάσταση του ελληνικού καπιταλισμού. Αυτά που πραγματικά υποστηρίζουν η ΝΔ, ο ακραίος νεοφιλελεύθερος Μητσοτάκης και οι ακροδεξιοί συνεργάτες του, Βορίδης, Άδωνις, Πλεύρης κ.ά. είναι, όπως έδειξε και η πολιτική τους την τετραετία που κυβέρνησαν:

Α) Τα μέγιστο των τεράστιων κερδών του μεγάλου κεφαλαίου σε βάρος των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Τρία χαρακτηριστικά παραδείγματα αρκούν για να δείξουν αυτή την πραγματικότητα: α) Η Μότορ Όιλ

Συνεχίζουμε και στις νέες εκλογές

του Βαρδινογιάννη το 2022 τριπλασίασε τα κέρδη της σε σχέση με το 2021, εμφανίζοντας 1,7 δισ. ευρώ — παρότι μάλιστα μειώθηκαν οι πωλήσεις πετρελαιοειδών. β) Οι εισηγμένες στο χρηματιστήριο επιχειρήσεις σημείωσαν κέρδη ρεκόρ, αξιοποιώντας στο έπακρο την αντεργατική πολιτική της κυβέρνησης Μητσοτάκη, την αύξηση των τιμών στα προϊόντα τους και τη μετακύλιση των αυξήσεων των πρώτων υλών στους καταναλωτές. γ) Οι χρεοκοπημένοι τραπεζίτες και οι τράπεζές τους κλέβουν κάθε μέρα εκατομμύρια ευρώ από τις προμήθειες κάθε διατραπεζικής πράξης που πραγματοποιούν αναγκαστικά τα νοικοκυριά κι οι επιχειρήσεις.

Β) Τα δισεκατομμύρια που δόθηκαν στους ολιγάρχες μέσω του Ταμείου Ανάκαμψης επιβαρύνοντας το δημόσιο χρέος (μια και συνοδεύονται από δάνεια που αναλαμβάνει το ελληνικό δημόσιο) το οποίο εμείς θα κληθούμε να πληρώσουμε σε λίγα χρόνια.

Γ) Ετοιμάζει νέα αντεργατικά και αστυνομικά μέτρα πολύ χειρότερα από αυτά που πήρε τα προηγούμενα 4 χρόνια, όπως: α) Ο περιορισμός ή ακόμη και η απαγόρευση των διαδηλώσεων σε ορισμένες περιπτώσεις και η απόδοση στην αστυνομία του δικαιώματος ποιος μπορεί και ποιος όχι να διαδηλώνει, πού και ποια ώρα. β) Ο νόμος Χατζηδάκη που περιορίζει σημαντικά το δικαίωμα της απεργίας, της συνδικαλιστικής οργάνωσης των εργαζομένων και γενικά μεγαλώνει την κρατική παρέμβαση στα συνδικάτα. γ) Η εισαγωγή πανεπιστημιακής αστυνομίας στα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα για πρώτη φορά στη νεότερη ελληνική ιστορία, προχωρώντας ένα βήμα παρά πέρα μετά την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου.

Δ) Ετοιμάζεται να «βελτιώσει», όπως δήλωσε πρόσφατα, το λεγόμενο «επιτελικό κράτος», δηλαδή το αστυνομικό κρά-

τος από τη μια μεριά και από την άλλη, α) των πελατειακών σχέσεων με τους διορισμούς των ημέτερων (των «γαλάζιων παιδιών») σε κάθε γωνιά του ευρύτερου δημόσιου τομέα με παχυλούς μισθούς, και β) των απευθείας αναθέσεων αρκετών δισεκατομμυρίων ευρώ στους λεγόμενους επιχειρηματίες.

Ε) Ετοιμάζεται να προχωρήσει στις καταστροφικές ιδιωτικοποιήσεις –το νερό είναι πρώτο στην ατζέντα– γράφοντας στα παλιά του τα παπούτσια την εκφρασμένη θέληση του ελληνικού λαού εναντίον τους (57% του ελληνικού λαού είναι κατά) και το τραγικό μαζικό έγκλημα των Τεμπών. Επιπλέον έχει προαναγγείλει την κατάργηση του άρθρου 16 του Συντάγματος για να μπορούν να λειτουργήσουν ιδιωτικά πανεπιστήμια και να προχωρήσει στην κατάργηση της δωρεάν εκπαίδευσης και στην εισαγωγή διδασκτρών στα δημόσια ΑΕΙ, όπως έκανε και με τα δημόσια νοσοκομεία.

Στ) Υπόσχεται λαγούς με πετραχήλια και αυξήσεις στους μισθούς, α) την ίδια στιγμή που στα προγράμματα που έχει καταθέσει στην ΕΕ δεν προβλέπεται καμιά αύξηση τουλάχιστον μέχρι το 2027, β) κρατάει τις τριετίες παγωμένες και γ) επανέρχεται το Σύμφωνο Σταθερότητας (είχε παγώσει λόγω της πανδημίας) σε όλα τα κράτη της ΕΕ.

Ζ) Διατυμπανίζει τους τεράστιους εξοπλισμούς που έκανε και ετοιμάζεται να δαπανήσει και άλλα δισεκατομμύρια –αυξάνοντας ακόμη περισσότερο το δημόσιο χρέος– για την αγορά F35 που δεν χρησιμεύουν τίποτα στην Ελλάδα, αλλά είναι πολύτιμα για τους ιμπεριαλιστές για τον πόλεμο στην Ουκρανία. Με αυτούς τους τεράστιους εξοπλισμούς ο Μητσοτάκης από τη μια μεριά μετέφερε δισεκατομμύρια στα ταμεία των πολεμικών βιομηχανιών ΗΠΑ, Γαλλίας και Ισραήλ και από την

άλλη φτάνει παραπέρα των ελληνικό λαό!

Μπορούμε να νικήσουμε

Όσο και αν φωνάζουν ενόψει των εκλογών ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ και να υπόσχονται ότι θα βελτιώσουν την άσχημη κατάσταση της οικονομίας και το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων, είναι βέβαιο ότι απλά παραπλανούν τον ελληνικό λαό. Γιατί για τη σημερινή κατάσταση, α) ευθύνονται και τα δυο αυτά κόμματα, β) εφάρμοσαν μνημόνια και μνημονιακές πολιτικές, γ) τα προγράμματα τους είναι –με ελάχιστες εξαιρέσεις– ίδια με εκείνο της ΝΔ του Μητσοτάκη.

Τέλος, ενόψει της πολύ μεγάλης κρίσης του καπιταλισμού που έρχεται, τα προγράμματα και η πολιτική των ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ δεν είναι μόνο ανεπαρκή είναι και καταστροφικά για τα συμφέροντα των εργαζομένων. Ανεξάρτητα πώς τα παρουσιάζουν στο γυάλινο κουτί των τηλεοράσεων, είναι δοκιμασμένα και φέρνουν φτώχεια και εξαθλίωση στους πολλούς και αμύθητα κέρδη στους πλούσιους. Δεν πρέπει να ξεγελάσουν κανένα, δεν πρέπει να τους συγχωρήσουμε για τα εγκλήματα τους παλιά και νέα. Και όχι μόνο αυτό. Πρέπει να προχωρήσουμε σε αποφασιστική ρήξη με το καθεστώς του κεφαλαίου και των πλουσίων, αυτό το καθεστώς που υπηρετούν τα μνημονιακά κόμματα. Σήμερα είναι κυριολεκτικά θέμα ζωής και θανάτου.

Την πολιτική αυτών των μνημονιακών αστικών κομμάτων και τον διεφθαρμένο κόσμο με τις φαραωνικές ανισότητες και αδικίες που έχουν δημιουργήσει αγωνίζεται να συντρίψει η ΟΚΔΕ με την πολιτική, το πρόγραμμα και τους αγώνες της. Και παράλληλα να εγκαθιδρύσει μια σοσιαλιστική δημοκρατία των εργαζομένων και όλων των «από κάτω» χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, χωρίς ανθρώπους που πεινούν και δυστυχούν. Γι' αυτή την πολιτική και γι' αυτό τον αγώνα η ΟΚΔΕ ζητάει στις νέες εκλογές της 25ης Ιουνίου **τη στήριξη και την ψήφο** των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Η στήριξη και η ψήφος στην ΟΚΔΕ είναι μια **χρήσιμη επιλογή**.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Η εγκληματική κυβέρνηση της ΝΔ υπόσχεται προεκλογικά αυξήσεις στους μισθούς, ενώ το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και της νεολαίας καταβαρθώνεται. Συγκεκριμένα υπόσχεται αύξηση του μέσου μισθού 28% και του κατώτατου μισθού κατά 22% στα 4 χρόνια. Την ίδια στιγμή, ο γενικός δείκτης τιμών έχει αυξηθεί 13% (στα τρόφιμα, τις μεταφορές και τη στέγαση 23%, 20% και 19% αντίστοιχα) μόνο μέσα σε 1.5 χρόνο. Η πτώση της αγοραστικής δύναμης φαίνεται ανάγλυφα στις συνθήκες διαβίωσης του πληθυσμού. Σύμφωνα με τους δείκτες ευημερίας που ανακοίνωσε η ΕΛΣΤΑΤ, ποσοστό 5,7% του πληθυσμού 16 ετών και άνω, δηλώνει ότι δεν είναι καθόλου ικανοποιημένο από την οικονομική του κατάσταση, ενώ πλήρως ικανοποιημένο δηλώνει το 1,9%. Το μεγαλύτερο ποσοστό του φτωχού πληθυσμού (70,2%) δηλώνει καθόλου έως λίγο ικανοποιημένο από την οικονομική του κατάσταση. Συντριπτικό είναι επίσης το ποσοστό της συχνότητας εξάσκησης δραστηριοτήτων, όπως μουσική, τραγούδι, χορό, θέατρο, φωτογραφία το 2022, με το 62,2% να δηλώνει «Ποτέ» στην κλίμακα.

Η φτώχεια γονατίζει τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα της Ευρώπης ενώ αυξάνονται και οι κλοπές. Στην ευρωζώνη ο ετήσιος δείκτης πληθωρισμού στα τρόφιμα έφτασε στο 15% τον Φεβρουάριο με πολλές χώρες να το ξεπερνούν, όπως η Γερμανία (22%) και οι Βαλτικές χώρες (μεταξύ 25 και 30%). Στην Πορτογαλία η μέση τιμή των βασικών προϊόντων που μπαίνουν στο καλάθι υπολογίστηκε με έρευνα της εθνικής στατιστικής υπηρεσίας, ότι αυξήθηκε από 74,90 ευρώ στα 96,44 ευρώ μέσα σε ένα χρόνο, δηλαδή αύξηση σχεδόν 29%. Στην Ισπανία μειώθηκαν κατά 8,8% οι δαπάνες για είδη διατροφής, σύμφωνα με στοιχεία του υπουργείου Γεωργίας. Τα κρούσματα κλοπών στα σουπερ μάρκετ της Βρετανίας έχουν αυξηθεί κατά 18% τον τελευταίο χρόνο και αντίστοιχα 25% στην Ολλανδία με την αστυνομία να καταγράφει 40.000 περιστατικά το 2022. Η χυδαία αυτή αύξηση των τιμών έχει οδηγήσει σε περιστατικά απόγνωσης αντίστοιχα με αυτό της κλοπής βρεφικών γιαιουρτιών από νεαρή μητέρα στο Λονδίνο.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα καταδικάζει σχεδόν 1 δισ ανθρώπων, στις 43 φτωχότερες χώρες του πλανήτη, να είναι εκτεθειμένοι στον κίνδυνο της «πανδημίας των φτωχών». Ενώ η χολέρα μειώνονταν σε κρούσματα, από το 2021 η τάση αυτή αντιστρέφεται. Το 2022 15 χώρες αναφέρουν επιδημίες χολέρας και από τις αρχές του 2023 οι χώρες που πλήττονται έχουν γίνει 24. Χώρες που συνήθως δεν πλήττονται από χολέρα είναι πλέον θύματα και το ποσοστό θνητότητας ξεπερνά κατά πολύ το 1% που παρατηρείται συνήθως. Η νόσος αυτή ανθίζει σε συνθήκες έλλειψης πόσιμου νερού και βασικής υγιεινής που αποτελούν πραγματικότητα για τα φτωχά στρώματα ολόκληρα και περισσότερων χωρών. Η πρόληψη για την χολέρα είναι ο απλώς εμβολιασμός, ωστόσο από τα αναγκαία 18 εκατομμύρια δόσεις που ζητήθηκαν φέτος, δόθηκαν 8 εκατομμύρια. Τα αναγκαία κονδύλια που ζητά ο ΠΟΥ και η UNICEF για την αντιμετώπιση -που δεν προβλέπεται να πάρουν- ανέρχονται στα 640 εκ, πολύ λιγότερα από τα δισ που δίνονται για πολεμικούς εξοπλισμούς.

Ελληνικός καπιταλισμός

Οριστικά και αμετάκλητα στις «οικονομίες της φαβέλας» με νέο κραχ στον ορίζοντα

Οντόρος που δημιούργησε στα καλοταϊσμένα ΜΜΕ η απερχόμενη κυβέρνηση Μητσοτάκη για δήθεν «σταθερή ανάπτυξη», ανήκει το λιγότερο στη σφαίρα του φανταστικού. Στην πραγματικότητα, ο ελληνικός καπιταλισμός όχι μόνο δεν έχει έλθει στην προμνημονιακή του κατάσταση, αλλά έχει υποβαθμιστεί οριστικά στην πιο χαμηλή βαθμίδα των οικονομιών της Δύσης (μιας Δύσης που κι αυτή με τη σειρά της βιώνει μια πρωτοφανή κρίση, με πρωταγωνιστή τις ΗΠΑ).

«Ανάπτυξη» πάνω σε συντρίμια

Ως προς την ανάπτυξη του ΑΕΠ, η άνοδος στο 6,8% για το 2022 έρχεται από τη μία, λόγω της σύγκρισης που γίνεται με την πολύ βαθιά ύφεση του 2020 και από την άλλη, λόγω του αυξημένου πληθωρισμού (9,3% για την ίδια χρονιά) και των επιδοτήσεων διαφόρων pass που έδωσε η κυβέρνηση στους καπιταλιστές. Για το 2023, οι προβλέψεις του ΟΟΣΑ δείχνουν μια αισθητή συρρίκνωση του δείκτη στο 1,6%. Πιθανότατα, οι προβλέψεις θα πέσουν έξω, καθώς ήδη η ισχυρότερη οικονομία της ΕΕ, η Γερμανία, έχει μπει σε τροχιά ύφεσης. Και σίγουρα, με αυτά τα νούμερα δεν πρόκειται να ανακτηθεί το 1/4 του ΑΕΠ που χάθηκε από το 2008 και έπειτα. Αυτό θα γίνει... το 2037 (!) σύμφωνα με τις «αισιόδοξες» πάντα, προβλέψεις του ΟΟΣΑ.

Οι ιδιωτικοποιήσεις που βαφτίστηκαν «επενδύσεις»

Έπειτα από 13 χρόνια συνεχών αρνητικών επιδόσεων στις καθαρές επενδύσεις πάγιου κεφαλαίου (επενδύσεις πάγιου κεφαλαίου-αποσβέσεις), εμφανίζονται το 2022... να πλησιάζουν το μηδέν (σωρευτικά χάθηκαν πάνω από 100 δισ. ευρώ)! Αυτή η πορεία του μηχανολογικού εξοπλισμού της χώρας έχει γονατίσει τον παραγωγικό ιστό, με τη βιομηχανία να έχει βαλτώσει σε πολύ χαμηλούς δείκτες, χωρίς καμία ένδειξη αντίστροφης πορείας (το ίδιο και χειρότερα ισχύει για την αγροτική παραγωγή). Όσο για την παραγωγικότητα (βασικό σημείο σύγκρισης με άλλες καπιταλιστικές οικονομίες) συνεχίζει, επίσης, να πέφτει (96.6 το 2022, σε σχέση με το «φτωχό» 2015 [=100]).

Αυτά αγνοούνται στην έκθεση του διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδας (ΤτΕ), όπου παρουσιάζει τις επενδύσεις με ένα δικό του, νεοφιλελεύθερο τρόπο. Αναφέρεται σημαντική αύξηση των Ξένων Άμεσων Επενδύσεων στην έκθεση του Απριλίου 2023 (αύξηση στα 6,2 δισ. το 2023, από 5,5 το 2021 και 4,4 το 2019). Παρακάτω στην έκθεση συμπληρώνεται ότι «οφείλεται αφενός σε διαρθρωτικούς και συγκυριακούς παράγοντες και αφετέρου στην επιτάχυνση της υλοποίησης του στρατηγικού σχεδίου του ΤΑΙΠΕΔ για την αξιοποίηση της δημόσιας περιουσίας», με άλλα λόγια, το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας καταγράφεται ως «επένδυση». Η κερδοσκοπική-παρασιτική δραστηριότητα του ξένου κεφαλαίου γίνεται ξεκάθαρη και στη σύνθεση των Άμεσων Ξένων Επενδύσεων: από τα 6,2 δισ., τα 1,9 (πάνω από το 1/3) κατευθύνθηκαν στην αγορά ακινήτων.

Τα χρήματα που θα εισρεύσουν από το Ταμείο Ανάκαμψης μέχρι το 2026 πράγματι θα είναι πολλά (μαζί με τα νέα ΕΣΠΑ, θα φτάσουν τα 120 δισ. ευρώ, δηλαδή το 60% του ΑΕΠ), αλλά δεν πρόκειται να πάνε με κανέναν τρόπο στην παραγωγική ανασυγκρότηση της οικονομίας. Το σχέδιό του «Ελλάδα 2.0» περιλαμβάνει τις γνωστές απάτες περί «πράσινης ανάπτυξης» και «καινοτομίας», με τη ντόπια ελίτ και τους ημετέρους της να περιμένουν πως και πως να ξεκοκαλίσουν ακόμα παραπάνω τα δημόσια ταμεία, βγάζοντας χωρίς καθόλου κόπο δυσθεώρητα κέρδη. Δεν μπορεί να υπάρξει άλλη διαχείριση από τους «άριστους», όταν τη διετία 2020-22 κλέψανε από τα δημόσια ταμεία μέσω απευθείας αναθέσεων 15 δισ.

Χρέος: ένα πηγάδι δίχως πάτο

Άλλη μια ανυπολόγιστη ζημιά στην οικονομία είναι το δυσβάσταχτο (δημόσιο και ιδιωτικό) χρέος, που δεν υπάρχει καμία σκέψη για δραστική μείωσή του από τα αστικά επιτελεία. Εξαιτίας του πληθωρισμού και της αύξησης του ΑΕΠ, ο λόγος δημόσιου χρέους προς ΑΕΠ φαίνεται μειωμένος, αλλά είναι πραγματικά μια σταγόνα στον ωκεανό (190% του ΑΕΠ το Δεκέμβρη του 2022 από 194% την αντίστοιχη περίοδο πέρυσι). Στην πραγματικότητα, το χρέος μεγαλώνει και χειρότερου: έχει ξεπεράσει τα 400 δισ. ευρώ, καθώς η κυβέρνηση με πανηγυρικό τόνο δανείζεται στις αγορές για να αποπληρώσει τα παλαιότερα δάνεια. Σε συνδυασμό με το ιδιωτικό χρέος (ληξιπρόθεσμοι φόροι, χρέη προς τα ασφαλιστικά ταμεία, κόκκινα δάνεια κ.λπ.) που φτάνει πλέον τα 256 δισ., αλλά και τη συνεχή άσχημη εικόνα τόσο του ισοζυγίου πληρωμών (-9,7% του ΑΕΠ για το 2022 — περίπου ίδιο με το 2010 που μπήκαμε στα μνημόνια), όσο και του πρωτογενούς ελλείμματος, καθιστούν τον ελληνικό καπιταλισμό καθ' όλα ευάλωτο σε ένα νέο φούντωμα της κρίσης. Η «περίοδος χάριτος» τελείωσε και θα έχουμε από του χρόνου την επαναφορά του Συμφώνου Σταθερότητας όπως ανακοίνωσε η Κομισιόν, που αυτομάτως θα σημαίνουν νέα αιματοβαμμένα πλεονάσματα της τάξεως του 2-2,5% και άρα νέες περικοπές σε δημόσιες δαπάνες και ενδεχομένως, νέα μνημόνια.

«Χρυσά» κέρδη, μισθοί «στα τάρταρα»

Οι αυξήσεις στον κατώτατο μισθό είναι στην πραγματικότητα μειώσεις για το σύνολο των εργαζομένων. Σύμφωνα με τον ΟΟΣΑ, ο μέσος πραγματικός μισθός στην Ελλάδα μειώθηκε κατά 7,4%, εξαιτίας του (σχεδόν διψήφιου) πληθωρισμού, ενώ το κατά κεφαλήν ΑΕΠ σε μονάδες αγοραστικής δύναμης είναι πλέον το 3ο χειρότερο στην ΕΕ. Σε βάθος δεκαετίας, μιλάμε για μείωση τουλάχιστον 30% του μέσου μισθού, όταν αντίστοιχα στην υπόλοιπη Ευρώπη υπήρχε αύξηση 10%.

Από την άλλη, οι καπιταλιστές έχουν επιδοθεί σε ένα ασταμάτητο φαγοπότι μετά την έκρηξη της ακρίβειας. Χαρακτηριστικά είναι τα στοιχεία στο Χρηματιστήριο Αθηνών: μέσα στο α' τρίμηνο του 2023, 30 εισηγμένες επιχειρήσεις εμφάνισαν κερδοφορία κατά 169%(!) αυξημένη. Εξαιτίας των ιδιωτικοποιήσεων, της επιβολής αντεργατικών μέτρων και της χαμηλής φορολογίας το ελληνικό κεφάλαιο έχει τη μεγαλύτερη καθαρή αποδοτικότητα μέσα στην τελευταία εικοσαετία. Η πλήρης αναντιστοιχία με το επενδυτικό «εμπάρκο» που έχουν επιδοθεί οι καπιταλιστές, δείχνει τον παρασιτισμό του ελληνικού καπιταλισμού, που είναι ανίκανος να δει «πέρα απ' τη μύτη του», δηλαδή να σκεφτεί ένα νέο οικονομικό μοντέλο μέσα στις νέες παγκόσμιες ανακατατάξεις που διαμορφώνονται.

Όσο η ελληνική αστική τάξη γίνεται συνώνυμη της κρίσης και της αρπαγής δημόσιου πλούτου, τόσο δυσβάσταχτο θα κάνουν τον βίο των εργαζομένων και φτωχών. Χρειάζεται να πάρουμε πίσω τα κλεμμένα, να ανασυγκροτήσουμε την οικονομία πάνω στις ανάγκες της κοινωνίας. Σε ένα καθεστώς που δεν θέλει να παραχωρήσει τίποτα στους «από κάτω», να προχωρήσουμε σε μια πραγματική εναλλακτική, σε μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων.

■ Χάρης Μάργαρης

Επίκαιρα...

Αλληλεγγύη στους 25 διωκόμενους φοιτητές του Πολυτεχνείου

Στις 17 Νοεμβρίου του 2020, φοιτητές του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, που θέλησαν να τιμήσουν την επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου και να διαμαρτυρηθούν για την εγκληματική κυβέρνηση Μητσοτάκη, ήρθαν αντιμέτωποι με την ωμή βία των ΜΑΤ.

Το αποτέλεσμα αυτής της επίθεσης ήταν ο τραυματισμός 6 φοιτητών, 30 προσαγωγές, 23 συλλήψεις με κατασκευασμένες και ψεύτικες κατηγορίες και εξοντωτικά πρόστιμα που αγγίζουν τις 20.700 ευρώ συνολικά.

Δύο χρόνια αργότερα, με πρωτοφανή καθυστέρηση, η «δικαιοσύνη» απήγγειλε κατηγορίες σε επιπλέον δύο φοιτητές, που ήταν αυτοί που τραυματίστηκαν πιο βάναυσα από την αστυνομία!

Είναι ξεκάθαρο από την κυβέρνηση Μητσοτάκη πως όποιος αγωνίζεται ενάντια στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές των ιδιωτικοποιήσεων, που οδήγησαν στο έγκλημα στα Τέμπη και στους χιλιάδες νεκρούς εκτός ΜΕΘ κατά την περίοδο της πανδημίας, θα ξυλοκοπείται και θα συλλαμβάνεται.

Η μοναδική λύση βρίσκεται στον δρόμο του αγώνα, στον δρόμο που χάραξαν οι αγωνιστές του Πολυτεχνείου. Μόνο με τους μαχητικούς και ανυποχώρητους αγώνες μας, με ένα μέτωπο υπεράσπισης των δημοκρατικών μας δικαιωμάτων και ελευθεριών, μπορούμε να αντισταθούμε.

Δεν τρομοκρατούμαστε! Αλληλεγγύη στους 25, σε κάθε διαδηλωτή και αγωνιστή!

Άλλος ένας νεκρός εργαζόμενος στο βωμό του κέρδους!

Ένα ακόμα δυστύχημα-δολοφονία έρχεται να προστεθεί στη μακρά λίστα των θυμάτων των μνημονιακών πολιτικών στην Ελλάδα. Στις 29 Μαΐου, στη ναυτεμπορική ζώνη Περάματος, ένας 47χρονος χειριστής γερανού έχασε τη ζωή του και άλλοι δύο εργαζόμενοι τραυματίστηκαν σοβαρά.

Τέτοια περιστατικά δεν είναι ούτε μεμονωμένα, ούτε τυχαία (μόνο στο 1ο τετράμηνο του 2023 είχαμε 57 νεκρούς εργαζόμενους). Είναι έκφραση του Νέου Συστήματος Εκμετάλλευσης της Εργασίας που αφεντικά και μνημονιακές κυβερνήσεις (ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ) προσπαθούν λυσσασμένα να επιβάλλουν στους χώρους δουλειάς. Τα μηδαμινά μέτρα ασφαλείας, οι ανύπαρκτοι έλεγχοι κι η εντατικοποίηση της εργασίας έχουν ως αποτέλεσμα να θρηνούμε καθημερινά συναδέλφους, που παίζουν τη ζωή τους κορώνα-γράμματα για ένα ξεροκόμματο.

Οι εικόνες του Περάματος θυμίζουν την κρατική δολοφονία στα Τέμπη, καθώς και σε αυτήν την περίπτωση οι εργαζόμενοι είχαν προειδοποιήσει τις άθλιες συνθήκες εργασίας. Μάλιστα λίγες μέρες πριν το εργατικό δυστύχημα, στις 12 Μαΐου, το Σωματείο Ναυπηγοξυλουργών και το Συνδικάτο Μετάλλου Αττικής με ανακοίνωση προειδοποιούσαν για «ατύχημα» στα ναυπηγεία.

Ο Μητσοτάκης με περίσσιο θράσος σε συνέντευξή του μετά τις εκλογές δήλωσε «Βάλαμε σε τάξη την Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη και δώσαμε δουλειές στον κόσμο. Διότι πήγαμε και τους μιλήσαμε για τα προβλήματά τους».

Τα συμπεράσματα είναι προφανή. Οι εργοδότες, με τις ευλογίες της κυβέρνησης, εντελώς απροκάλυπτα, θυσιάζουν τους εργαζόμενους στο βωμό του κέρδους και απαξιώνουν πλήρως την ανθρώπινη ζωή.

Οι εργαζόμενοι των ναυπηγείων έχουν προχωρήσει σε 24ωρες επαναλαμβανόμενες απεργίες και διαδηλώσεις με κύρια συνθήματα: «Δεν θα συνθησούμε στα «Τέμπη» σε κάθε κλάδο και χώρο δουλειάς, δεν θα πληρώνουμε με τη ζωή μας την ανάπτυξη των κερδών τους. Δεν θα κάτσουμε με σταυρωμένα χέρια να μετράμε τους νεκρούς μας».

Απέναντι σε αυτήν τη βαρβαρότητα που ζούμε, εμείς, οι εργαζόμενοι έχουμε όπλα μας την ενότητα, την αλληλεγγύη και την αυτοοργάνωσή μας. Να τα χρησιμοποιήσουμε, να αντεπιτεθούμε για να μη θρηνησουμε και άλλους συναδέλφους, για να ζήσουμε επιτέλους σαν άνθρωποι και όχι σαν δούλοι του 21ου αιώνα.

Φοιτητικές εκλογές:

Αυξημένη συμμετοχή, φτωχή συζήτηση και νέα εκφυλιστικά φαινόμενα στη σκιά των εθνικών εκλογών

Οι φετινές φοιτητικές εκλογές διεξήχθησαν σε μια κρίσιμη περίοδο για τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Έγιναν 10 μόλις μέρες πριν τις εθνικές εκλογές, με αποτέλεσμα να προσλάβουν χαρακτήρα «πρόβας τζενεράλε» των κοινοβουλευτικών κομμάτων, και όχι έναν σταθμό στην ανασυγκρότηση των συλλόγων και του φοιτητικού κινήματος. Οι μηχανισμοί των κοινοβουλευτικών κομμάτων στα πανεπιστήμια επιχειρήσαν και πέτυχαν –σε αξιοσημείωτο βαθμό– μια επανασυμπείρωση της επιρροής τους. Έτσι κυρίως εξηγείται και η άνοδος της συμμετοχής κατά μερικές χιλιάδες (φέτος ψήφι-

σαν περίπου 58.000 φοιτητές).

Τη χρονιά που πέρασε δεν είχαμε αμιγώς φοιτητικούς αγώνες, πέρα από τις αρχικές κινητοποιήσεις ενάντια στην ΟΠΠΠ. Η νεολαία βέβαια συμμετείχε σε κινητοποιήσεις (απεργία 9/11, Πολυτεχνείο, αντιπολεμικές κινητοποιήσεις, Τέμπη κ.ά.), αλλά είτε αυτό γινόταν χωρίς αποφάσεις Συλλόγων ή αυτές παίρνονταν από ΔΣ ή Συνελεύσεις χωρίς ιδιαίτερη μαζικότητα (σχετική εξαίρεση τα Τέμπη) — οπότε αυτό είχε έναν συμπληρωματικό, όχι καθοριστικό ρόλο στην κινητοποίηση των φοιτητών. Έτσι δεν αντιστράφηκε το κλίμα υποχώρησης του φοιτητικού κινήματος, χαλάρωσης των ουσιαστικών δεσμών των φοιτητών με τους συλλόγους, το κίνημα, τους αγώνες.

Ως αποτέλεσμα, η συζήτηση σπάνια καταπιανόταν με τα φλέγοντα ζητήματα της νεολαίας και των εργαζομένων: το έγκλημα στα Τέμπη, την ακρίβεια, τους πλειστηριασμούς, την οικονομική κρίση, τον κίνδυνο του πολέμου, την κατάργηση κοινωνικών κατακτήσεων και δημοκρατικών ελευθεριών, τις ιδιωτικοποιήσεις γενικά και ειδικότερα στη δημόσια εκπαίδευση (διαγραφές, διδακτρα, ενοίκια στις εστίες, κλείσιμο σχολών, δραστηκή μείωση εισακτέων), τον κίνδυνο της Πανεπιστημιακής Αστυνομίας (που παραμένει) κ.λπ. Αποτελεί ένα αρνητικό φαινόμενο, που προξενεί ζημιά στο φοιτητικό κίνημα και μετατρέπει, με ευθύνη των αστικών δυνάμεων αλλά και των ΚΝΕ - ΕΑΑΚ, τις φοιτητικές εκλογές σε μια σειρά αντιπαράθεση «μηχανισμών».

Η ΔΑΠ βρέθηκε για δεύτερη συνεχόμενη χρονιά στη 2η θέση, με 25,77% (-1,5%). Παρά την οργή και απόρριψη της νεολαίας για την κυβερνητική πολιτική, όπως φάνηκε και στις κινητοποιήσεις των Τεμπών, η ΔΑΠ με τις γνωστές πρακτικές της (πάρτι, σημειώσεις, κλαμπ κ.λπ.) ενισχύθηκε κατά 1.100 ψήφους — απόδειξη της έλλειψης πολιτικής συζήτησης. Δεν εμφανίζεται σε νέους Συλλόγους, όμως ενισχύθηκε σε κάποιους όπου βρισκόταν (σε άλλους αποδυναμώθηκε). Όπως και πέρσι, αρνείται να παραδεχθεί ότι δεν είναι πρώτη, καθώς με τις γνωστές «αλχημείες» αναγνωρίζει το αποτέλεσμα των εκλογών μόνο όπου έχει κατεβεί. Μια κατάσταση ανάλογη με τους εκβιασμούς που επιστρατεύει η ΝΔ του Μητσοτάκη για να διαιωσίνει την παραμονή της στην εξουσία (όπως φαίνεται από το αποτέλεσμα των εθνικών εκλογών), πατώντας πάνω στην αδυναμία ουσιαστικής ανασυγκρότησης του κινήματος.

Στάσιμη η ΠΑΣΠ στην 4η θέση με 9,46% (-0,5%). Μπορεί φέτος να μην είχε κι άλλη απότομη πτώση, κυρίως λόγω των εθνικών εκλογών και της εναγωνίας «ανανέωσης» του ΠΑΣΟΚ/ΚΙΝΑΛ, που θέλουν να προωθήσουν τα ΜΜΕ, αλλά η

πορεία της προς την περιθωριοποίηση είναι μη αναστρέψιμη.

Το ΔΙΚΤΥΟ (πρώην ΒΛΟΚΟ), η παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ, ανέβηκε περίπου 200 ψήφους, μένοντας στα ίδια ποσοστά (2,6%). Αυτές οι ισχνές δυνάμεις δεν έχουν κάποιο βάρος ή ρόλο στο φοιτητικό κίνημα. Το αποτέλεσμα ανέδειξε ξανά την αδυναμία του ΣΥΡΙΖΑ να συνδεθεί με τη νεολαία και γενικότερα τα λαϊκά στρώματα, όπως φάνηκε από την καθίζηση των ποσοστών του στις εθνικές εκλογές.

Την 1η θέση διατηρεί η ΠΚΣ με 35,4% (+1%), ενισχυμένη κατά 3.000 ψήφους από πέρσι. Το αποτέλεσμα αυτό οφείλεται κυρίως στην απουσία, όλη τη χρονιά, σημαντικών φοιτητικών κινητοποιήσεων και ακόμα περισσότερο στο προσωρινό μπλοκάρισμα και διασκορπισμό των θετικών, ριζοσπαστικών διεργασιών που εκδηλώθηκαν ως αντίδραση στο έγκλημα των Τεμπών. Αυτό επέτρεψε στην ΠΚΣ/ΚΝΕ να περιορίσει το πολιτικό περιεχόμενο των κινητοποιήσεων, να τις «κλείσει» χωρίς συνέχεια και να καλέσει τη νεολαία να ψηφίσει ΚΚΕ. Έτσι, η ψήφος στην ΠΚΣ παραμένει μια στρεβλή έκφραση της ακόμα θολής αναζήτησης της νεολαίας για μια διέξοδο προς τα αριστερά, μαζί και με αταπάτες για «λύσεις» μέσω μιας ισχυρής κοινοβουλευτικής παρουσίας, μιας «αντι-ΔΑΠ» ψήφου και μιας πολιτικής ανάθεσης που μόνο κατά ένα μέρος συνδέεται με τις κινητοποιήσεις και τους αγώνες. Η ΠΚΣ έχει κάνει σοβαρή δεξιά μετατόπιση, με «συμβολικούς αποκλεισμούς», «συντονισμούς των ΔΣ» — ουσιαστικά την απουσία κάθε πραγματικού σχεδίου πάλης για το φοιτητικό κίνημα. Όλα τα προεκλογικά συνθήματά της ήταν απολίτικα («Μόνοι τους και όλοι μας», «ενίσχυση της ΠΚΣ για να γκρεμίσει τη ΔΑΠ», κ.λπ.). Προσπαθεί έτσι να παγώσει μια αποπολιτικοποίηση των συλλογικών διαδικασιών, όπως με τη μετατροπή των εκλογών σε «δημοψήφισμα» υπέρ ή κατά της ΔΑΠ. Καμία συζήτηση για αντιπαράθεση πολιτικών προγραμμάτων και θέσεων, για τη σύγκρουση που απαιτεί η πολιτική ιδιωτικοποίησης και διάλυσης της δημόσιας – δωρεάν παιδείας, για τον πόλεμο, για όλα τα κεντρικά ζητήματα. Όλα λύνονται με ψήφο στην ΠΚΣ. Επομένως η ενίσχυσή της γίνεται κυρίως σε μια βάση συντηρητική — και μαζί με αυτό οι νοθείες και η αντιδημοκρατικότητα της ΠΚΣ ξεπεράσαν φέτος κάθε όριο, στρεφόμενες αποκλειστικά ενάντια σε αριστερές δυνάμεις.

Τα ΕΑΑΚ βρίσκονται ακόμη πιο πολυδιασπασμένα: πλέον σε καμία σχολή με 2 σχήματα δεν υπήρχε ενιαίο κατέβασμα, ενώ σε αρκετές σχολές καταγράφονται 3 σχήματα. Κάθε πολιτική δύναμη που χρησιμοποιεί το «κοινό» όνομα ΕΑΑΚ έχει το δικό της σχήμα σε κάθε σχολή. Από τη μια, τα «ΕΑΑΚ-ΑΡΕΝ» ουσιαστικά παίζουν έναν ρόλο νεολαίας του ΜέΡΑ25 (μετά την σύμπραξη της ΑΡΑΣ/ΛΑΕ): διατήρησαν τα ποσοστά τους (10%) και την 3η θέση, με μια αύξηση 500 ψήφων. Από την άλλη, τα «ΕΑΑΚ-Αριστερά Αγωνιστικά Σχήματα, Συνεργασίες» της νΚΑ (όπου καταγράφεται και η ΑΡΙΣ) βρίσκονται στην 5η θέση, με 6,71% (+1,5%), ενισχυόμενα κατά 1.200 ψήφους. Η σημασία αυτών των αριθμών θα φανεί το επόμενο διάστημα, καθώς είναι δύσκολη η απευθείας σύγκριση με πέρσι

λόγω των σπασμένων σχημάτων, διαφορετικών καταγραφών κ.λπ. Πάντως τα αδιέξοδα των «ΕΑΑΚ» παραμένουν και εντείνονται: ένα κομμάτι προσκολλάται σε μια αστική δύναμη, ένα άλλο καλεί σε ψήφο στο ΚΚΕ, ένα τρίτο τρέχει να διαχωριστεί τεχνητά με ένα εντελώς θολό λόγο γεμάτο βερμπαλισμό, σεχταρισμό, διασπαστικές κινητοποιήσεις. Περαιτέρω εξελίξεις στην έκφραση και τη φυσιογνωμία των δυνάμεων αυτού του χώρου είναι μάλλον μόνο θέμα χρόνου. Κυρίως όμως αυτό που μένει είναι μια αποδυνάμωση στα αριστερά της ΠΚΣ/ΚΝΕ, πράγμα που ωφελεί την τελευταία.

Εντείνεται παράλληλα η ντε φάκτο διάσπαση και διαλυτική κατάσταση των Συλλόγων, τα σοβαρά εκφυλιστικά φαινόμενα στο εσωτερικό τους. Πρωτοφανής κατάσταση επικράτησε στα προεκλογικά ΔΣ, με καθοριστική ή αποκλειστική ευθύνη –σχεδόν παντού– της ΠΚΣ: τα περισσότερα έληξαν στις 6 ή 7 το πρωί της ημέρας των εκλογών, με αποτέλεσμα οι εκλογές να ξεκινήσουν σε πολλές σχολές 1 ώρα ή/και παραπάνω από την προγραμματισμένη ώρα έναρξης! Με νταβατζιλίκια, τραμπουκισμούς, λογικές «τσιφλικιού» για τους χώρους που «δικαιούνται» μικρότερες δυνάμεις (μεταξύ αυτών και η ΣΣΠ), με κάθε είδους αντιδημοκρατικότητα. Φτάνοντας μέχρι το σημείο να απειλήσουν άλλη αριστερή δύναμη (νΚΑ) πως θα της «απαγορεύσουν» να κατεβάσει ψηφοδέλτιο σε όλες τις σχολές πανελλαδικά, αν δεν «λύσει» υπέρ της ΠΚΣ ένα θέμα που είχε προκύψει σε προεκλογικό ΔΣ!

Η ΣΣΠ εμφάνισε στασιμότητα με κατέβασμα σε 29 συλλόγους, κερδίζοντας 358 (από 368) ψήφους και 26 έδρες. Για άλλη μια χρονιά, ενισχύεται στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων διατηρώντας την 3η θέση (περίπου 9% των ψήφων, 281 ψήφους από 237), με πρωτιά και αυτοδυναμία στη Φιλοσοφία και 2η θέση σε αρκετές άλλες σχολές, όπως Φυσικό, ΠΤΝ, ΠΤΔΕ και Ψυχολογία. Το φετινό αποτέλεσμα δεν αντιστρέφει τη σταθερή ενίσχυση της παράταξης μας τα τελευταία χρόνια, κόντρα στην κρίση του φοιτητικού κινήματος και στις μειώσεις της συμμετοχής στις φοιτητικές εκλογές. Γνωρίζουμε πως το αποτέλεσμα αυτό είναι αναντίστοιχο των αναγκών του κινήματος και των δυνατοτήτων μας ως παράταξη, της δουλειάς που όλοι μας έχουμε ρίξει αλλά και κύρια της πολιτικής που θέλουμε να εφαρμόσουμε. Ευχαριστούμε κάθε φοιτητή και φοιτήτριά που έδωσε μαζί μας την μάχη των εκλογών και μας στήριξε με την ψήφο του.

Ως ΣΣΠ, θα δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις για να μετασχηματίσουμε την θολή αριστερή αναζήτηση της νεολαίας στην ανάπτυξη ενός μαζικού και μαχητικού φοιτητικού κινήματος, για την ανάπτυξη της ριζοσπαστικοποίησης και πολιτικοποίησης της νεολαίας. Κόντρα στις αποτυχημένες και αδιέξοδες συνταγές των φανταστικών «νικών», «συμβολικών κινήσεων», στην ανάθεση του κινήματος σε «αυτόκλητους εκπροσώπους» και σε «συλλόγους-σφραγίδες». Αυτός είναι ο μόνος δρόμος για να παλέψουμε για τη ζωή και την αξιοπρέπειά μας, για το μέλλον που μας αντιστοιχεί, ενάντια σε νόμους Κεραμέως, πόλεμο, ακρίβεια και την επόμενη κυβέρνηση, έτοιμη να εντείνει την επίθεση στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις της νεολαίας.

Πανελλαδικά Αποτελέσματα Φοιτητικών Εκλογών 2023		
	ΨΗΦΟΙ	(%)
ΨΗΦΙΣΑΝ	57.841	-
ΕΓΚΥΡΑ-ΣΥΝΟΛΟ	56.032	-
ΑΚΥΡΑ	1.809	-
ΠΚΣ	19.632	35,04%
ΔΑΠ	14.441	25,77%
ΠΑΣΠ	5.299	9,46%
ΕΑΑΚ-ΑΡΕΝ	5.635	10,06%
ΕΑΑΚ	3.761	6,71%
ΔΙΚΤΥΟ	1.457	2,60%
ΣΣΠ	358	0,64%
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ	403	0,72%
ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ	90	0,16%
ΛΟΗΠΑ	3.657	6,53%
ΛΕΥΚΑ	1.299	2,32%

Πανελλαδικά αποτελέσματα Φοιτητικών εκλογών 2023 (σε παρένθεση τα αντίστοιχα του 2022)			
	Σύλλογος	Ψήφοι	Έδρες
Αθήνα	Μηχ/γοι Μηχανικοί ΕΜΠ	11 (15)	0 (1)
	Μαθηματικό ΕΚΠΑ	2 (-)	0 (-)
	ΣΜΗΧ ΠΑΔΑ	6 (6)	0 (0)
	ΣΔΟΚΕ ΠΑΔΑ	9 (5)	0 (0)
Σύνολο Αθήνα	4 (4)	28 (32)	0(1)
Θεσσαλονίκη	Βαλκανικών Σπουδών ΠΑΜΑΚ	5 (-)	0 (-)
	Πολιτικές Επιστήμες ΑΠΘ	7 (14)	1 (1)
	Γεωλογία ΑΠΘ	8 (13)	2 (2)
	ΦΠ ΑΠΘ	3 (7)	1 (1)*
	Κοινωνικών Επιστημών ΔΠΠΑΕ	7 (14)	1 (2)
	Θεάτρου ΑΠΘ	4 (-)	0 (-)
	Αγγλική Φιλολογία ΑΠΘ	4 (-)	1 (-)*
	Γαλλική Φιλολογία ΑΠΘ	2 (2)	1 (0)
Σύνολο Θεσσαλονίκη	9(9)	41 (87)	7(8)
Γιάννενα	Φυσικό	46 (47)	2 (3)
	Χημικό	23 (18)	1 (1)
	ΠΤΝ	49 (35)	3 (3)
	ΠΤΔΕ	42 (23)	2 (1)
	Ιστορικό – Αρχαιολογικό	49 (30)	3 (2)
	Φιλοσοφία	29 (34)	5 (8)
	Ψυχολογία	11 (9)	2 (2)
	Πληροφορική	14 (10)	1 (0)
	BET	5 (11)	0 (1)
	MEY	1 (3)	0 (0)
	Φιλολογία	2 (6)	0 (1)
	Μαθηματικό	3 (6)	0 (0)
	Ιατρική	1 (5)	0
	TEI	6 (-)	(-)
Σύνολο Γιάννενα	14 (13)	281 (237)	19 (20)
Πάτρα	Μηχανικό Πληροφορικής	7 (5)	0 (0)
	Βιολογικό	1 (-)	0 (-)
Σύνολο Πάτρα	2 (2)	8 (12)	0(0)
Σύνολο	29 (28)	358 (368)	26 (29)

* Εκ περιτροπής

Για το εκλογικό αποτέλεσμα της 21ης

Η κρίση του συστήματος και των αστικών δυνάμεων θα εκδηλωθεί σφοδρά, οι εργαζόμενες και λαϊκές μάζες είναι «υποχρεωμένες» να αναζητήσουν διέξοδο στη σημερινή κατάσταση – και να οργανώσουν άμεσα την άμυνα και αντεπίθεσή τους στα χτυπήματα της επερχόμενης νέας κυβέρνησης Μητσοτάκη.

1. Το αποτέλεσμα των εκλογών της 21ης Μάη είναι αρνητικό και βαρύ για τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Με 40,8% και πάνω από 2,4 εκ. ψήφους (από 39,9% και 2,25 εκ. το 2019), η ΝΔ του Μητσοτάκη ενισχύθηκε και άνοιξε τον δρόμο για την αυτοδυναμία. Μετά από μια κυβερνητική 4ετία όπου επιτέθηκε με μια ακραία ταξική πολιτική στους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία, αυτό το εκλογικό αποτέλεσμα είναι μια τερατογέννεση. Δείχνει να «σβήνει» (ή τουλάχιστον το επιχειρεί) κάθε προηγούμενη φθορά του Μητσοτάκη και τις επιπτώσεις από το έγκλημα στα Τέμπη. Χωρίς να σημαίνει ότι ξαφνικά η ΝΔ έγινε πανίσχυρη, ότι αναγέννησε την αστική πολιτική ή ενσωμάτωσε πλατιές μάζες στο πρόγραμμά της, αυτή η επιτυχία της δεν μπορεί να προσπεραστεί εύκολα. Ίσως αποδειχτεί ένα πολύ σοβαρό εμπόδιο και χτύπημα για τους αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας, που θα δοκιμαστούν σκληρά από τη συνέχιση της πολιτικής της ακρίβειας, της φτώχειας, των ιδιωτικοποιήσεων, της καταστολής κ.λπ.

Γι' αυτή την τερατογέννεση, πέρα από γενικούς λόγους (κρίση του εργατικού κινήματος κ.ά.), σχεδόν αποκλειστικός υπεύθυνος είναι ο ΣΥΡΙΖΑ και ο Τσίπρας. Με τα εγκλήματα που διέπραξε την περίοδο της διακυβέρνησής του και επιπλέον με την ανύπαρκτη «αντιπολίτευσή» του (επί της ουσίας «συμπολίτευση»), η οποία υπαγορεύτηκε από το γεγονός ότι στην ουσία έχει την ίδια, νεοφιλελεύθερη και φιλοϊμπεριαλιστική πολιτική με τη ΝΔ.

2. Η κατάρρευση του ΣΥΡΙΖΑ είναι απόλυτη: 20,1% και 1,18 εκ. ψήφους από 31,5% και 1,78 εκ. το 2019. Αυτό το αποτέλεσμα (που συγκρίνεται μόνο με την κατάρρευση της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ στις εκλογές του Μαΐου 2012) κατά πάσα πιθανότητα δείχνει το οριστικό διαζύγιο του ΣΥΡΙΖΑ με πλατιά στρώματα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Η πολιτική απάτη του Τσίπρα αποδείχτηκε ότι δεν μπορεί να είναι χρήσιμη ούτε καν ως «μικρότερο κακό» απέναντι στον Μητσοτάκη. Θα λέγαμε ότι είναι μια (αναδρομική) τιμωρία, παραπάνω από δίκαιη για τα πολιτικά εγκλήματα του ΣΥΡΙΖΑ από το 2015 μέχρι σήμερα. Όμως πέρα από τη δικαίωση της πολεμικής στον ΣΥΡΙΖΑ απ' τα αριστερά, οι συνέπειες πέ-

φτουν πάνω στις εργαζόμενες και λαϊκές μάζες.

3. Προς το ίδιο συμπέρασμα, όσον αφορά τις κύριες αστικές δυνάμεις, δείχνει η ενίσχυση του ΠΑΣΟΚ (11,46% και 675.000 ψήφους από 8,10% και 457.000). Είναι από τους κύριους ωφελημένους από την κατάρρευση του ΣΥΡΙΖΑ. Ωστόσο, στην παρούσα συγκυρία φαίνεται ότι μπορεί μόνο να διεκδικεί τον ρόλο να είναι δεκανίκι στο αστικό πολιτικό σκηνικό.

4. Ενισχύονται ή καταγράφονται διάφορα μορφώματα ούλτρα αντιδραστικά ή ακροδεξιού τύπου (Βελόπουλος, ΝΙΚΗ, Τζήμερος-Κρανιδιώτης, ΕΑΝ). Όλα μαζί συγκεντρώνουν ένα ηχηρό 8,4%, που προστίθεται στο μπλοκ των δεξιών και ακροδεξιών δυνάμεων ενάντια στο εργατικό κίνημα (φτάνει σχεδόν στο 50% της ψήφου).

5. Η διατήρηση της αποχής στα επίπεδα του 40% (39% από 42% το 2019) έχει γίνει ένα σταθερό πρόβλημα για τις δυνάμεις του εργατικού κινήματος. Γιατί αυτοί που απέχουν προέρχονται κυρίως από τα πιο χτυπημένα εργατικά και φτωχά λαϊκά στρώματα, τα οποία έτσι βουλιάζουν στην αποπολιτικοποίηση και περιθωριοποίηση. Μόνο μια ισχυρή ανάπτυξη των αγώνων μπορεί να δώσει μια ανάσα στην αντιμετώπιση αυτού του προβλήματος.

6. Η αποτυχία του ΜεΡΑ25 είναι εμφανής. Έτσι είναι όμως η «πλατιά» πολιτική χωρίς αρχές, η αστική πολιτική που στηρίζεται μόνο σε λαμπερά πρόσωπα. Το μάθημα είναι καθαρό, για όποιον εργαζόμενο, νέο, αγωνιστή ή πολιτική δύναμη μέσα στις γραμμές του εργατικού κινήματος μπορεί και θέλει να δει και να ακούσει (και κυρίως να διδαχθεί από την ιστορία, εθνική και παγκόσμια). Για όλες αυτές τις πολιτικές δυνάμεις που –σαν μέσα σε μια απελπισία– είχαν δει στο ΜεΡΑ25 άλλοι μια εκδοχή του «μικρότερου κακού», άλλοι την «κοινοβουλευτική εκπροσώπηση των κινήματων» και άλλοι τη «δημιουργία της πραγματικής αριστεράς». Ο «ρεαλισμός» (δηλαδή η υποχώρηση από την αριστερή πολιτική, η εγκατάλειψη των αναφορών και του χώρου της άκρας και επαναστατικής αριστεράς), οι φλυαρίες για «ρήξη» δεν έχουν που να ριζώσουν μέσα στις εργαζόμενες και λαϊκές μάζες. Αφήνουν κομμάτια της ψήφου έκθετα σε κάθε πιθανό

και απίθανο σχηματισμό, όπως ήταν αυτή τη φορά η Πλεύση Ελευθερίας. Οδηγούν σε αποτυχίες και καταρρεύσεις, σε μια διαρκή πορεία προς την «ιταλοποίηση» της αριστεράς, δηλαδή την εξαιρετική αποδυνάμωσή της.

7. Η επιτυχία του ΚΚΕ είναι σοβαρή: 7,23% και 425.000 ψήφους από 5,3% και σχεδόν 300.000 το 2019. Το ΚΚΕ επιμένει και επενδύει στη συντηρητική γραμμή που έχει διαμορφώσει ιδιαίτερα μετά το 2019: τονίζοντας το μπλοκάρισμα της σημερινής κατάστασης για τους αγώνες, αντί για ένα πρόγραμμα υπέρβασής της – τη «διαμαρτυρία» και την «ισχυρή αντιπολίτευση», με τους αγώνες και το ίδιο το ΚΚΕ να είναι «στήριγμα» του λαού, αντί για μια συγκεκριμένη γραμμή αντεπίθεσης του εργατικού κινήματος. Τα συνθήματα και γενικά η καμπάνια και η παρουσία του, που γίνονται διαρκώς πιο «αντιδεξιά» («μόνοι τους και όλοι μας», εμφανίσεις στα ΜΜΕ κ.ά.), μόνο συμπληρώνουν αυτή την εικόνα. Αναμφίβολα, πάνω σε αυτή την γραμμή, έχει επιτύχει να ενισχυθεί αρκετά.

Όπως έχουμε σημειώσει ξανά, αυτό το αποτέλεσμα του ΚΚΕ μόνο με πολύ γενικούς όρους και πολύ στρεβλά εκφράζει μια κίνηση ή αναζήτηση προς τα αριστερά. Περισσότερο αποτυπώνει, πρώτον, την κρίση και τις αδυναμίες του εργατικού κινήματος, δεύτερο, την υποχώρηση κομματιών της άκρας αριστεράς μπροστά στο ΚΚΕ (τα οποία έχουν φτάσει μέχρι την ψήφο σε αυτό ή βρίσκονται κοντά στο όριο της προσχώρησης σε αυτό).

Θα ήταν τεράστιο λάθος να επενδύσει κανείς (όπως βρέθηκαν αρκετοί μέσα στην άκρα αριστερά) στην πολιτική και στις δυνάμεις του ΚΚΕ για μια ουσιαστική οργάνωση, ενοποίηση και ενίσχυση των αγώνων των εργαζομένων και της νεολαίας. Ο ρόλος του είναι ακριβώς ο αντίθετος, όπως έχει φανερί και εκεί όπου ενισχύεται ή «πρωτεύει» π.χ. στο φοιτητικό κίνημα.

8. Τα ψηφοδέλτια της άκρας αριστεράς έχουν συνολικά μια πολύ μικρή άνοδο (η οποία αγγίζει το 0,25% και τις 15.000 ψήφους). Η βασική εικόνα αυτού του χώρου ως σύνολο είναι ότι εκλογικά (και όχι μόνο) έχει βρεθεί κάτω από την πολύ ισχυρή πίεση του αισθήματος αδιεξόδου και απογοήτευσης μέσα στις εργαζόμενες και λαϊκές μάζες, των συντηρητικών μετατοπίσεων, της ενίσχυσης των ρεφορμιστών του ΚΚΕ. Γι' αυτό άλλωστε δεν ενισχύεται παρά οριακά σε σχέση με το 2019 – καθώς και από την σχετική άνοδο των αγώνων και των κινητοποιήσεων στη χώρα μας (όπου αναμφίβολα έπαιξε ρόλο) και παγκόσμια (ιδιαίτερα στη Γαλλία). Αντίθετα, το συνολικό αποτέλεσμα των ψηφοδελτίων της άκρας αριστεράς είναι σήμερα 0,86% και 50.267 ψήφους έναντι 1,05% και 57.533 τον Σεπτέμβριο του 2015. Υπό αυτές τις προϋποθέσεις:

– Το πιο καλό αποτέλεσμα έχει σήμερα το Κ ΚΕ(μ-λ), ενώ αθροιστικά τα δύο μ-λ ψηφοδέλτια φτάνουν το 0,29%, ξεπερνώντας σημαντικά το αντίστοιχο άθροισμα

Μάη 2023

του 2019 και ακόμα του Σεπτεμβρίου 2015 (0,19% και 0,16% αντίστοιχα).

– Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει ένα αποτέλεσμα μέτριο: 0,54% και 31.634 ψήφοι έναντι 0,41% και 23.239 το 2019. Αυτό το αποτέλεσμα ακόμα υπολείπεται σημαντικά από τον Σεπτέμβριο του 2015 (0,85%, 46.000 ψήφοι). Κατά την γνώμη μας, το μεγαλύτερο ζήτημα δεν είναι αυτό καθαυτό το εκλογικό αποτέλεσμα, αλλά, πρώτον, η συσπείρωση των δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ πίσω από το κοινό όνομα την τελευταία στιγμή πριν τις εκλογές, δεύτερον, το ότι η πολιτική καμπάνια της δεν είχε κάποια ουσιαστική διαφορά π.χ. από το ΚΚΕ (πέρα από επιμέρους σημεία), από μια λογική «ψηφίζουμε όπως αγωνιζόμαστε» ή από θολές αναφορές στην «αντισυστημική» ψήφο.

9. Το αποτέλεσμα της ΟΚΔΕ είναι μέτριο: ίδιο ποσοστό (0,03%) και μικρή αύξηση ψήφων (1.946 από 1.576) με το 2019, που ακόμα παραμένει χαμηλότερο από ό,τι τον Σεπτέμβριο του 2015 (0,04%, 2.433 ψήφοι). Η οργάνωσή μας (που ξεκινάει από την πιο μικρή αριθμητική και οργανωτική βάση) έκανε μια πολύ δυνατή καμπάνια, με στίγμα σαφές και χωρίς πολιτικές εκπτώσεις: μέσα σε αυτή, παρά τις πολλές δυσκολίες, ενισχύσαμε την επιρροή της, ενώ πολλοί νέοι αγωνιστές συμμετείχαν με ενθουσιασμό, αποκτώντας πολύτιμη εμπειρία. Κατανοούμε απόλυτα την απόσταση που χωρίζει αυτά τα μικρά αποτελέσματα από τις απαιτήσεις και τις πιέσεις της περιόδου. Ωστόσο είναι αποτελέσματα στέρεα, που πάνω σε αυτά θα συνεχίσουμε να παλεύουμε για την ενίσχυση των αγώνων – μαζί με τους εργαζόμενους, νέοι, φτωχούς και αγωνιστές που επέλεξαν να ενισχύσουν ένα εργατικό-κομμουνιστικό ψηφοδέλτιο όπως της ΟΚΔΕ, με σαφή αναφορά στον αγώνα για τον Σοσιαλισμό.

10. Μετά τη νίκη της ΝΔ και την κατανόηση των υπόλοιπων εκλογικών αποτελεσμάτων, το τοπίο δείχνει για ακόμα μια φορά βαρύ ή ασφυκτικό για το εργατικό κίνημα. Ωστόσο, αν χρειάζεται σοβαρότητα και υπευθυνότητα, αν πρέπει να αποφύγουμε διάφορες «νικηφόρες» αναλύσεις και μεγαλοστομίες, δεν χρειάζεται καμία ηττοπάθεια ή σκεπτικισμός. Ο ελληνικός καπιταλισμός και το πολιτικό σκηνικό παραμένουν πάνω σε ένα μεγάλο ρήγμα οικονομικής κρίσης, κοινωνικής αστάθειας και πώλωσης. Η κρίση του συστήματος και των αστικών δυνάμεων θα εκδηλωθεί σφοδρά, οι εργαζόμενες και λαϊκές μάζες είναι «υποχρεωμένες» να αναζητήσουν διέξοδο στη σημερινή κατάσταση – και να οργανώσουν άμεσα την άμυνα και αντεπίθεσή τους στα χτυπήματα της επερχόμενης νέας κυβέρνησης Μητσοτάκη. Όλα θα κριθούν στην υπομονετική, επίμονη, ενωτική, αγωνιστική ανασύνταξη των γραμμών του εργατικού κινήματος και στη διαμόρφωση/πολιτικοποίηση νέων γενιών αγωνιστών. Η ΟΚΔΕ θα είναι στην πρώτη γραμμή αυτής της προσπάθειας με όλες τις δυνάμεις της.

Αθήνα, 22.5.2023
ΟΚΔΕ

ΣΥΡΙΖΑ:

«Αυτοκριτική» που... επιβεβαιώνει τη μνημονιακή μετάλλαξη

Χωρίς αμφιβολία ο μεγάλος ηττημένος στις εκλογές της 21ης Μαΐου είναι ο ΣΥΡΙΖΑ, που υπέστη μια απόλυτη κατάρρευση. Στη συνεδρίαση της Κ.Ε. του ΣΥΡΙΖΑ ο Αλέξης Τσίπρας «ανέλυσε» τις αιτίες της ήττας. Η πρώτη είναι ότι η ΝΔ κατάφερε να επιβάλει την δική της ατζέντα στην προεκλογική αντιπαράθεση και έθεσε το δίπολο σταθερότητα ή αλλαγή η οποία θα ισοδυναμούσε με χειροτέρευση των πραγμάτων. Έτσι η ΝΔ, συνεπικουρούμενη και από τη «μιντιακή υπερποπλία» της κατάφερε να πάει τη συζήτηση για το τι έγινε πριν 8 χρόνια. Κι όπως ισχυρίστηκε ο Τσίπρας παρ' που έβγαλε τη χώρα από τα μνημόνια ο λαός, δεν το εκτίμησε. Η δεύτερη αιτία είναι ότι ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν «αναγκασμένος» να υποστηρίξει την απλή αναλογική που ψήφισε το 2016, που βέβαια δεν ήταν απλή αναλογική καθώς προέβλεπε το 3% για εισοδο στη βουλή, και τις κυβερνήσεις συνεργασίας. Το αποτέλεσμα των εκλογών για τον Αλέξη Τσίπρα είναι «μια στρατηγική ήττα της απλής αναλογικής και ταυτόχρονα μια ήττα της στρατηγικής μας για την απλή αναλογική». Η αρνητική στάση των άλλων κομμάτων απέναντι στις διάφορες προτάσεις του ΣΥΡΙΖΑ για κυβερνήσεις συνεργασίας (προοδευτική, ειδικού σκοπού κ.ά.) έκανε να φαίνεται «μη ρεαλιστική και άρα αναξιόπιστη η πρόταση διακυβέρνησης». Έτσι διευκόλυναν τη Ν.Δ. να επιβάλει την ατζέντα της. Τέλος ως τρίτη αιτία αναφέρει «την εικόνα» του κόμματος που «δεν εξέπεμπε συνοχή, ευθύνη, συγκρότηση», ενώ υπήρξαν και «άστοχες δημόσιες τοποθετήσεις». Ο Αλέξης Τσίπρας «ανέλαβε την ευθύνη» για το εκλογικό αποτέλεσμα, την ώρα βέβαια που με τις αιτίες που αναφέρει φταίνει όλοι οι άλλοι, η Ν.Δ., τα κόμματα της ήσσονος αντιπολίτευσης και ο λαός που δεν κατάλαβε την πολιτική του που «μας έβγαλε από τα μνημόνια»!!!

Επιπλέον σαν αντιπολίτευση ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει να επιδείξει το ελάχιστο σε σχέση με τα μεγάλα ζητήματα που απασχολούν τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Ξεκίνησε με το άθλιο ψέμα ότι μας έβγαλε από τα μνημόνια, την ώρα που αυτά εφαρμόζονται και ούτε ένας μνημονιακός νόμος δεν έχει καταργηθεί. Αντίθετα η Ν.Δ. προχώρησε ψήφισε νέους μνημονιακούς νόμους για την δημόσια παιδεία και υγεία, τον νόμο Χατζηδάκη, προχώρησε τις ιδιωτικοποιήσεις των δημοσίων αγαθών, παίρνοντας τη σκυτάλη από τον ΣΥΡΙΖΑ, που από τη θέση της αντιπολίτευσης ψήφισε το 50% των νόμων αυτών. Τοποθετήθηκε μαζί με τη Ν.Δ. στη «σωστή πλευρά» με τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ, ενέκρινε τη συμμετοχή της χώρας στον πόλεμο της Ουκρανίας, ενέκρινε τους θηριώδεις εξοπλισμούς και τέλος διαγκωνίζεται με τη Ν.Δ. στην τυχοδιωκτική πολιτική ενάντια στην τουρκική αστική τάξη. Η ανυπαρξία αντιπολίτευσης την ώρα

που οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα στενάζουν κάτω από τις επιθέσεις της Ν.Δ. με την ακρίβεια, τη φτωχοποίηση μεγάλων τμημάτων των εργαζομένων, την ανεργία και τις ελαστικές σχέσεις εργασίας, την ιδιωτικοποίηση των πάντων ή καλύτερα η συμπολίτευση με τη Ν.Δ. επιβεβαίωσε στα μάτια των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων ότι καμιά διαφορά δεν έχει από τη Ν.Δ.. Ακόμη και στο έγκλημα στα Τέμπη για το οποίο είναι υπεύθυνος και ο ΣΥΡΙΖΑ δεν βρήκε λέξη να πει για να επιστρέψουν στο δημόσιο τα τρένα. Έτσι τέσσερα χρόνια με αλλεπάλληλες επιθέσεις από την κυβέρνηση της Ν.Δ. ο ΣΥΡΙΖΑ απλά περίμενε να εισπράξει την υπαρκτή δυσαρέσκεια και οργή των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων σε ψήφους.

Επιπλέον ο ΣΥΡΙΖΑ στο διάστημα αυτό επεδίωξε να μετατραπεί σε καθαρά αστικό αρχηγικό κόμμα, για να αποτελέσει ένα δεύτερο κόμμα της αστικής τάξης που θα εναλλάσσεται σε ένα δικομματικό σύστημα. Βλέποντας ότι παρέμενε σταθερά δεύτερος και με διαφορά άρχισε τις αλχημείες για κυβερνήσεις συνεργασίας με το ΠΑΣΟΚ, ΜΕΡΑ 25 σε διάφορες εκδοχές (προοδευτική κυβέρνηση, κυβέρνηση ηττημένων, ειδικού σκοπού). Οι εργαζόμενοι δεν πίστεψαν στη νίκη του ΣΥΡΙΖΑ και στην όποια μορφής κυβέρνηση είχε προτείνει, αλλά συνέχισαν να τον τιμωρούν για τη μνημονιακή μετάλλαξη του και τη διακυβέρνησή της «πρώτης φοράς αριστεράς» που το 2019 άνοιξε τον δρόμο στη Ν.Δ. και τον Μητσοτάκη.

Ο Αλέξης Τσίπρας στη συνεδρίαση της Κ.Ε. διεμήνυσε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι κόμμα «εξουσίας και όχι διαμαρτυρίας» μπροστά στις εκλογές της 25ης Ιουνίου. Στόχος του ΣΥΡΙΖΑ είναι πλέον «η αλλαγή συσχετισμών» και ο διαγκωνισμός με το ΠΑΣΟΚ για τον ρόλο της αντιπολίτευσης. Δεν υπάρχει κανένας λόγος «για θλίψη» για το κατάντημα του ΣΥΡΙΖΑ και την αποτυχία του να είναι ο δεύτερος πόλος σε ένα δικομματικό αστικό σύστημα. Η πολιτική του είναι το ίδιο νεοφιλελεύθερη με αυτήν της Ν.Δ.. και η πολιτική «του μικρότερου κακού» που πρόσβευε απορρίφθηκε γιατί απλά ήταν μια απάτη. Η ενίσχυση της Ν.Δ. και το άνοιγμα του δρόμου για την αυτοδυναμία της επιτρέπει να συνεχίσει και να εντείνει την επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους και τη νεολαία. Η ευθύνη γι' αυτό βαραινεί σχεδόν αποκλειστικά τον ΣΥΡΙΖΑ με τη ματαίωση των εναλλακτικών λύσεων ενάντια στα μνημόνια και τις άγριες νεοφιλελεύθερες πολιτικές που εφάρμοσε με τη διακυβέρνηση και την «αντιπολίτευσή» του.

Η ΟΚΔΕ στις εκλογές της 25ης Ιουνίου

Συνεχίζουμε τον αγώνα

Η ΟΚΔΕ συμμετέχει αυτόνομα και στις δεύτερες εκλογές της 25ης Ιουνίου, με ψηφοδέλτια σε όλη την επικράτεια:

Α) Για να καταγγείλει και να εμποδίσει τη **δολοφονική Κυβέρνηση Μητσοτάκη/ΝΔ**. Μια κυβέρνηση των πλουσίων που, ενισχυμένη από το πρόσφατο εκλογικό αποτέλεσμα θα επιχειρήσει να συνεχίσει την χειρότερη πολιτική στην ιστορία της χώρας.

Τις **δολοφονικές ιδιωτικοποιήσεις**. Είναι υπεύθυνες για εγκλήματα όπως στα Τέμπη με 57 νεκρούς, για τις ζώες τουλάχιστον 35.000 με την αποξήλωση της δημόσιας υγείας.

Την **φτώχεια, ακρίβεια, ανεργία** που έχουν γονατίσει τους εργαζόμενους: οι άνεργοι ξεπερνούν σταθερά το 1 εκ., ο μισθός στις 15 του μήνα έχει τελειώσει και δεν φτάνει ούτε για τα βασικά. Ο μισός πληθυσμός φτωχαίνει διαρκώς, το πλουσιότερο 1% κατέχει το 56% του πλούτου.

Τον **εργασιακό μεσαίωνα και το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης**: 1 στους 3 αμείβεται με 330 ευρώ καθαρά. Ελαστική, μαύρη και απλήρωτη εργασία μεγαλώνουν διαρκώς.

Την **τρομοκρατία που σκληραίνει διαρκώς με το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης**. Εφάρμοσαν νέους «άγραφους νόμους» όπως της «Ατομικής Ευθύνης». Με αφετηρία τους νόμους απαγόρευσης των διαδηλώσεων στα λοκντάουν, δημιούργησαν ένα κράτος όπου οι μηχανισμοί καταστολής δρουν σε καθεστώς πλήρους ατιμωρησίας, ρατσιστικών και κρατικών δολοφονιών. Στις 17 Νοέμβρη 2020 έστειλε τα ΜΑΤ και ξυλοκόπησε άγρια 25 εστιακούς φοιτητές στα Ιωάννινα που «τόλμησαν» να τιμήσουν την επέτειο φορτώνοντάς τους και 21.000 ευρώ πρόστιμα. Την ίδια περίοδο έκοψαν αμέτρητα πρόστιμα σε όλη τη χώρα, έγιναν δεκάδες συλλήψεις διαδηλωτών, χτύπησαν πορείες, δολοφόνησαν στον Βόλο

τον διαδηλωτή Β. Μάγγο.

► **Καμία ψήφο στη ΝΔ, που απαιτεί να κυριαρχήσουν απόλυτα αυτές οι πολιτικές**

Εργαζόμενοι και νεολαία, θα τους **σταματήσουμε με αγώνες**. Άμεσα, ενωτικά, μαζικά οργανώνουμε την αντίσταση και αντεπίθεσή μας. Στους δρόμους μπορούμε και πρέπει να αποδείξουμε ότι η «κυριαρχία» του Μητσοτάκη, για την οποία πανηγυρίζουν ΜΜΕ και αγορές, πατάει πάνω σε νάρκες.

Β) Για να **συγκρουστεί και να αναδείξει** όσους εμφανίστηκαν να συγκρατήσουν την κυριαρχία της αστικής πολιτικής. Μαϊντανοί που ενισχύθηκαν, με «νέο» ή «πατριωτικό» ή «θρησκευτικό» προφίλ (Ελληνική Λύση, Νίκη είναι επικίνδυνα δεκανίκια του συστήματος που μ' αυτά πρέπει να συγκρουστούμε. Είναι μνημονιακά και ακροδεξιά μορφώματα που «θρέφονται» από τα πιο αντιδραστικά κομμάτια της αστικής τάξης, την εκκλησία και ακραίους εθνικιστές).

Γ) Για να **συμβάλει και να βοηθήσει στην αφαίρεση του καρκινώματος του ΣΥΡΙΖΑ**. Που εφάρμοσε το καταστροφικό 3ο Μνημόνιο, ενίσχυσε την πολιτική της ΝΔ, ψήφισε νόμους μαζί της, οδηγώντας τους εργαζόμενους, την νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα από το δήθεν «μικρότερο» στο «μεγαλύτερο κακό» του Μητσοτάκη. Δεν διστάζει, νομίζοντας ότι έτσι θα επιβιώσει, να χρησιμοποιήσει και ακροδεξιούς στα ψηφοδέλτια και τον μηχανισμό του. Η εκλογική και πολιτική του πτώση πρέπει να συνεχιστεί, γιατί αυτό βοηθάει την ανάπτυξη μαζικών αγώνων.

Από κοντά το ΠΑΣΟΚ/ΚΙΝΑΛ, που πανηγυρίζει ότι αναστήθηκε, με τα πλούσια στελέχη του να πρωτοστατούν σε σκάνδαλα, έχοντας ψηφίσει όλα τα μνημονιακά νομοσχέδια.

► **Καμία ψήφος σε ΣΥΡΙΖΑ/ ΠΑΣΟΚ, που εφαρμόζουν την ίδια πολιτική με τη ΝΔ.**

Δ) Είμαστε αντίθετοι με τη **διασπαστική και διφορούμενη πολιτική του ΚΚΕ**, που πανηγυρίζει για την εκλογική αύξησή του. Που στις πιο κρίσιμες στιγμές συντάσσεται με τις στρατηγικές επιλογές της αστικής τάξης, υποκλίνεται στο σημερινό καθεστώς. Δεν έχει κανένα ενδοιασμό να «ξεπλύνει» μνημο-

ναικούς κατεβάζοντάς τους υποψηφίους με το ψηφοδέλτιο επικρατείας. Η παρουσία του στα ΜΜΕ απέκτησε μπόλικά απολίτικα στοιχεία, με μόνο στόχο τις ψήφους. Ψήφισε το μόνου των 600 ευρώ στους ένστολους δολοφόνους. Κηρύσσει διαρκώς τον «κίνδυνο για την εθνική κυριαρχία από την Τουρκία», ευθυγραμμίζόμενο στον αστικό εθνικισμό. Χρησιμοποιεί τη διγλωσσία για τις ιδιωτικοποιήσεις, συνεχίζει να συκοφαντεί τους αγώνες και να τα μεταθέτει όλα σε ένα ακαθόριστο μέλλον (δεν διαδηλώνουμε για να παλέψουμε για εθνικοποιήσεις ή να ριζούμε την κυβέρνηση, αλλά για να δώσουμε ψήφο στο ΚΚΕ).

Τα απομεινάρια του παλιού ΣΥΡΙΖΑ (ΜέΡΑ25 και Πλεύση) που εύχονται να καλύψουν το κενό του Τσίπρα είναι μια επιλογή «χαμένης ψήφου». Είναι υπεύθυνοι για την υπογραφή του 3ου μνημονίου — οι αρχηγόι αυτών των σχηματισμών υπέγραψαν το 2015 την ενδιάμεση συμφωνία με την ΕΕ που υπέταξε και οδήγησε τον ελληνικό λαό στα μνημόνια διαρκείας. Χωρίς σχέσεις με τους αγώνες, στηριγμένα μόνο σε λαμπερούς αρχηγούς, δεν μπορούν να κάνουν απολύτως τίποτα μπροστά στις επιθέσεις της ΝΔ και στην κρίση του συστήματος.

► **Καμία ψήφος σε όλους αυτούς τους σχηματισμούς, στις κοινοβουλευτικές αυταπάτες που σκορπάνε.**

Ε) Για να αναδείξει το **πολιτικό πρόβλημα**. Η κυβέρνηση της ΝΔ έχει στρατευτεί πλήρως με τους ιμπεριαλιστές ΗΠΑ-ΕΕ, βοηθάει στην έκρηξη των ανταγωνισμών Δύσης - Ανατολής. Συμμετέχει έτσι ενεργά στην πορεία προς έναν Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο, πιο επικίνδυνο από ποτέ, με τα πυρηνικά να σκιάζουν την ανθρωπότητα με την απει-

► **ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΝΔ ΤΟΥ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ**

► **ΚΑΜΙΑ ΨΗΦΟΣ ΣΤΗΝ ΨΕΥΤΙΚΗ “ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ” ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ**

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ ΜΕ ΤΑΞΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

► **Υπάρχει Εναλλακτική**

► **Με μια ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ**

— Στηρίξτε - Ψηφίστε —

Ο.Κ.Δ.Ε.

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

www.okde.gr

λή του αφανισμού. Εργαζόμενοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, νεολαία δεν πρέπει να τους χαρίσουμε ούτε μία ψήφο.

Για να απαλλαγούμε οριστικά από όλα αυτά, πρέπει πρώτα να απαλλαγούμε από την «κυριαρχία» του Μητσοτάκη. Γι' αυτό χρειάζονται ταξικοί αγώνες, μια επαναστατική πολιτική. Να επιβάλλουμε ένα ριζοσπαστικό πρόγραμμα για **ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ**:

α) Εθνικοποίηση των βασικών υπηρεσιών, υποδομών, αγαθών (τρένα, αεροδρόμια, ενέργεια, νερό κ.λπ.), των τραπεζών, των μεγάλων επιχειρήσεων και όλων των τομέων-κλειδιών της οικονομίας. Άμεση βαριά φορολόγηση των κερδών και των πλουσίων.

β) Έξοδος από την ΕΕ και το Ευρώ. Άμεση παύση πληρωμών - Μονομερής διαγραφή του χρέους. Άμεση καθιέρωση εθνικού νομίσματος.

γ) Να φύγουμε από το ΝΑΤΟ, να διώξουμε τις βάσεις του θανάτου των αμερικάνων ιμπεριαλιστών, καμία συμμετοχή στον πόλεμο και στις κυρώσεις στις πλάτες των λαών.

δ) Λεφτά για Δημόσια Υγεία, Παιδεία, Κοινωνική Ασφάλιση, για ένα πραγματικό κοινωνικό πρόγραμμα. Πλαφόν-Μείωση στις τιμές των βασικών αγαθών. Κατάργηση ΦΠΑ. Πραγματικές αυξήσεις σε μισθούς-συντάξεις, κατάργηση των αντεργατικών μέτρων.

ε) Υπεράσπιση και διεύρυνση των δημοκρατικών ελευθεριών.

Χρειάζεται να αξιοποιήσουμε όλες τις πρόσφατες εμπειρίες, τους αγώνες σε χώρους δουλειάς, κλάδους και γειτονιές, ενάντια στην πανεπιστημιακή αστυνομία, τις μεγαλειώδεις απεργίες και διαδηλώσεις εκατοντάδων χιλιάδων για τα Τέμπη και την κοινωνική έκρηξη στις 8/3, την έκρηξη της Νέας Σμύρνης και των αγώνων ενάντια στις χουντικού τύπου απαγορεύσεις. Η ΟΚΔΕ συμμετείχε και συνέβαλλε στην οργάνωση αυτών των αγώνων.

Χρειάζεται να παραδειγματιστούμε από τη μεγαλειώδη κοινωνική έκρηξη των λαών της Ευρώπης, τις τεράστιες μαχητικές διαδηλώσεις στη Γαλλία – και να συνδεθούμε μαζί τους. Αυτοί οι ταξικοί αγώνες είναι η μόνη αντιπολίτευση στη ΝΔ του Μητσοτάκη. Και μέσα σε αυτούς, για να τους δυναμώσουμε, χρειαζόμαστε μια **Αριστερά Επαναστατική**. Για μια νικηφόρα σύγκρουση με το σύστημα, τους υπηρέτες του και το κράτος. Για να εγκαθιδρύσουμε μια άλλη εξουσία, μια **Κυβέρνηση των Εργαζομένων**, και να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική, τον **Σοσιαλισμό**, μια ριζικά αναδιοργανωμένη οικονομία και κοινωνία, με την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Η ΟΚΔΕ κατεβαίνει αυτόνομα στις εκλογές της 25ης Ιούνη μιλώντας με καθαρότητα τη γλώσσα της αλήθειας. Η ΟΚΔΕ είναι ένα από τα ελάχιστα ψηφοδέλτια που δεν περιλαμβάνει αστούς πολιτικούς που έχουν ψηφίσει μνημόνια ή έχουν μπλεχτεί σε σκάνδαλα διαφθοράς. Στο ψηφοδέλτιο της ΟΚΔΕ συμμετέχουν πρωτοπόροι, ενεργοί αγωνιστές της εργατικής τάξης που «βγήκαν» από τα σπλάχνα της μέσα από τους αγώνες και τις κινητοποιήσεις της. Μέλη διοικήσεων σωματείων, συνδικαλιστές με σημαντική συμβολή στις απεργίες και στα δικαιώματα των εργαζομένων. Αγωνιστές που δραστηριοποιούνται για την υπεράσπιση των δημοκρατικών ελευθεριών, φοιτητές και νέοι ενεργοί στους αγώνες της νεολαίας. Που έπαιξαν και παίζουν σημαντικό ρόλο σε όλα τα κινήματα, στους μικρούς ή μεγάλους αγώνες.

Για την Ενίσχυση και Νίκη των Αγώνων
Για την Αντεπίθεση των Εργαζομένων
Για μια Αριστερά Επαναστατική

Στηρίξτε – Ψηφίστε
Μια Πραγματικά Χρήσιμη Επιλογή
Ο.Κ.Δ.Ε.
Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΚΚΕ

Αντισυστημική ψήφος ή τροχοπέδη για το εργατικό κίνημα;

Το ΚΚΕ ενισχύθηκε στις βουλευτικές εκλογές καθώς έλαβε 7,23% και 425.000 ψήφους από 5,3% και σχεδόν 300.000 το 2019. Την προηγούμενη δεκαετία βρισκόταν κοντά στο 5% στις βουλευτικές εκλογές, ενώ το καλύτερό του ποσοστό το είχε πετύχει το 2007 (8,15% και 583.750 ψήφοι) και στις εκλογές του Μάη 2012 (8,48% και 536.000 ψήφοι), αλλά αυτό το ποσοστό συρρικνώθηκε στο μισό αμέσως έναν μήνα μετά στις εκλογές του Ιούνη του 2012.

Σε μια προσπάθεια να εξηγήσει το ίδιο το ΚΚΕ τους λόγους για τους οποίους ενισχύθηκε στις εκλογές αναφέρει μεταξύ άλλων πως «πρωτοστάτησε σε όλα τα κρίσιμα μέτωπα της προηγούμενης περιόδου», ότι επιδιώκει να είναι «η μόνη πραγματική αντιπολίτευση», ότι «δικαιώθηκε πολιτικά για την πολιτική του στάση την περίοδο 2012-2015 απέναντι στη νέα άνοδο των σοσιαλδημοκρατικών αυταπατών» και για το «κάλπικο δίλημμα στο δημοψήφισμα τον Ιούλη του 2015». Προκαλεί απορία πώς στη μακροσκελή ανακοίνωση της ΚΕ του ΚΚΕ για τα αποτελέσματα των βουλευτικών εκλογών της 21ης Μαΐου 2023 δεν υπάρχει καμία απολύτως αναφορά σε κάποιο άλλο κόμμα, για το τι σημαίνει για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα το εκλογικό αποτέλεσμα, το πώς διαμορφώνονται οι ταξικοί συσχετισμοί.

Το μόνο που έχει σημασία τελικά είναι αν το ίδιο ενισχύεται εκλογικά. Ο εκλογικισμός και η αυτοαναφορικότητα περνάνε σε άλλο επίπεδο και φτάνουν στο όριο του πολιτικού σολιψισμού. Η παντελής αδιαφορία να δώσει οποιαδήποτε ερμηνεία και ανάλυση για το που βρισκόμαστε υπερκαλύπτει τα πάντα. Μόνο καθήκον η ψήφος.

Η παραχάραξη της μνήμης και της ιστορίας όσον αφορά το δημοψήφισμα και το κίνημα του 2011-2012 δείχνει για μία ακόμη φορά την αποστροφή του απέναντι στον θρίαμβο της θέλησης και της αντίστασης του ελληνικού λαού κάτω από συνθήκες πρωτοφανών εκβιασμών, τρομοκρατίας, κλεισίματος τραπεζών κ.λπ. Το «παράθυρο στην ιστορία» που άνοιξε τότε φρόντισε να το κλείσει άμεσα ο Τσίπρας και ο ΣΥΡΙΖΑ, βρήκε σαν συμπαραστάτη και το ΚΚΕ. Γιατί πριν την προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ προηγήθηκε (μια ακόμα) προδοσία του ΚΚΕ,

την οποία φροντίζει να υπενθυμίζει και σήμερα και μάλιστα να την παρουσιάζει ως κατόρθωμα.

Η στάση του αυτή όμως χαρακτηρίζει γενικότερα την τακτική του. Όλα είναι ψευδοδιλήμματα: Ναι ή όχι στο δημοψήφισμα, μνημόνια ή όχι στα μνημόνια, μέσα ή έξω από το ευρώ, ιδιωτικοποιήσεις ή εθνικοποιήσεις κάτω από εργατικό έλεγχο, δίκαιη και άδικη ανάπτυξη κ.α. Με λίγα λόγια, για το ΚΚΕ είτε οι εργαζόμενοι και η νεολαία χάνουν κατακτήσεις, είτε οι αγώνες πολλαπλασιάζονται είτε πέφτουν, τίποτα από αυτά δεν έχει σημασία, αφού πάλι καπιταλισμό θα έχουμε.

Το ΚΚΕ τα τελευταία χρόνια ακολουθεί μια συντηρητική γραμμή, ιδιαίτερα μετά το 2019 με κύριο στίγμα τη λογική του «στηρίγματος» του λαού στα δύσκολα, την «αντιδεξιά» γραμμή και την αιώνια αντιπολίτευση, αντί μιας γραμμής αντεπίθεσης του εργατικού κινήματος. Αυτό αντιστοιχεί από μια άλλη πλευρά στη νεοφιλελεύθερη γραμμή του ΤΙΝΑ (δεν υπάρχει εναλλακτική), δηλαδή του τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει μέχρι τον «σοσιαλισμό διαμέσου της κάλπης». Το βασικό πρόταγμα παραμένει η ενισχυμένη κοινοβουλευτική του ομάδα ως «αποκούμπι» για τον λαό. Αυτή είναι και η πεμπτουσία μιας εκλογικίστικης πολιτικής, βασικό γνώρισμα των ρεφορμιστών, όπου τα πάντα υποτάσσονται στην εκλογική ενίσχυση και σε περισσότερους βουλευτές.

Η προεκλογική καμπάνια του ΚΚΕ ήταν σε μεγάλο βαθμό απολίτικη. Περιορίστηκε σε όλο και πιο μετριοπαθή, συνθήματα («μόνοι τους, όλοι μας», «ακόμα πιο δυνατό ΚΚΕ»), στη μετατροπή του γ.γ. Κουτσούμπα σε μια τηλεπερσόνα (παρουσία σε lifestyle εκπομπές), χωρίς να παρουσιάσει κανένα ουσιαστικό πρόγραμμα. Επιπλέον είχε στα ψηφοδέλτιά του 11 μέλη ενώπλων δυνάμεων και σωματίων

ασφαλείας, αλλά και πρώην μέλη του ΠΑΣΟΚ και του ΣΥΡΙΖΑ.

Τα μέτωπα στα οποία πρωτοστάτησε το ΚΚΕ είναι κατά βάση η προσπάθειά του να διασπάσει ή να αποπροσανατολίσει τις κινητοποιήσεις για να τις μετατρέψει σε «συμβολικές διαμαρτυρίες» όπως έκανε π.χ. και την περίοδο της πανδημίας και στα Τέμπη όπου χαρακτηριστικά πολεμούσε το αίτημα για εθνικοποιήσεις κάτω από εργατικό έλεγχο και χωρίς αποζημίωση. Πανηγυρίζει για το γεγονός ότι καρπώθηκε μέρος της δικαιολογημένης διαμαρτυρίας και της κατάρρευσης του ΣΥΡΙΖΑ. Αυτό όμως το πέτυχε όχι επειδή οργάνωσε τους αγώνες, αλλά επειδή τους μπλόκαρε.

Το ΚΚΕ στις πιο κρίσιμες στιγμές συντάσσεται με στρατηγικές επιλογές της αστικής τάξης. Ψήφισε το μόνον των 600 ευρώ στους ένστολους δολοφόνους. Κηρύσσει διαρκώς τον «κίνδυνο για την εθνική κυριαρχία από την Τουρκία», ευθυγραμμίζόμενο με τον αστικό εθνικισμό. Από πότε άραγε ένα αριστερό κόμμα παλεύει για την υπεράσπιση των συνόρων και των δικαιωμάτων του στρατού και της αστυνομίας;

Το αποτέλεσμα του ΚΚΕ αποτυπώνει την κρίση και τις αδυναμίες του εργατικού κινήματος, την υποχώρηση κομματιών της άκρας αριστεράς μπροστά στο ΚΚΕ. Θα ήταν καταστροφικό να επενδύσει κάποιος στην πολιτική του ΚΚΕ για μια ουσιαστική οργάνωση, ενοποίηση και ενίσχυση των αγώνων των εργαζομένων και της νεολαίας. Ο ρόλος του είναι ακριβώς ο αντίθετος, όπως έχει φανερίσει και εκεί όπου ενισχύεται ή «πρωτεύει» π.χ. σε συνδικάτα ή στο φοιτητικό κίνημα, τα οποία υπονομεύει διαρκώς με τη διασπαστική και αντιδημοκρατική πολιτική του.

■ Ζάκας Χρήστος

Σύνοδος G7 – Ιαπωνία: Μεγαλώνει ο πολεμικός κίνδυνος στον Ινδο-Ειρηνικό

Η Σύνοδος των G7, των μεγαλύτερων οικονομιών των δυτικών ιμπεριαλιστών (ΗΠΑ, Ιαπωνία, Βρετανία, Καναδάς, Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία), στις 19-21 Μαΐου στη Χιροσίμα της Ιαπωνίας, έδειξε για ακόμα μια φορά, με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο, τη μεθοδική προετοιμασία προς το ανοιχτό ξέσπασμα του ιμπεριαλιστικού πολέμου στην Ασία.

Από την αρχή, ο ιάπωνας πρωθυπουργός Κισίντα με τον αμερικανό πρόεδρο Μπάιντεν έδωσαν σαφώς το κοινό στίγμα ενάντια στις «κινεζικές προκλήσεις». Οι αμερικάνοι αξιωματούχοι μίλησαν για «συγκεκριμένη δράση» μετά τη σύνοδο, ώστε να απομονωθεί περαιτέρω η Ρωσία, να υπάρξει «κοινή αντίληψη» ενάντια στην Κίνα και «ενότητα» των δυτικών ιμπεριαλιστών. Ιδιαίτερα ο σύμβουλος Εθνικής Ασφαλείας του Μπάιντεν χαρακτήρισε το G7 ως «σχήμα» ιδιαίτερο αλλά κομβικό για την ευθυγράμμιση και σύγκλιση κρίσιμων χωρών, συμπεριλαμβανομένων αυτών που συμμετέχουν στην τετραμερή Quad (ΗΠΑ, Ιαπωνία, Ινδία, Αυστραλία – μια συμμαχία με σαφή αντικινεζική στόχευση).

Στην ανακοίνωση των G7, η Κίνα κατηγορήθηκε για «εξαναγκασμό» της Ταϊβάν, της ζητήθηκε να μην παρεμβαίνει στα εσωτερικά των G7(!) και βέβαια να πιέσει τη Ρωσία να υποχωρήσει στην Ουκρανία. Ενώ ανακινήθηκε, με την γνωστή υποκρισία των δυτικών ιμπεριαλιστών, το θέμα των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων» στο Θιβέτ και την επαρχία Σιντζιάνγκ. Αμέσως

μετά τη σύνοδο, η Ιαπωνία επέβαλλε νέες αντιρωσικές κυρώσεις, παράλληλα με τους άλλους των G7.

Όλες οι κινήσεις των δυτικών ιμπεριαλιστών στην περιοχή είχαν πυκνώσει το τελευταίο διάστημα. Αυτό ήταν αναμενόμενο, καθώς εδώ και έναν χρόνο έχει αποφασιστεί ανοιχτά το αντιρωσικό και αντικινεζικό σχέδιο για ένα «παγκόσμιο NATO». Ο ρόλος της Ιαπωνίας σε αυτό είναι καθοριστικός. Η αύξηση των στρατιωτικών δαπανών της είναι κατακόρυφη, προσπαθώντας να ολοκληρώσει το σπάσιμο των στρατιωτικών περιορισμών που της είχαν επιβληθεί μετά την ήττα στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο – και κυρίως να επιβάλλει στο εσωτερικό της το πισωγύρισμα στην κυριαρχία ενός αδίστακτου εθνικισμού και милитарισμού. Με τέτοια εφόδια, ο γιαπωνέζικος ιμπεριαλισμός είχε διαπράξει τρομακτικά, μαζικά εγκλήματα και σφαγές στη ΝΑ Ασία κατά τον Μεσοπόλεμο και τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Σήμερα κάνει μια ύστατη προσπάθεια να διασωθεί από την οριστική υποβάθμιση έναντι της Κίνας. Πρόσφατα ξεκίνησε η συστηματική οικοδόμηση των δεσμών της Ιαπωνίας με το NATO (κοινές στρατιωτικές ασκήσεις κ.ά.), το οποίο άνοιξε για πρώτη φορά γραφείο στη χώρα. Επιπλέον, μετά τη σύνοδο Ιαπωνία και Βρετανία υπέγραψαν «αμυντική συμφωνία».

Αντίστοιχες κινήσεις γίνονται στην Quad, με αύξηση των εξοπλιστικών δαπανών και ενίσχυση υποδομών στην περιοχή με στόχο την Κίνα. Από την περιοχή περνάει το 1/3

του παγκόσμιου θαλάσσιου εμπορίου και η Κίνα έχει εγκαταστήσει στρατιωτικές βάσεις σε βραχονησίδες αλλά και τεχνητά νησιά, για να διασφαλίσει τους θαλάσσιους δρόμους της απέναντι στην επιχειρούμενη αμερικανονατοϊκή περικύκλωση.

Τα σχέδια αυτά επιχειρούνται να ολοκληρωθούν με τη συμμαχία AUKUS (Αυστραλία, Βρετανία, ΗΠΑ), την ακόμα μεγαλύτερη στρατιωτικοποίηση της Ν. Κοράς (εκτός από τις πυραυλικές συστοιχίες που έχουν εγκαταστήσει οι ΗΠΑ, ετοιμάζεται η αποστολή υποβρυχίων με πυρηκνά) και των Φιλιππίνων, αλλά και την προσπάθεια να συρθεί το Βιετνάμ σε αυτό το χορό (με εκμετάλλευση της ιστορικής αντιπαλότητάς του με την Κίνα).

Φυσικά, Κίνα και Ρωσία απαντούν «στα ίσα». Η Κίνα χαρακτήρισε ανοιχτά τους G7 ως αντικινεζικό εργαστήριο, ενώ η Ρωσία ως εκκολαπήριο αντιρωσικής και αντικινεζικής υστερίας. Η Κίνα κινήθηκε και διπλωματικά ενάντια στην Βρετανία, αφού ο πρωθυπουργός της Σούνακ δήλωσε ότι το Πεκίνο αποτελεί τη μεγαλύτερη παγκόσμια πρόκληση για την ασφάλεια και την ευημερία.

Παρά τις τεράστιες προσπάθειες, το μέτωπο των δυτικών ιμπεριαλιστών αντιμετωπίζει μεγάλα προβλήματα. Η πορεία της Ιαπωνίας προς μια μετωπική σύγκρουση με την Κίνα, π.χ. αν η πρώτη «βγει μπροστά» για να στηρίξει ως μακρύ χέρι των ΗΠΑ την Ταϊβάν, απειλεί να αποδειχτεί μια επιλογή αυτοκτονίας – και όχι μόνο οικονομικά. Η Ινδία μπορεί ακόμα να «ισορροπεί» ευέλικτα μεταξύ δυτικών και ανατολικών ιμπεριαλιστών και να έχει συμβατικές υποχρεώσεις στα πλαίσια της Quad, αλλά μάλλον είναι τελεσίδικο ότι δεν πρόκειται να πάρει το μέρος των ΗΠΑ: γιατί καταλαβαίνει πολύ καλά ότι αν αυτές γονατίσουν τη Ρωσία, τότε η ίδια θα είναι απ' τις αμέσως επόμενες «ανადύμενες» που θα μπουκ στο στόχαστρό τους.

Στη βάση όλων αυτών βρίσκονται οι κοινοιστορικές ανατροπές στους παγκόσμιους συσχετισμούς. Τον Μάρτιο, για πρώτη φορά στην ιστορία καταγράφηκε ότι οι BRICS (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα, Νότια Αφρική – στο αρχικό σχήμα εντάσσονται διαρκώς νέες και σημαντικές χώρες, π.χ. τώρα αναμένονται οι Αίγυπτος, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, Μεξικό) ξεπέρασαν τις G7 στο μερίδιο του παγκόσμιου ΑΕΠ. Αυτή η οικονομική τάση είναι αδύνατον να ανακοπεί – όπως άλλωστε δείχνει και η διαρκής πρόσδοχος των σχεδίων «αποδολαριοποίησης», δηλαδή των οικονομικών σχέσεων που θα παρακάμπτουν το νόμισμα, τις κυρώσεις και τις στρατηγικές των ΗΠΑ.

Οι ΗΠΑ προσπαθούν μεν να διευρύνουν το αντικινεζικό μέτωπο – και έτσι στη σύνοδο είχαν προσκληθεί και χώρες όπως η Ινδία, το Βιετνάμ, η Ινδονησία κ.ά. Εδώ φαίνονται όμως και τα μεγάλα προβλήματά τους, καθώς όχι μόνο δύο μεγάλες προσκεκλημένες (Ινδία, Βραζιλία) είναι ήδη στις BRICS, αλλά εκεί έχουν υποβάλλει αίτηση ένταξης και η Ινδονησία και το Βιετνάμ.

Αυτές οι δυσκολίες, ωστόσο, δεν κάνουν τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές πιο μετρημένους αλλά πιο λυσσασμένους. Καθώς απειλούνται να χάσουν οριστικά και να υποβαθμιστούν αμετάκλητα, «μονόδρομος» γι' αυτούς είναι η προετοιμασία ενός Γ' Παγκόσμιου Πολέμου. Αλίμονο, αυτή η πορεία έχει μέσα της και την απειλή του πυρηνικού ολέθρου – και ίσως δεν είναι τυχαία η επιλογή της μαρτυρικής Χιροσίμα για να γίνει η σύνοδος. Οι εργαζόμενοι, οι λαοί, όλη η ανθρωπότητα έχουμε την πιο επείγουσα ανάγκη να χτίσουμε ένα μαζικό αντιπολεμικό κίνημα – ειδικά στην Ευρώπη, πρέπει να σταματήσουμε την ξέφρενη, καταστροφική πορεία των αστικών τάξεων και των ιμπεριαλιστών να ακολουθήσουν τα σχέδια του NATO σε όλο τον πλανήτη!

ΗΠΑ: Έτοιμη να σκάσει η βόμβα της κρίσης χρέους – Κινούμενη άμμο θυμίζει η παγκόσμια οικονομία

Τη Δευτέρα 1/5 χρεοκόπησε άλλη μια μεγάλη αμερικάνικη τράπεζα, η First Republic Bank (FRB), η 3η μεγάλη εντός δύο μηνών. Υπενθυμίζουμε πως οι άλλες δύο, Silicon Valley Bank (SVB) και Signature Bank, είχαν χρεοκοπήσει τον περασμένο Μάρτιο, ενώ τότε στο παρά πέντε είχε γλυτώσει η FRB (βλ. ΕΠ Απριλίου).

Καταρχάς, πρέπει να εξεταστεί ποιο ήταν το γενικό φόντο της παγκόσμιας οικονομίας πριν τη νέα έκρηξη της καπιταλιστικής κρίσης των τελευταίων μηνών.

Πρώτον, όλα τα μέσα που χρησιμοποιήσαν οι δυτικοί ιμπεριαλιστές και οι αστικές κυβερνήσεις για να διαχειριστούν την κρίση (νεοφιλελευθερισμός, παγκοσμιοποίηση κ.ά.) όχι μόνο απέτυχαν πλήρως, μα στράφηκαν εναντίον τους και συσώρεαν εκρηκτική ύλη στα θεμέλια του καπιταλιστικού συστήματος. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα η κρίση του 2008 να μην έχει ξεπεραστεί μέχρι σήμερα και το σύστημα να απειλείται με μια «πολυκρίση», κατά τα αστικά επιτελεία, ουσιαστικά με τη δομική του κρίση που έχει πάρει πολύπλευρες διαστάσεις: έκρηξη χρέων, αχαλίνωτη κερδοσκοπία, όξυνση των ανταγωνισμών και κίνδυνος ενός τρίτου παγκόσμιου πολέμου, περιβαλλοντική καταστροφή κ.α. Δεν πρέπει να ξεχνάμε επίσης πως εδώ και μισό αιώνα το καπιταλιστικό σύστημα βρίσκεται στο μακρύ κύμα κάμψης του 1973.

Δεύτερον, η Δύση βρίσκεται αντιμέτωπη με μια ιστορική παρακμή και βαλτώνει στα οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά της αδιέξοδα. Αυτό αποτυπώνεται τόσο στη μελέτη της

εσωτερικής κατάστασης των δυτικών ιμπεριαλιστικών οικονομιών (π.χ. ΗΠΑ, Μ. Βρετανία, Γαλλία), όσο και στο ότι χάνουν το «μεγάλο παιχνίδι» στην παγκόσμια σκακιέρα από τις αναδύμενες οικονομίες, που συσπειρώνονται γύρω από περιφερειακές και διεθνείς ενώσεις με βασικότερη τις BRICS (Ρωσία, Κίνα κ.ά.), αλλά και το Σύμφωνο της Σαγκάης κ.ά.

Αξιοσημείωτα οικονομικά σχέδια όπως ο Δρόμος του Μεταξίου από τη μεριά των αναδύμενων οικονομιών – παραγωγική αποεπένδυση και συρρίκνωση από τη μεριά των δυτικών, με τις οι τελευταίες να θυμίζουν περιθωριοποιημένες οικονομίες. Από την άλλη αντίθετα συνασπίζονται χώρες με δισεκατομμύρια πληθυσμών και μια κάποια οικονομική σημασία, καθώς και παραδοσιακοί σύμμαχοι της Δύσης (Ιράν και Σαουδική Αραβία υπέβαλαν αίτηση στις BRICS κ.ά.). Όλα αυτά αποτυπώνονται και στην «εσωστρέφεια» των δυτικών ιμπεριαλιστών, στον θρυμματισμό του (προηγούμενα) ενιαίου εμπορικού, χρηματοπιστωτικού και νομισματικού συστήματος υπό την ηγεμονία τους. Ιδιαίτερα για το τελευταίο, ενισχύεται όλο και περισσότερο η τάση αποδολαριοποίησης στις διεθνείς συναλλαγές (π.χ. Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα - Ινδία κ.ά.). Γι αυτό και το μερίδιο του δολαρίου στα παγκόσμια συναλλαγματικά αποθέματα μειώθηκε από 71% το 1999 σε 58% το 2022!

Τρίτον, η νομισματική πολιτική της ποσοτικής χαλάρωσης (QE) που ξεκίνησαν να εφαρμόζουν οι Κεντρικές Τράπεζες για να αντιμετωπίσουν την κρίση του 2008 σε συνδυασμό και με άλλους παράγοντες (όπως η

παραγωγική αποεπένδυση, η κερδοσκοπία κ.ά.) τροφодότησε ένα τρομακτικό κύμα πληθωρισμού. Η πολιτική της QE απλά ανέβαλε μια άμεση κατάρρευση του συστήματος το 2008 και μάλλον η στιγμή της έκρηξης φτάνει. Έτσι, υπό τον φόβο ενός ολοένα διογκούμενου πληθωριστικού κύματος, τα αστικά επιτελεία έστρεψαν τη νομισματική πολιτική των Κεντρικών Τραπεζών σε αυτή της αύξησης επιτοκίων. Όμως, τα ίδια αυτά επιτελεία αναφέρουν πως η νέα «κανονικότητα» της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας είναι τουλάχιστον άλλα 10 χρόνια αναταραχών (όπως π.χ. στην αμερικάνικη αγορά ομολόγων – βρίσκεται στο υψηλότερο σημείο από το 2008) και μια αχαλίνωτη ρευστότητα, με γενικευμένη ανασφάλεια και αβεβαιότητα, η οποία «ήρθε για να μείνει έως ότου οι κεντρικές τράπεζες τιθασεύσουν τον πληθωρισμό» (Bloomberg). Κοροϊδεύουν τους λαούς βέβαια όταν ανάγουν τη δομική κρίση του συστήματος απλά σε ένα «τεχνικό» πρόβλημα τιθάσευσης του πληθωρισμού, μέσω του ανοιγοκλεισίμου της «κάνουλας» των Κεντρικών Τραπεζών. Η αύξηση επιτοκίων είναι που οδήγησε στο ντόμινο χρεοκοπιών και καταρρεύσεων και στην ύφεση. Όπως αναφέρουν αναλυτές της BlackRock: «Είτε [οι κεντρικές τράπεζες] σταθεροποιούν τον πληθωρισμό και τον επαναφέρουν γρήγορα στο στόχο, δημιουργώντας μια ουσιαστική ύφεση, είτε ανέχεται περισσότερο πληθωρισμό για να αποφύγετε τη ζημιά».

Όσον αφορά την αμερικάνικη οικονομία, πρέπει να αναφερθούμε στο ότι το κρατικό χρέος των ΗΠΑ το 2000 ήταν στα 3,5 τρις. \$

(35% ΑΕΠ), ενώ το 2022 είχε εκτοξευθεί στα 24 τρις. \$ (95% ΑΕΠ). Ο διεθνούς φήμης οικονομολόγος Νουριέλ Ρουμπίνι σε συνέντευξη του τόνισε πως η αποτυχία να συμφωνηθεί ένα ανώτατο όριο χρέους για τις ΗΠΑ ενδέχεται να βλάψει την εμπιστοσύνη στο δολάριο μακροπρόθεσμα και να οδηγήσει σε κατάρρευση της αγοράς!

Τέλος, δεν πρέπει να παραβλέπουμε την κερδοσκοπία και τον παρασιτισμό, που έχουν πάρει τερατώδεις διαστάσεις και πλέον αποτελούν αιτίες της κρίσης. Οι μεγάλοι κερδοσκόποι, τα διάφορα hedge funds, που «σόρταραν» τις μετοχές των τραπεζών SVB και FRB κατέγραψαν τον περασμένο Μάρτιο τα μεγαλύτερα κέρδη, πάνω από 7 δισ. \$, από την κρίση του 2008, μέσω της διαδικασίας του «σορταρίσματος». Τη στιγμή δηλαδή που οι περιφερειακές τράπεζες των ΗΠΑ βουλιάζαν (παρασύροντας και άλλες τράπεζες παγκόσμια) και ενώ οι καταθέτες έτρεχαν να αποσύρουν τα λεφτά τους, μια ισχυρή μειοψηφία βαθαιίνει την κρίση για να κερδοσκοπεί ασύστολα.

Συνεπώς, η κατάρρευση της FRB αποτελεί μόνο άλλη μια από τις δεκάδες καταρρεύσεις τραπεζών που πρόκειται να συμβούν το επόμενο διάστημα. Το ντόμινο καταρρεύσεων έχει ξεκινήσει και αναμένεται να έχει βάθος και διάρκεια, αν δεν σταματήσει μέχρι να συμπαράσει το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα και την ανθρωπότητα μαζί στην καταστροφή ή στη σοσιαλιστική επανάσταση – κάτι που απαιτεί την οικοδόμηση μιας επαναστατικής Διεθνούς.

■ Σωτήρης Κ.

ΟΥΚΡΑΝΙΑ: Το ΝΑΤΟ συντηρεί και γενικεύει τον πόλεμο

Οι συνεχείς παραδόσεις όπλων, ολοένα και πιο σύγχρονων, από τους ΝΑΤΟικούς στις δυνάμεις του Ζελένσκι, έχουν δώσει τη δυνατότητα στην Ουκρανία να αντιστέκεται σθεναρά στον ρωσικό στρατό. Δυτικά δίκτυα κατασκοπίας, ειδικές δυνάμεις, αξιωματικοί και μισθοφόροι, κέντρα εκπαίδευσης, έχουν καταφέρει να φθείρουν το ρωσικό στρατό και να εξασφαλίσουν τη συνέχιση του πολέμου για αρκετό διάστημα. Χαρακτηριστική η περίπτωση του Μπαχμούτ, που καταλήφθηκε από τους Ρώσους μισθοφόρους της WAGNER μετά από ένα χρόνο μαχών. Οι Ουκρανοί εξαπολύουν συχνά επιθέσεις και στη ρωσική επικράτεια, ειδικά στην Κριμαία, με χαρακτηριστική την απόπειρα επίθεσης με drones στο Κρεμλίνο που εξαγρίωσε τη Ρωσία. Ο Ζελένσκι συνεχίζει να ταξιδεύει ανά τον κόσμο, συμμετέχοντας ακόμα και στη σύνοδο των G7, ζητώντας όπλα, μαχητικά αεροπλάνα F16, ακόμα και πυρηνικά όπλα. Η αμερικανοσχεδιασμένη τακτική του, κατέληξε στη «συμφωνία» ΝΑΤΟικών δυνάμεων να αρχίσουν να εκπαιδεύουν ουκρανούς πιλότους και σύντομα να χορηγήσουν κάποια F16. Στην καλοκαιρινή σύνοδο του ΝΑΤΟ αυτή η χορηγία θα επισημοποιηθεί (οι Αμερικάνοι ζητούν μόνο τα αμερικάνικα όπλα και αεροπλάνα να μην χρησιμοποιούνται σε ρωσικό έδαφος, αλλά τέτοιο δεν θεωρείται π.χ. η Κριμαία), δεν αποκλείεται μια επαναπροώθηση της ένταξης της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ, ενώ απαιτούν την έγκριση της Τουρκίας για την ένταξη της Σουηδίας.

Η Ρωσία έχει επίσης αυξήσει τις πυραυλικές επιθέσεις και επιδρομές, ακόμα και σε στόχους στο Κίεβο, προσπαθώντας να αυξήσει τις διαιρέσεις στο εσωτερικό της Ουκρανικού καθεστώτος και της κοινωνίας και να αναστείλει ή καθυστερήσει την Ουκρανική Αντεπίθεση. Η δύσκολη νίκη στο Μπαχμούτ αυξάνει τον έλεγχο της στην Αν. Ουκρανία, ενώ επιχειρεί όλο και πιο επιθετικά στη Μαύρη Θάλασσα. Έχει ξεκινήσει τη μεταφορά πυρηνικών όπλων στη Λευκορωσία, ενώ επαναλαμβάνει μέσω Μεντβέντεφ ότι η παράδοση F16 εμπλέκει το ΝΑΤΟ στον πόλεμο ενώ τυχόν απόπειρα εγκατάστασης πυρηνικών στην Ουκρανία θα απαντηθεί άμεσα με πυρηνικό χτύπημα.

Σε διπλωματικό επίπεδο συνεχίζουν τις συναντήσεις με την Κίνα. Θέλουν να φτάσουν το διμερές εμπόριο στα 200 δισ. ετησίως. Κατηγορούν τις ευρωπαϊκές χώρες για την κωλυσιεργία τους να ανακοινώσουν ενόχους για την ανατίναξη των αγωγών Nordstream, ενεργοποιούν τη φιλορωσική αντιπολίτευση στη Μολδαβία που κάνει διαδηλώσεις, ενάντια στην ένταξη στην ΕΕ, κινητοποιούν τη Σερβία ενάντια στο αμερικανικό προτεκτοράτο του Κοσόβου. Εξακολουθούν να έχουν καλές σχέσεις με μεγάλες χώρες – ενδεικτικό είναι το γεγονός ότι τεράστιες ποσότητες ρωσικού αργού πετρελαίου πωλούνται στην ΕΕ μέσω Ινδίας.

Οι ΗΠΑ συνεχίζουν την εμπρηστική δράση

Οι ΗΠΑ στη σύνοδο των G7, εκτός από τον Ζελένσκι, κάλεσαν τις: Ινδία, Βραζιλία,

Ινδονησία, Βιετνάμ, Ν. Κορέα, Αυστραλία, Νήσους Κουκ (εκπρόσωπος των νήσων του Ειρηνικού), Κομόρες (εκπρόσωπος Αφρικανικής Ένωσης), Ιαπωνία. Η επιδίωξη είναι η ένταξη των παραπάνω χωρών σε ένα αντικινέζικο μέτωπο – ΝΑΤΟ του Ειρηνικού. Στην ίδια κατεύθυνση, η Μ. Βρετανία ξεκινά στενή στρατιωτική συνεργασία με την Ιαπωνία, το ΝΑΤΟ ζήτησε να ανοίξει γραφεία στο Τόκιο, ενώ η Ιαπωνία έχει καλεστεί και στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ τον Ιούλιο. Στη Σύνοδο G7 συζητήθηκε νέο πακέτο μέτρων ενάντια στη Ρωσία και στηλιτεύτηκε ο ρόλος της Κίνας στον πόλεμο της Ουκρανίας και στην παγκόσμια οικονομία. Οι ΗΠΑ ανακοίνωσαν νέα στρατιωτική βοήθεια στην Ουκρανία 375εκατ. όπως και τη δέσμευση να της εξασφαλίσουν αεροπλάνα F16. Ταυτόχρονα στενεύουν τη σχέση με τη Ν. Κορέα αφού συμφώνησαν τον ελλειμισμό στη Ν. Κορέα πυρηνοκίνητου υποβρυχίου και συζητούν την πιθανή μεταφορά εκεί πυρηνικών όπλων. Στο μέτωπο της Ταϊβάν προκαλούν και πάλι την Κίνα ανακοινώνοντας μεγάλη διμερή συμφωνία εμπορίου. Ωστόσο σημαντικές εξελίξεις υπήρξαν και στο εσωτερικό των ΗΠΑ αφού επήλθε μετά από μήνες συμφωνία μεταξύ Δημοκρατικών και Ρεπουμπλικανών για την αύξηση του ορίου του κρατικού δανεισμού/χρέους και αφού αιωρήθηκε η απειλή της στάσης πληρωμών – «καμπανάκι» προς τον μεγαλύτερο κάτοχο αμερικανικού δημόσιου χρέους, την Κίνα!

Την ίδια στιγμή που ο δανεισμός των ΗΠΑ εξακοντίζεται, είναι μακράν η 1η χώρα σε στρατιωτικές δαπάνες – 877δισ το 2022 – που αποτελούν το 39% των παγκόσμιων στρατιωτικών δαπανών. Τρεις φορές περισσότερα από τη δεύτερη Κίνα.

Οι κινήσεις της Κίνας

Η Κίνα προφανώς έχει αντιληφθεί πως η «ώρα της Κρίσης» πλησιάζει, διέθεσε για στρατιωτικές δαπάνες το 2022 292 δισ. (+4% από το 2021 και +63% από το 2013!). Κατέθεσε ειρηνευτικό σχέδιο για τη Ουκρανία, που συζητείται ευρέως, αποδεκτό από τη Ρωσία και προωθούμενο και από τη Βραζιλία. Την ώρα που συνεδριάζαν οι G7+, η Κίνα πραγματοποιούσε την 1η Σύνοδο Κίνας-Κεντρικής Ασίας με συμμετέχοντες: Καζακστάν, Κιργιστάν, Τατζικιστάν, Τουρκμενιστάν, Ουζμπεκιστάν. Ιδιαίτερο θέμα συζητήσεων αποτέλεσε η αντιμετώ-

πιση εσωτερικών απειλών με δάκτυλο ξένων υπηρεσιών και η αποφυγή «έγχρωμων επαναστάσεων» καθοδηγούμενες από τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές.

Οι επισκέψεις και συναντήσεις με πολλές χώρες σε όλες τις ηπείρους από Ρώσους και Κινέζους είναι επίσης διαρκείς, ενώ στενές είναι και οι διμερείς τους σχέσεις σε όλα τα επίπεδα. Η Κίνα είχε σημαντικές συναντήσεις και με την ΕΕ και ειδικά με τη Γαλλία. Η εκπρόσωπος της ΕΕ χαρακτήρισε την Κίνα «ταυτόχρονα συνεργάτη-ανταγωνιστή-συστημικό αντίπαλο!» Αποδέχτηκε πως είναι πολύ σημαντικός εμπορικός εταίρος, από τον οποίο εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό η ευρωπαϊκή οικονομία ενώ είναι εξαρτώμενη και για την εισαγωγή «σπάνιων γαιών» απαραίτητων για τις νέες τεχνολογίες. Το 2022 η Κίνα ήταν ο πρώτος εξαγωγέας στην ΕΕ, ενώ ήταν ο τρίτος προορισμός για τις εξαγωγές της ΕΕ, 9% του συνόλου των εξαγωγών της. Ωστόσο δεν είναι απλά αυτά τα νούμερα, είναι κυρίως η δυναμική αγορά της Κίνας που ελκύει το Ευρωπαϊκό Κεφάλαιο. Η VW ανακοίνωσε πως το 50% της κερδοφορίας της είναι από την Κίνα, οι Γερμανοί επένδυσαν το 2022 10 δισ. στην Κίνα, ενώ το διμερές τους εμπόριο αυξήθηκε κατά 21%! Ο Μακρόν στο πρόσφατο ταξίδι του στην Κίνα, συνοδευόμενος από πλειάδα επιχειρηματιών «έκλεισε» σημαντικές εμπορικές συμφωνίες για το γαλλικό κεφάλαιο, αυξάνοντας την οικονομική συνεργασία με την Κίνα. Η Airbus θα ξεκινήσει μεγάλη παραγωγική μονάδα στη Τζιαντζίβι – η γαλλική EDF θα συνεργαστεί με την κινέζικη CGN για την κατασκευή μονάδων πυρηνικής ενέργειας. Η SUEZ ανέλαβε μεγάλο έργο αφαλάτωσης νερού. Η L'OREAL θα συνεργαστεί με την Alibaba στο ηλεκτρονικό εμπόριο, κ.α. Επιστρέφοντας από την Κίνα, ο Μακρόν δήλωσε πως ο στόχος της ΕΕ πρέπει να είναι η εξέλιξη σε ένα τρίτο παγκόσμιο πόλο/παίκτη και όχι απλά να είναι υποτελής των ΗΠΑ. Αυτή η τάση εκφράζει μεγάλη μερίδα των ευρωπαίων καπιταλιστών που βλέπουν το οικονομικό τους μέλλον στη συνεργασία με τις αγορές της Ανατολής (όπως και κάποιοι αμερικάνοι καπιταλιστές βλ. TESLA, STARBUCKS). Αυτό βέβαια που ενοχλεί, από την άλλη και κάνει άλλη μερίδα Ευρωπαίων (τύπου Τραμπ) να εκβιάζουν ότι θα τα «μαζέψουν», είναι το μεγάλο εμπορικό έλλειμμα στις ανταλλαγές εμπορευμάτων με

την Κίνα, που τα τελευταία 10 χρόνια έχει τριπλασιαστεί.

Δεν είναι όμως αδύναμη και η άλλη πλευρά της ΕΕ που, μιλάει για πολεμική οικονομία, αυξάνει ραγδαία την παραγωγή βλημάτων σε 1εκατ. το χρόνο και γίνεται πρωτοπόρος στην αύξηση των στρατιωτικών δαπανών με 13% τον τελευταίο χρόνο. Δυτική και Κεντρική Ευρώπη διέθεσαν 342 δισ. το 2022. Πρωταθλήτρια η Μ. Βρετανία με 68,5 δισ. ενώ αύξησαν τις δαπάνες τους: η Φινλανδία 36%, Λιθουανία 27%, Σουηδία 12%, Πολωνία 11%. Ειδικά η Πολωνία στοχεύει στη δημιουργία σημαντικού στρατού που σε συνεργασία με τους Ουκρανούς θα γίνουν στρατιωτικό προπύργιο των ΗΠΑ στην Αν. Ευρώπη.

Στην ίδια γραμμή και η Σύνοδος της ΕΕ με τις χώρες των Βαλκανίων και την Ουκρανία όπου συζητήθηκαν κυρώσεις ενάντια στη Ρωσία με αντιδράσεις κυρίως από την Ουγγαρία. Ωστόσο οι πρόσφατες αντιδράσεις και κινητοποιήσεις των Σέρβων στο Κοσσυφοπέδιο, με ιδιαίτερες αναφορές στις στενές σχέσεις με τη Ρωσία, δείχνουν και τα αδιέξοδα των διευθετήσεων που προωθεί η ΕΕ. Στο ίδιο πλαίσιο, είναι και οι παλινδρομήσεις της Μελόνι, για τη συμμετοχή της στον κινέζικο δρόμο του Μεταξιού, που αντικατοπτρίζουν τα διαφορετικά συμφέροντα στο στρατόπεδο των Δυτικών ιμπεριαλιστών καπιταλιστών.

Η γενική τάση και οι κινήσεις ειδικά σε ΗΠΑ-ΝΑΤΟ οδηγούν σε έναν γενικευμένο πόλεμο, αρκετά σύντομα. Αυτά μαρτυρά και η για 8η συνεχή χρονιά αύξηση των στρατιωτικών δαπανών παγκόσμια που έφτασαν το ιστορικό υψηλό των 2,24 τρισ. το 2022. Από αυτά τα 1,232 τρισ. είναι χωρών του ΝΑΤΟ – 86,4 δισ. η Ρωσία +9% το 2022. (Ινδία 81,4 δισ. +6% - Σ. Αραβία 75 δισ. +6% - Ιαπωνία 46 δισ. - Ουκρανία 44 δισ. +640% (34% του ΑΕΠ) - Τουρκία 10,6 δισ. -2,6%). Τεράστια ποσά που οδηγούν εύκολα σε μία από τις βασικές αιτίες για τις κρίσεις και τα δεινά που φορτώνονται οι εργατικές τάξεις και τα λαϊκά στρώματα παγκόσμια. Και αν δεν αντιδράσουν με μαχητικά αντιπολεμικά κινήματα, θα υποστούν και τις ανείπωτες τραγωδίες που εγκυμονεί ένας 3ος παγκόσμιος πόλεμος.

Γαλλία

Το κίνημα σε επιβράδυνση, η κοινωνική οργή διαχέεται

Το κίνημα ενάντια στη συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση που εκκίνησε στις αρχές Ιανουαρίου και μετρά μέχρι στιγμής περίπου 13 πανεθνικές απεργίες ή διαδηλώσεις, επιβράδυνε απότομα τον τελευταίο μήνα, με αποκλειστική ευθύνη των συνδικαλιστικών ηγεσιών. Μετά την καταφυγή στο διαβόητο 49.3 του γαλλικού συντάγματος στις 16 Μαρτίου και την επικύρωση του νόμου από το Συνταγματικό Συμβούλιο στις 14 Απριλίου και το διάγγελμα του Μακρόν στις 17 Απριλίου, όπου ο πρόεδρος ανήγγειλε μία πολιτική ανάταξη και ένα γύρισμα σελίδας μέσα στις εκατό επόμενες μέρες, οι εργατικές συνομοσπονδίες αρκέστηκαν στο κάλεσμα μαζικών κινητοποιήσεων την Πρωτομαγιά, στην οποία πανεθνικά συμμετείχαν τουλάχιστον 800 χιλιάδες διαδηλωτές, εκ των οποίων παραπάνω από 120 χιλιάδες στο Παρίσι, και κατόπιν προκήρυξαν μία επόμενη πανεθνική απεργία στις 6 Ιουνίου.

Έτσι, οι προκηρυχθείσες κινητοποιήσεις απομακρύνονται χρονικά, γίνονται αποσπασματικές και καταλήγουν καταφανώς ανούσιες, με αποκλειστική ευθύνη των ηγεσιών των συνδικάτων που ακολουθούν τις λογικές συνέπειες της πολιτικής τους γραμμής, δηλαδή να χρησιμοποιούν τις κινητοποιήσεις αποκλειστικά για να ασκήσουν πίεση στους θεσμούς, στους βουλευτές, στην κυβέρνηση, στην κοινή γνώμη κ.λπ. Συγκεκριμένα, η κινητοποίηση της 6ης Ιουνίου είχε προκηρυχθεί για να πιέσει τους βουλευτές, καθώς επρόκειτο να εξετάσουν σε ολομελειακή συνεδρίαση στις 8 Ιούνη ένα νομοσχέδιο ακύρωσης της συνταξιοδοτικής μεταρρύθμισης, που πρότεινε μία μικρή κεντρώα ομάδα βουλευτών. Βέβαια, η κυβέρνηση Μακρόν-Μπορν και η κοινοβουλευτική της ομάδα χρησιμοποίησαν, μάλλον με επιτυχία, όλα τα κοινοβουλευτικά και νομικά τεχνάσματα για να αποκλείσουν μία ολομελειακή εξέταση του προταθέντος νομοσχεδίου, επιβεβαιώνοντας άλλη μία φορά τον βοναπαρτιστικό χαρακτήρα της σημερινής κυβέρνησης, που περιφρονεί τους ίδιους τους αστικούς κοινοβουλευτικούς θεσμούς. Τα δε συνδικάτα, μετά από λίγες εβδομάδες σκλήρυνσης της στάσης τους, έχουν επανεκκινήσει τις συναντήσεις με την κυβέρνηση από τα μέσα Μαΐου, ενώ από την αρχή του χρόνου έχουν συνυπογράψει διμερώς με τις εργοδοτικές οργανώσεις διάφορες συμφωνίες, που αναμένεται να υιοθετηθούν σχεδόν αυτούσιες από την κυβέρνηση και να λάβουν ισχύ νόμου, επιβεβαιώνοντας ότι ο «κοινωνικός διάλογος» παραμένει ο ορίζοντας και το όριο της πολιτικής τους. Έτσι, το κίνημα για το συνταξιοδοτικό κατέληξε σε μία ήττα, αν και διέθετε όλα τα απαραίτητα χαρακτηριστικά που καθιστούσαν τη νίκη δυνατή: μαχητικότητα, επιμονή, καθολική στήριξη, καθαρά συνθήματα και στόχο, που ενοποιούσε όλα τα στρώματα των εργαζομένων, μία αδύναμη κοινωνικά και πολιτικά κυβέρνηση, μία εννοϊκή συγκυρία αναβρασμού στους χώρους εργασίας με πλήθος απεργιών για μισθολογικά αιτήματα. Όλα τα παραπάνω κατασπαταλήθηκαν από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες. Αν και δεν πρόδωσαν ανοιχτά, οδήγησαν έντεχνα το κίνημα σε αδράνεια, σε αδιέξοδο και σε ήττα. Οι συνέπειες αυτής της πολιτικής στην πρακτική και στη συνείδηση των εργαζομένων μένουν να φανούν. Ωστόσο, προς το παρόν διαφαίνονται

μόνο θετικές εξελίξεις, με απαρχές πολιτικοποίησης σε πλατιά στρώματα εργαζομένων, μία μεγαλύτερη διάθεση για αγώνες και συμμετοχή στο εργατικό κίνημα, μία μεγαλύτερη εμπιστοσύνη στις δυνάμεις του εργατικού κινήματος γενικά και μία άνοδο της αυτοπεποίθησης.

Παράλληλα, οι απεργίες για μισθολογικά αιτήματα συνεχίζουν σε πολλές δεκάδες, αν όχι εκατοντάδες επιχειρήσεις του ιδιωτικού τομέα, όπως για παράδειγμα, στη Ντίσνεϊλάντ, όπου ήδη έχουν λάβει χώρα τρεις μέρες απεργίας με ορισμένες χιλιάδες απεργούς σε ένα σύνολο 18 χιλιάδων εργαζομένων, που διεκδικούν αύξηση 200 ευρώ, διπλό μισθό για την κυριακάτικη εργασία και αποζημίωση μετακινήσεων. Στη νικηφόρα απεργία των εργατριών στις αποθήκες της βιομηχανίας ιματισμού Verbaudet στη Λιλ, που διεκδικούσαν μηνιαία αύξηση 150 ευρώ και κατάφεραν μετά από δύομηνη απεργίας ενάντια σε μία σκληρή εργοδοσία, να αποσπάσουν 90-140 ευρώ μηνιαία αύξηση. Στους σιδηροδρομικούς, με νικηφόρες απεργίες για μισθολογικά αιτήματα στα κέντρα τηλεδιοίκησης και ελέγχου της κυκλοφορίας, στη μαζική απεργία των υπαλλήλων του Μετρό στην Τουλούζη, που υπερασπίζονται τη ρήτρα αυτόματης τιμαριθμικής αναπροσαρμογής που υπάρχει στη συλλογική τους σύμβαση. Παρόμοιες απεργίες λαμβάνουν χώρα σε πολλά εργοστάσια, με νικηφόρα συνήθως κατάληξη. Υπάρχει μάλλον μία μικρή τάση οργανωτικής ενίσχυσης των συνδικάτων: οι μεγάλες συνομοσπονδίες έχουν δηλώσει ότι, αθροιστικά, έχουν γύρω στα 100 χιλιάδες νέα μέλη από την αρχή της χρονιάς, που μοιράζονται περίπου αναλογικά με την τρέχουσα δύναμη και συσχετισμούς των συνομοσπονδιών.

Την ίδια στιγμή οι υπουργοί και τα μέλη της κυβέρνησης όπως και ο ίδιος ο Μακρόν και η πρωθυπουργός Μπορν, γίνονται δεκτά με συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας σε κάθε τους μετακίνηση, συνοδευόμενες από τις περίφημες «συναυλίες καταραλών». Συνολικά, η κοινωνική ένταση, η οργή ενάντια στην ακρίβεια, στους χαμηλούς μισθούς, στην αντεργατική πολιτική, η απέχθεια για το πολιτικό προσωπικό της κυβέρνησης δεν έχει κοπάσει.

Η κυβέρνηση σχεδιάζει ήδη τα επόμενα αντεργατικά της νομοσχέδια, ενώ επιδίδεται σε ένα όργιο ρατσιστικής και αστυνομικής βίας στο νησί Μαγιότ, κοντά στη Μαδαγασκάρη, ενάντια στους μετανάστες χωρίς χαρτιά, με συνεχείς επιχειρήσεις έξωσης τους από τα καταλύματά τους, με απελάσεις, με ανοχή και κάλυψη των τοπικών ρατσιστικών επιτροπών. Φλερτάροντας έτσι με τον σκληρό πυρήνα των ψηφοφόρων της Λεπέν. Παραμένει χωρίς πλειοψηφία στο κοινοβούλιο και κοινωνικά και πολιτικά απομονωμένη.

Όλα τα παραπάνω ωθούν στο συμπέρασμα ότι μεγάλα ξεσπάσματα και αγώνες βρίσκονται ενώπιον μας και ότι υπάρχουν σοβαρές δυνατότητες για μία ενίσχυση του εργατικού κινήματος στη Γαλλία, οργανωτικά, πολιτικά και ιδεολογικά. Εντός αυτού του πλαισίου, οι επαναστατικές και ακροαριστερές οργανώσεις έχουν τη δυνατότητα να στρατολογήσουν και να αυξήσουν την επιρροή τους, και πιθανόν να συμβάλλουν σε μία ανασυγκρότηση και μία ανασύνθεση του εργατικού κινήματος, τόσο σε εθνικό όσο και σε πανευρωπαϊκό επίπεδο.

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

στον κόσμο...

Βέλγιο

Γενική απεργία πραγματοποιήθηκε στις 22/5 στη χώρα ενάντια στο λεγόμενο «social dumping». Τα δικαιώματα των εργαζομένων χτυπιούνται ολοένα και πιο λυσσαλέα με φόντο τη βαθιά κρίση ειδικά στην ΕΕ, ενώ η ουσιαστική ποινικοποίηση/απαγόρευση της απεργίας συμπληρώνει το κάδρο του νέου συστήματος εκμετάλλευσης των εργαζομένων. Στην προκήρυξη της απεργίας έπαιξε σημαντικό ρόλο η μαχητικότητα των εργαζομένων της πολυεθνικής αλυσίδας σουπερμάρκετ Delhaize (στην Ελλάδα τα καταστήματά της φέρουν την επωνυμία ΑΒ Βασιλόπουλος). Το νέο στρατηγικό σχέδιο της Delhaize αφορά την μετατροπή της εταιρείας από λιανοπωλητή τροφίμων σε εταιρεία χρηματοοικονομικών ακινήτων μετατρέποντας τα καταστήματά της σε franchise (αρχικά τα 128 καταστήματα του Βελγίου). Αυτό σημαίνει ότι περίπου 6.500 από τους 10.000 εργαζόμενους της εταιρείας θα απολυθούν, ενώ οι μισθοί των υπολοίπων θα μειωθούν δραστικά. Επίσης, οποιαδήποτε ισχύουσα συλλογική σύμβαση εργασίας θα καταρρεύσει μονομερώς. Μπροστά σε αυτή την επίθεση, χιλιάδες εργαζόμενοι στην Delhaize έχουν ξεκινήσει έναν αγώνα με αποφασιστικότητα για να σώσουν τις δουλειές τους και τις συνθήκες εργασίας τους, παρά την άρνηση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας να τους στηρίξει.

Σερβία-Κόσοβο

Έκρυθμη είναι η κατάσταση στο Κόσοβο, όπου οι αστυνομικές δυνάμεις έχουν εξαπολύσει άγρια καταστολή προς τους Σέρβους διαδηλωτές. Οι διαμαρτυρίες των Σέρβων που διαμένουν στο βόρειο Κόσοβο ξεκίνησαν επ' αφορμής των αποτελεσμάτων των δημοτικών εκλογών του Απριλίου. Το αίτημα της σέρβικης κοινότητας, που αποτελεί τη συντριπτική πλειοψηφία των βόρειων δήμων, είναι η σχετική αυτονομία στα πλαίσια του κράτους του Κοσόβου. Εφόσον αυτό το αίτημα δεν έχει ικανοποιηθεί, οι Σέρβοι σ' αυτούς τους δήμους παραιτήθηκαν από κάθε αξίωμα, με αποτέλεσμα να μην κατέβουν στις δημοτικές εκλογές. Η συμμετοχή εκεί κυμάνθηκε στο 3,5% και «εκλέχθηκαν» αλβανόφωνοι Κοσοβάροι. Συνεπώς, οι Σέρβοι κατέβηκαν μαζικά σε διαμαρτυρία και βρέθηκαν αντιμέτωποι και με αμερικανονατοϊκές δυνάμεις. Οι τελευταίες περιπολούν στους σερβικούς δήμους και προστατεύουν τις δυνάμεις της κοσοβάρικης αστυνομίας, καθώς οι αντιδράσεις κλιμακώθηκαν μετά τη βίαιη επέμβαση των αστυνομικών δυνάμεων της Πρίστινας στο βόρειο Κόσοβο, για την επιβολή των αλβανόφωνων δημάρχων. Ακόμα, στις 29/5 στην πόλη Ζβέτσαν αναφέρθηκαν τραυματισμοί, που φαίνεται να ξεπερνούν τους 50, μετά από παρέμβαση της νατοϊκής δύναμης KFOR για την καταστολή των διαδηλώσεων.

Αργεντινή

Πλημμυρίδα εργαζομένων κατέκλυσε στις 16/5 την πρωτεύουσα Μπουένος Άιρες, καθώς εκατομμύρια από όλη τη χώρα διαδήλωσαν ενάντια στη νεοφιλελεύθερη πολιτική των μνημονίων της κυβέρνησης Φερνάντεζ. Τα συνθήματα της μεγάλης αυτής διαδήλωσης ήταν ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική, την ακρίβεια και τον πληθωρισμό, ο οποίος έχει φτάσει στο 109%! Οι εργαζόμενες και εξαθλιωμένες μάζες της Αργεντινής έχουν απορρίψει τις μνημονιακές δεσμεύσεις, που είχαν αρχικά επιβληθεί χωρίς τη συναίνεσή τους από την προηγούμενη ακραία νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση του Μαουρίσιο Μάκρι. Εξ' άλλου εκεί οφείλεται σε μεγάλο βαθμό και η παταγώδης εκλογική του ήττα στις εκλογές του 2019. Η μπάλα έχει πάρει και τη νυν κυβέρνηση του Αλμπέρτο Φερνάντεζ, ο οποίος εκλέχθηκε έχοντας στο πρόγραμμά του παύση πληρωμών του χρέους, κατάργηση των μνημονιακών δεσμεύσεων, αντιλαϊκών μέτρων κ.λπ. Στην πράξη αυτό το πρόγραμμα δεν εφαρμόστηκε και ο αργεντινός λαός εξακολουθεί να υποφέρει κάτω από τα μνημόνια και το ΔΝΤ, που έχουν επιφέρει ακόμα μεγαλύτερη πτώχευση στον λαό.

Το Πακιστάν, πυρηνική δύναμη 220 εκατομμυρίων κατοίκων με κεντρική γεωγραφική θέση στην καρδιά των σημερινών γεωπολιτικών ανταγωνισμών μεταξύ παλιών ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-ΕΕ και αναδόμενων δυνάμεων ωθείται όλο και πιο κοντά σε ένα οικονομικό, πολιτικό και κοινωνικό χάος που όχι μόνο θα βυθίσει τη χώρα στο χάος αλλά μπορεί εν δυνάμει να αποσταθεροποιήσει όλη την ευρύτερη περιοχή (Αφγανιστάν, Κίνα, Ινδία, Ιράν).

Η δημιουργία της Ομόσπονδης ισλαμικής δημοκρατίας του Πακιστάν το 1947 ήταν μια επιτυχία των άγγλων ιμπεριαλιστών οι οποίοι κατάφεραν να διαιρέσουν τους λαούς της Ινδίας και να δημιουργήσουν ένα γεωγραφικό ανάχωμα ανάμεσα στην ΕΣΣΔ, την Κίνα και την Ινδία. Η γεωπολιτική σημασία του Πακιστάν για τους ιμπεριαλιστές κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου εννόησε τη διατήρηση μιας νεοαποικιακής δομής και τη βίαιη μοιρασιά της εξουσίας ανάμεσα στον στρατό και τις παλιές αριστοκρατικές ελίτ και οι δύο στηριζόμενοι από τα άφθονα δάνεια του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας. Οι δύο κυριότερες οικογένειες και τα αντίστοιχα κόμματα τους που κυριαρχούν ακόμη και τώρα στην πολιτική ζωή είναι εκείνες των Σαρίφ (Μουσουλμανική Λίγκα Πακιστάν) και των Μπούτο (Πακιστανικό Λαϊκό Κόμμα).

Η εκτίναξη του πακιστανικού χρέους και η διάρθρωση του στους διάφορους γύπες των ιμπεριαλιστικών οργανισμών δίνει τη δυνατότητα στους ιμπεριαλιστές να επέμβουν στις διάφορες ελίτ και στον στρατό εκβιάζοντας ή απειλώνοντας τα συμ-

Πακιστάν: Ενόψει εκλογών... το χάος

φέροντα τους. Το Κίνημα Δικαιοσύνης του Πακιστάν (ΡΤΙ) του Ιμράν Χαν που κέρδισε τις εκλογές το 2018 παρέλαβε μια οικονομία στα όρια της χρεοκοπίας με κρίση στο ισοζύγιο πληρωμών και μεγάλο έλλειμμα στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών. Επίσης το μεγάλο δημοσιονομικό έλλειμμα το 2018 και η κρίση χρέους ανάγκασε την κυβέρνηση να δανειστεί από το ΔΝΤ. Η κυβέρνηση αύξησε τους εισαγωγικούς δασμούς και υποτίμησε το νόμισμα ενισχύοντας τη ντόπια βιομηχανία (ανάπτυξη 6,5% το 2022) κάτι που μείωσε σημαντικά και το έλλειμμα στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών. Συνολικά επεκτάθηκε σημαντικά η φορολόγηση των πλουσίων και ανώτερων αξιωματικών που παραδοσιακά δεν πλήρωναν ποτέ φόρους. Ταυτόχρονα κατάφερε να επιμηκύνει τις αποπληρωμές του χρέους μέσω μιας ανεξάρτητης εξωτερικής πολιτικής με τις μουσουλμανικές χώρες και με την Κίνα.

Ο Χαν επιχείρησε μια συνολική στροφή υπογράφοντας συμφωνίες τεράστιας αξίας με τη Ρωσία (Pakistan Stream) και την Κίνα (Σινο-Πακιστανικός Οικονομικός Διάδρομος - CPEC) και να απαγκιστρωθεί από τη θηλιά του ΔΝΤ, των ΗΠΑ και NATO ερχόμενος σε σύγκρουση με τμήματα του στρατού και της αντιπολίτευσης που είναι προσδεμένα στους δυτικούς ιμπεριαλιστές.

Τον Απρίλιο του 2022 (βλ. Ε.Π. Μάιος 2022) ο Ιμράν Χαν κατηγορήθηκε για διαφθορά και ενορχηστρώθηκε εναντίον του με τις ευλογίες των ΗΠΑ ένα «λευκό πραξικόπημα». Ανώτερα στρατιωτικά στελέχη, η αντιπολίτευση των κομμάτων των Σαρίφ

και Μπούτο μαζί με εκλεγμένα μέλη της κυβερνητικής πλειοψηφίας που εξαγοράστηκαν ανοιχτά, υφάρπαξαν από το κοινοβούλιο ψήφο δυσπιστίας και κατάφεραν να τον απομακρύνουν από την πρωθυπουργία. Στη συνέχεια το Ανώτατο Δικαστήριο τον απέκλεισε από κάθε άσκηση δημόσιας θέσης για 5 χρόνια. Οι μεγάλες διαδηλώσεις των οπαδών του του Ιμράν Χαν και οι συγκρούσεις σε όλη τη χώρα ενάντια στην προσωρινή φιλοαμερικανική κυβέρνηση του Σεχμπάζ Σαρίφ δεν ανέτρεψαν τα δεδομένα. Αντιθέτως οι διώξεις ενάντια στον Χαν και τους οπαδούς του συνεχίστηκαν φτάνοντας ως την απόπειρα δολοφονίας του στις 3 Νοεμβρίου όπου γλύντωσε με έναν τραυματισμό στο πόδι. Έκτοτε οι αιματηρές συγκρούσεις επανήλθαν και εντάθηκε η προσπάθεια για τη φυλάκιση του με διάφορα νομικά τεχνάσματα μιας και εις βάρος του εκκρεμούν πάνω από 100 κατηγορίες για υποτιθέμενη εμπλοκή του σε σκάνδαλα διαφθοράς. Στις 9 Μαΐου και ενώ παρουσιαζόταν σε δικαστήριο του Ισλαμαμπάντ για να καταθέσει συνελήφθη από μια βίαιη στρατιωτική επιχείρηση που άφησε πίσω της αρκετούς τραυματίες.

Η σύλληψη του Χαν οδήγησε εκατοντάδες χιλιάδες πακιστανούς οργισμένους στους δρόμους, όπου επιτέθηκαν σε στρατιωτικά, κυβερνητικά και αστυνομικά κτίρια καίγοντας αρκετά από αυτά. Η απάντηση της κυβέρνησης και του στρατού ήταν να κηρύξουν κατάσταση έκτακτης ανάγκης συλλαμβάνοντας πάνω από 7.500 διαδηλωτές ενώ δεκάδες έχασαν τη ζωή τους στις συγκρούσεις. Οι πλειοψηφία των συλληφθέντων κατηγορούνται για τρομο-

κρατικές επιθέσεις και αντιμετωπίζουν ακόμη και την ποινή του θανάτου. Παρόμοιες κατηγορίες αντιμετωπίζει και ολόκληρη η κομματική ηγεσία του ΡΤΙ η οποία έχει συλληφθεί και το κόμμα βρίσκεται ουσιαστικά εκτός νόμου παρά το γεγονός πως κάτι τέτοιο δεν έχει ανακοινωθεί επίσημα.

Ήταν τέτοιο το μέγεθος των γεγονότων και η διεθνής κατακραυγή που το Ανώτατο Δικαστήριο διέταξε στις 11 Μαΐου την άμεση αποφυλάκιση του Χαν κρίνοντας πως «η σύλληψη ήταν άκυρη γιατί η συγκεκριμένη υπόθεση πρέπει να επανεξεταστεί» και πως ο πρώην πρόεδρος «αντιμετωπίστηκε σαν τρομοκράτης». Οι δηλώσεις αυτές φυσικά δεν συνοδεύτηκαν με ανάλογες αποφάσεις «αποκατάστασης» της αδικίας...

Ύστερα από την αποφυλάκιση του ο Ιμράν Χαν βρίσκεται οχυρωμένος στο σπίτι του το οποίο έχει μετατραπεί σε κέντρο αγώνα όπου χιλιάδες μέλη του ΡΤΙ έχουν στήσει σκηνές και το περιφρουρούν από μια νέα ενδεχόμενη επίθεση.

Ήδη από τον Μάρτιο έχει απαγορευτεί κάθε μετάδοση ομιλίας του Χαν ή του κόμματος του από τα ΜΜΕ. Οι αντίπαλοι του μιλάνε ανοιχτά για να τεθεί εκτός νόμου το ΡΤΙ και ζητάνε ο Χαν να δικαστεί από στρατοδικείο. Προφανής στόχος είναι να μην συμμετάσχει ο ίδιος και το κόμμα του στις εκλογές του Οκτωβρίου που όλα δείχνουν πως θα τις κερδίσει αν καταφέρει να συμμετάσχει. Εξάλλου η ενεργητικότητα και η μαχητικότητα των φτωχών μαζών θα επιτρέψουν εντέλει να ανατραπεί από τα γεγονότα το ρητό: «μπορεί ο στρατός του Πακιστάν να μην κέρδισε κανέναν πόλεμο, όμως δεν έχασε καμιά εκλογική μάχη...».

■ Παουλίν Μπουμπουλμια

Παλαιστίνη

Κλιμάκωση της εθνοκάθαρσης από την νέα ακροδεξιά κυβέρνηση του Ισραήλ

Στο στόχαστρο της ισραηλινής επιθετικότητας βρίσκεται και πάλι ο παλαιστινιακός πληθυσμός τους τελευταίους μήνες. Η νέα κυβέρνηση που κατάφερε να σχηματίσει ο Νετανιάχου με τα πιο ακροδεξιά κόμματα της Κνεσέτ (Shas, UTJ) και κόμμα του Θρησκευτικού Σιωνισμού) δείχνει αποφασισμένη να υλοποιήσει την εθνοκάθαρση που χρόνια τώρα οραματίζεται και σταδιακά πραγματοποιεί το ισραηλινό κατεστημένο. Κινδυνεύει, ωστόσο, να τερπυλίσει όχι μόνο τις εύθραυστες σχέσεις με τις γειτονικές αραβικές χώρες, αλλά και με τις ίδιες τις ΗΠΑ.

Νέα ακροδεξιά κυβέρνηση στο Ισραήλ

Νέος υπουργός Εθνικής Ασφάλειας τοποθετήθηκε ο Ιταμάρ Μπεν-Γκφιρ, επικεφαλής του υπερορθόδοξου κόμματος του Θρησκευτικού Σιωνισμού, καταδικασμένος στο παρελθόν για υποκίνηση βίας εναντίον των Αράβων. Ο Μπεν-Γκφιρ φρόντισε να δώσει το στίγμα του αμέσως μετά την ανάληψη των καθηκόντων του με την επίσκεψη - εισβολή του στο ιερό για τους μουσουλμάνους τέμενος Αλ Ακσά. Ακολούθησαν μια σειρά από μέτρα στις φυλακές παλαιστίνων αγωνιστών (π.χ. στέρηση ψωμιού), που οδήγησαν σε μαζική απεργία πείνας των κρατουμένων και στο θάνατο του Κχαντέρ Αντνάν, του πρώτου νεκρού απεργού πείνας μετά από 40 χρόνια. Στη συνέχεια, επέβαλε τον περιορισμό χρήσης της παλαιστινιακής σημαίας και αρνήθηκε να συμμορφωθεί με την απόφαση των ισραηλινών δικαστηρίων για κατεδάφιση παράνομων εποικισμών στη Δυτική Όχθη. Πιο πρόσφατα,

και ενώ το Ισραήλ σείονταν από τις κινητοποιήσεις ενάντια στις συνταγματικές αλλαγές που προωθεί η κυβέρνηση, εξασφάλισε τη συναίνεση του Νετανιάχου για τη συγκρότηση ειδικής εθνοφρουράς, υπό την εποπτεία του, για την αντιμετώπιση των επεισοδίων που «προκαλούν» οι Άραβες.

Συνολικά οι κινήσεις της νέας κυβέρνησης Νετανιάχου φαίνονται να στοχεύουν στην όξυνση της πολιτικής που ούτως ή άλλως εφάρμοζε τα τελευταία χρόνια. Έτσι τους τελευταίους μήνες έχουν ενταθεί οι επιχειρήσεις εκδίωξης οικογενειών Παλαιστίνων από την Ανατολική Ιερουσαλήμ και κατεδάφισης των σπιτιών τους και έχουν πολλαπλασιαστεί, τόσο οι άδειες κατασκευής νέων οικιών στους εποικισμούς στη Δυτική Γάζα, όσο και οι νομιμοποιήσεις παράνομων τέτοιων περιοχών (άλλος ένας λόγος να συγκεντρωθούν οι εξουσίες στα χέρια της Κνεσέτ και της κυβέρνησης και να περιοριστούν οι αρμοδιότητες του Ανώτατου Δικαστηρίου, που επιχειρήθηκε το προηγούμενο διάστημα). Στην ίδια κατεύθυνση αποφασίστηκε το Φλεβάρη, κατά παράβαση του διεθνούς δικαίου, η εκχώρηση κυβερνητικών εξουσιών της Δυτικής Όχθης (που είναι υπό παλαιστινιακή δικαιοδοσία) στο νέο υπουργό οικονομικών Μπεζαλέλ Σμόττριχ (τον άλλο ακροδεξίο εταίρο), που του δίνει τη δυνατότητα να διαχειρίζεται την επέκταση των εποικισμών και να περιορίζει την οικονομική δραστηριότητα των Παλαιστίνων.

Οι αναμενόμενες αντιδράσεις των Παλαιστίνων στις διαρκείς ισραηλινές επιθέσεις και προκλήσεις, έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης, όπως πάντα, για να δικαιολογηθεί

και να κλιμακωθεί η καταστολή (δολοφονικές επιδρομές στη Γζενίν και τη Ναμπλούς). Οι νεκροί Παλαιστίνιοι έφτασαν τους 231 το 2022 (μεγαλύτερος αριθμός από το 2005) και τους 88 τους 4 πρώτους μήνες του 2023. Αποκορύφωμα της ισραηλινής προκλητικότητας υπήρξε η επίθεση στο τέμενος Αλ Ακσά, στις 4 Απριλίου, στη διάρκεια του Ραμαζανιού. Ενώ πρόκειται για μια ιστορία που επαναλαμβάνεται κάθε χρόνο με τους ακροδεξιούς σιωνιστές να παρελαύνουν και να βρίζουν τους μουσουλμάνους προσκυνητές, φέτος το Ραμαζάνι έτυχε να συμπίπτει με το Εβραϊκό Πάσχα. Το γεγονός ότι το τέμενος του Αλ Ακσά βρίσκεται στο ιερό για τους Εβραίους όρος του Ναού (του οποίου τον έλεγχο ζητούν οι ακραίοι σιωνιστές) οδήγησε στο να ξεπεράσει η κατάσταση κάθε προηγούμενο. Η αναμενόμενη επίθεση της αστυνομίας χαρακτηρίστηκε από μοναδική αγριότητα και συλλήψεις εκατοντάδων ανθρώπων. Ακολούθησαν ρίψεις ρουκετών από τη Χαμάς, απεργίες και μαζικές διαδηλώσεις των Παλαιστίνων.

Πολλαπλές αντιδράσεις

Αυτή τη φορά, ωστόσο, οι αντιδράσεις δεν περιορίστηκαν στην Παλαιστίνη. Ρουκέτες εκτοξεύτηκαν και από τον Νότιο Λίβανο (η μεγαλύτερη επίθεση ρουκετών προς το Ισραήλ από το 2006) δηλώνοντας την έμπρακτη συμπαράσταση της Χεζμπολάχ. Αντιδράσεις σε διπλωματικό επίπεδο υπήρξαν τόσο από την Ιορδανία (θεματοφύλακα των ιερών τόπων στην Ιερουσαλήμ), όσο και από τη Σαουδική Αραβία και την Αίγυπτο, θέτοντας σε κίνδυνο την προσπάθεια για εξομάλυνση με τις μοναρχίες του Κόλπου που είχε ξεκινήσει ο Νετανιάχου με τη βοήθεια του Τραμπ. Οι ίδιες

οι ΗΠΑ, παρόλο που εμπόδισαν την έκδοση καταδικαστικής απόφασης από το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, δεν βλέπουν με καλό μάτι την ακροδεξιά στροφή και τις βλέψεις της ισραηλινής κυβέρνησης, που απειλούν να πυροδοτήσουν μια νέα ανάφλεξη στο Μεσανατολικό, τη στιγμή που η αμερικανική κυβέρνηση επιδιώκει το ακριβώς αντίθετο, προκειμένου να δημιουργήσει τον αντι-ιρανικό άξονα. Ακόμη, παρόλο που η παγιωμένη οικονομική και στρατιωτική ενίσχυση του Ισραήλ δεν φαίνεται να κινδυνεύει, εξαιτίας της Ουκρανίας, δεν υπάρχει δυνατότητα έκτακτης στήριξης, όπως αυτή που πρόσφερε ο Ομπάμα το 2014, όταν το Ισραήλ αποδείχτηκε ανίκανο να τα βγάλει πέρα στον πόλεμο που το ίδιο ξεκίνησε στη Γάζα. Και η ιστορία έχει δείξει ότι όλες οι μεγάλες κλιμακώσεις επιχειρήσεις του Ισραήλ στη Γάζα (και όχι μόνο), τα τελευταία χρόνια στέφθηκαν με την ίδια αποτυχία.

Έτσι, αντί για τη συσπείρωση της ισραηλινής κοινής γνώμης απέναντι στην υποτιθέμενη παλαιστινιακή απειλή και την άμβλυση των αντιδράσεων στις επιχειρούμενες θεσμικές αλλαγές που επιχειρεί η νέα ισραηλινή κυβέρνηση, η κλιμάκωση των τελευταίων μηνών φαίνεται να οδηγεί στη συσπείρωση του αραβικού κόσμου και της διεθνούς κοινής γνώμης γύρω από τους Παλαιστίνιους. Στο ίδιο, δε, το παλαιστινιακό κίνημα, η αποστασιοποίηση από την Παλαιστινιακή Αρχή που συνδιαχειρίζεται και διαωνίζει την υφιστάμενη κατάσταση φαίνεται να διευρύνεται και μια νέα γενιά αγωνιστών να πρωτοστατεί και να δίνει νέα αγωνιστικά χαρακτηριστικά στον αγώνα του παλαιστινιακού λαού.

■ Μαρία Κτιστάκη

Μάης '68: Soyons réalistes, demandons l'impossible (Ας είμαστε ρεαλιστές, ας ζητάμε το αδύνατο)

Ο Μάης του 1968, γνωστός και ως γαλλικός Μάης, έχει περάσει στην ιστορία ως ένα από τα σημαντικότερα επαναστατικά γεγονότα της μεταπολεμικής περιόδου.

Το τέλος του Β' Παγκόσμιου Πολέμου σημαδεύεται από την ανάδειξη των ΗΠΑ σε ηγέτιδα δύναμη του ιμπεριαλιστικού συστήματος. Οι σχέσεις μεταξύ ιμπεριαλιστικών και εξαρτημένων χωρών αλλάζουν, αυξάνεται ο βαθμός εκβιομηχάνισης των τελευταίων. Ολόκληρη η 20ετία σημαδεύεται από αντί-αποικιοκρατικά και εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα.

Η περίοδος θα συνοδευτεί και από το τέλος του μακρού κύματος κάμψης της καπιταλιστικής οικονομίας και το καπιταλιστικό σύστημα θα γνωρίσει μια σημαντική περίοδο

ανάπτυξης. Το μακρύ κύμα ανάπτυξης θα φέρει οικονομικές και κοινωνικές αλλαγές. Η εργατική τάξη αυξάνεται αριθμητικά, τα ποσοστά της ανεργίας μειώνονται ραγδαία, η βιομηχανία αναπτύσσεται και αυτοματοποιείται. Όλα αυτά έχουν ως συνέπεια την ανάγκη για ειδικευμένο εργατικό δυναμικό και έτσι, για πρώτη φορά στην ιστορία του καπιταλιστικού συστήματος το Πανεπιστήμιο «ανοίγει τις πύλες του» για τα παιδιά της εργατικής τάξης. Πλέον η διανοητική εργασία προλεταριοποιείται, κάτι που θα αποτελέσει βασική αιτία της ριζοσπαστικοποίησης των φοιτητών.

Όλα αυτά, σε συνδυασμό και με την κρίση του σταλινισμού που οξύνεται εκείνη την περίοδο, «γεννούν» νέους αγωνιστές, μια «πλατιά πρωτοπορία» που δεν ελεγχόταν από τον παραδοσιακό ρεφορμισμό, τη σοσιαλδημοκρατία και τον σταλινισμό. Αυτή είναι η βάση της μεταπολεμικής «άκρας αριστεράς» (τροτσκιστές, μαοϊκοί, γκεβαρικοί κ.λπ.). Στη Γαλλία, αυτή η πλατιά πρωτοπορία συγκεντρώνεται στο πανεπιστήμιο, από εκεί που θα ξεκινήσει η εξέγερση του Μάη του '68.

Την αρχή θα κάνουν οι φοιτητές των σχολών της Ναντέρ, με καταλήψεις αγοριών στις εστίες θηλέων ώστε να σπάσει ο διαχωρισμός των φύλων που οι πανεπιστημιακές αρχές επέμεναν να διατηρούν.

Την ίδια περίοδο, στις κατειλημμένες φοιτητικές εστίες της Ναντέρ, συγκροτείται η «Εθνική Επιτροπή

Βιετνάμ», μια επιτροπή αλληλεγγύης στους Βιετκόνγκ με αντιιμπεριαλιστικό χαρακτήρα, στην οποία θα εμπλακούν και μαθητές. Στις 22 Μάρτη θα αποφασιστεί η κατάληψη της Διοίκησης του Πανεπιστημίου με τον πρύτανη να απαντάει με σκληρή καταστολή και λοκ-άουτ στις σχολές λίγες μέρες μετά. Στις 3 Μάη, 400 φοιτητές συγκεντρώνονται για να διαμαρτυρηθούν ενάντια στο κλείσιμο των σχολών τους. Χίλιοι πεντακόσιοι αστυνομικοί θα εισβάλουν στο πανεπιστήμιο, μετά από αίτημα του πρύτανη και θα συλλάβουν όλους τους συγκεκριμένους μετά από πολύωρες συγκρούσεις. Αυτή είναι και η αφορμή που θα πυροδοτήσει την εξέγερση.

Τις επόμενες μέρες χιλιάδες φοιτητές, μαθητές και καθηγητές διαδηλώνουν αιτούμενοι την αποχώρηση της αστυνομίας από το πανεπιστήμιο, την ακύρωση των συλλήψεων και το άνοιγμα των σχολών. Οι συγκρούσεις με την αστυνομία ήταν ιδιαίτερα βίαιες και μαζικές, ενώ διαρκούσαν ολόκληρη τη νύχτα. Οι κατειλημμένες σχολές μετατρέπονται σε κέντρα αγώνα, στα οποία οι φοιτητές συζητούν και οργανώνουν τον αγώνα τους.

Υπό την πίεση των μαζικών νεολαιίστικων κινητοποιήσεων, τα εργατικά σωματεία (κατά βάση ελέγχονταν από το ΚΚ Γαλλίας) αναγκάζονται να προκηρύξουν απεργία στις 13 Μάη, παρόλο που μέχρι πριν καταδικάζαν τις κινητοποιήσεις. Μέσα στις επόμενες πέντε

ημέρες, οι εργαζόμενοι έχουν καταλάβει τα μεγαλύτερα εργοστάσια της Γαλλίας (Sud Aviation, Citroën, Peugeot κ.λπ.), τα ναυπηγεία κ.ά. Οι απεργιακές κινητοποιήσεις συγκεντρώνουν περισσότερους από 700.000 χιλιάδες διαδηλωτές. Στις 19 Μάη η απεργία έχει αποκτήσει καθολικό χαρακτήρα και οι απεργοί ξεπερνούν τα 9 εκατομμύρια (σε ένα σύνολο 14 εκατ. εργαζομένων). Η εξέγερση του Μάη έχει χάσει πλέον τον αιγιώδη νεολαιίστικο χαρακτήρα της. Δημιουργήθηκε ένα δίκτυο αλληλεγγύης για τους απεργούς, πολλά μαγαζιά «πέρασαν» στα χέρια των εργαζομένων στα πλαίσια της αυτοδιαχείρισης, ανάγκασαν τους μαγαζάτορες να μειώσουν τις τιμές στα είδη πρώτης ανάγκης. Τα αιτήματα όμως πλέον δεν ήταν απλά οικονομικά, αλλά πολιτικά, το κίνημα πρότασε το ζήτημα της κατάληψης της εξουσίας από τους εργαζόμενους.

Ο πρόεδρος Ντε Γκολ δεν ήταν προετοιμασμένος να αντιμετωπίσει τον «Μάη», γι' αυτό και χρησιμοποίησε εξ αρχής το σίγουρο όπλο του, την καταστολή. Παρ' όλα αυτά η καταστολή, αντί να κατευνάσει τις κινητοποιήσεις, τους έδωσε ακόμα πιο μαχητικό χαρακτήρα. Ο πρωθυπουργός Πομπιντού, έκανε την δική του προσπάθεια να σβήσει το κίνημα και ικανοποίησε τα αιτήματα των φοιτητών, αλλά οι παραχωρήσεις αυτές δεν ήταν αρκετές. Τελευταίο «χαρτί» για την κυβέρνηση ήταν η ικανοποίηση κάποιων οικονομικών

αιτημάτων των απεργών. Έτσι στις 25 Μάη, η κυβέρνηση έρχεται σε διαπραγματεύσεις με το ΚΚ Γαλλίας και την CGT και συμφωνούν για την ικανοποίηση 6 οικονομικών αιτημάτων και την λήξη των κινητοποιήσεων. Οι απεργοί απέρριπταν την προδοτική αυτή συμφωνία, αλλά η ηγεσία του κινήματος δηλαδή το ΚΚ Γαλλίας, που ήταν βαθιά ριζωμένο στη γαλλική εργατική τάξη, ήταν απρόθυμο να προτάξει το ζήτημα της εξουσίας. Σε συνδυασμό με την προκήρυξη εκλογών το κίνημα σιγά - σιγά «ξεθώριασε», ο Ντε Γκολ ξανακέρδισε στις εκλογές και η υπόθεση της επανάστασης στη Γαλλία κουκουλώθηκε προσωρινά.

Η εξέγερση του Μάη του 1968 είχε παγκόσμιο αντίκτυπο, ενέπνευσε κινήματα και εξεγέρσεις σε διάφορα μέρη του πλανήτη και άλλαξε τους συσχετισμούς μεταξύ εργατικής και αστικής τάξης. Οξύνει την κρίση του ιμπεριαλισμού και των ρεφορμιστικών κομμάτων, ανέδειξε μια νέα πρωτοπορία η οποία συγκρότησε την Άκρα Αριστερά και ενδυνάμωσε την 4η Διεθνή. Τέλος, συνέβαλλε καθοριστικά στην αναγέννηση του Μαρξισμού, κατέρριψε τις διάφορες φωνές που μιλούσαν για αιώνιο καπιταλιστικό σύστημα, έφερε ξανά στο προσκήνιο την επικαιρότητα της σοσιαλιστικής επανάστασης.

■ A.B.

60 χρόνια από τη δολοφονία του Γρηγόρη Λαμπράκη

Στις 22 Μάη του 1963, ο Γρηγόρης Λαμπράκης δέχτηκε δολοφονική επίθεση στη Θεσσαλονίκη, σε συγκέντρωση των φίλων της ειρήνης, και πέντε μέρες μετά άφησε την τελευταία του πνοή στο νοσοκομείο ΑΧΕΠΙΑ. Ο Γρηγόρης Λαμπράκης ήταν βουλευτής της ΕΔΑ (Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά) και σημαντικός αγωνιστής, στοχοποιήθηκε από το αστικό κράτος και την τότε κυβέρνηση της ΕΡΕ (Εθνική Ριζοσπαστική Ένωση) του Καραμανλή που προετοίμασαν, ιδεολογικά με τον αντικομμουνισμό τους, τη δολοφονία ενώ κομμάτια του κρατικού μηχανισμού, λιγότερο ή περισσότερο ανοιχτά, υπέθαψαν αυτό το έγκλημα.

Γεννήθηκε τον Απρίλη του 1912, σπούδασε γιατρός στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και ήταν ένας πολυτάλαντος άνθρωπος, σπουδαίος αθλητής - βαλκανιονίκης (σε έξι βαλκανικά πρωταθλήματα κέρδισε δώδεκα χρυσά μετάλλια), δέκα φορές πανελλήνιος πρωταθλητής, ενώ συμμετείχε και στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Βερολίνου. Αναδείχθηκε μέσα στις συνθήκες της εποχής ως ένας εκφραστής των πόθων του ελληνικού λαού για την απαλλαγή του από το μετεμφυλιακό, αντικομμουνιστικό αστυνομικό καθεστώς της ΕΡΕ. Συνεχώς ήταν

οι συγκρούσεις του με τους παρακρατικούς μηχανισμούς και τους τραμπούκους που τρομοκρατούσαν τον Πειραιά. Θα εκλεχθεί βουλευτής Πειραιά, συνεργαζόμενος με την ΕΔΑ το 1961. Στις 21 Απριλίου 1963, απηφώνοντας την απαγόρευση της αστυνομίας και τον άγριο ξυλοδαρμό όσων επιχειρήσαν να βαδίσουν από τον Μαραθώνα μέχρι την Αθήνα, ο Λαμπράκης κατάφερε να πραγματοποιήσει ουσιαστικά μόνος του τη μαραθώνα πορεία, στο τέλος της οποίας συνελήφθη και κρατήθηκε. Με αυτή την πράξη, όπως φαίνεται, ξεχείλισε το ποτήρι για την κυβέρνηση, το κράτος και τους εθνικόφρονες, που πίστεψαν ότι δολοφονώντας τον Λαμπράκη θα ξεμπερδευαν με το εργατικό και λαϊκό κίνημα, που βρισκόταν σε άνοδο από την αρχή της δεκαετίας.

Η δολοφονία του Λαμπράκη ανέδειξε περισσότερο το πολιτικό αδιέξοδο της κυβέρνησης της ΕΡΕ, επέσπευσε την πτώση της και τροφοδότησε το εργατικό και λαϊκό κίνημα της εποχής. Ο Λαμπράκης, με τη στάση και τη ζωή του ως αγνός αγωνιστής, αποτέλεσε ένα πρότυπο για τη νεολαία και την κοινωνία. Ενώ, η δολοφονία του έχει καταγραφεί στο μυθιστόρημα «Ζ» του Β. Βασιλικού και στην ομώνυμη ταινία του Κ. Γαβρά (1969). Ο κρατικός

μηχανισμός (οι μετέπειτα χουντικοί) και η κυβέρνηση δεν μπόρεσαν να συγκαλύψουν το έγκλημα, όσο και αν προσπάθησαν να το παρουσιάσουν σαν «τροχαίο». Η οργή του κόσμου για τη δολοφονία Λαμπράκη ήταν πολύ μεγάλη, στην κηδεία του ακολούθησε ένα πλήθος μισού εκατομμυρίου διαδηλωτών που οδήγησε στην πτώση της κυβέρνησης Καραμανλή (Ιούνιος 1963) και στην αντικατάστασή της από νέα κυβέρνηση της ΕΡΕ. Πάρα τις προσπάθειες της άρχουσας τάξης και των πολιτικών της επιτελείων, δεν ήταν ικανοί να τιθασεύσουν το κίνημα και τις συνειδήσεις που αγανακτούσαν και ριζοσπαστικοποιούσαν.

Τον Νοέμβριο του 1963 θα αναδειχθεί πρώτη η Ένωση Κέντρου (ΕΚ) του Γεωργίου Παπανδρέου — η νίκη αυτή ήταν αποτέλεσμα των αγώνων των μαζών, αλλά και των αυταπατών που είχαν για το πρόγραμμα και τις δυνατότητές της. Ήταν σε μεγάλο βαθμό επίσης αποτέλεσμα της λαϊκομεταπικής πολιτικής της ΕΔΑ-ΚΚΕ, που εγκατέλειψε τους αγώνες των μαζών για χάρη μιας εκλογικής συμμαχίας με την ΕΚ. Είχαν προηγηθεί οι εκλογές «βίας και νοθείας» του Οκτώβρη 1961, έπειτα από τις οποίες είχε αρχίσει να κορυφώνεται η αναμέτρηση

των λαϊκών μαζών και της κυβέρνησης της ΕΡΕ, που είχε προκύψει από το εκλογικό πραξικόπημα το οποίο οργάνωσαν η αυλική κυβέρνηση, η ΚΥΠ, ο κρατικός μηχανισμός, το κεφάλαιο και οι Αμερικάνοι. Στις 20 Απρίλη 1962 έλαβε χώρα μια μεγάλη ταξική μάχη, αναμέτρηση με τον κρατικό μηχανισμό, με αφορμή μια συγκέντρωση της ΕΚ. Αυτή η μάχη ήταν μια συνολικότερη έκφραση ενός μεγάλου κινήματος για δημοκρατικές ελευθερίες. Μπροστάρης στους αγώνες ήταν μια νέα γενιά, εργατική και σπουδαστική, που δεν ανεχόταν άλλο το καταπιεστικό αστυνομικό κράτος, τις φασιστικές συμμορίες, τους φόρους, το πλιάτσικο του «δημόσιου χρήματος», τον εκπαιδευτικό σκοταδισμό, τις στρατιωτικές δαπάνες κ.λπ.

Τον Δεκέμβρη του 1962 οργάνωθηκαν μεγάλες σπουδαστικές κινητοποιήσεις σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, με βασικό αίτημα το 15% του προϋπολογισμού για την Παιδεία. Παράλληλα, πραγματοποιούνταν διάσπαρτες απεργίες και αγροτικές κινητοποιήσεις (ο αριθμός των απεργών τετραπλασιάστηκε μεταξύ 1959-62, ξεπερνώντας τους 800.000 ανά έτος). Αυτή την αλλαγή της ψυχολογίας των μαζών εκμεταλλεύτηκε με τη δημαγωγία της η ΕΚ για «τίμιο» κράτος, έχοντας άξιο

συμπαράστατη την ΕΔΑ-ΚΚΕ. Το ΚΚΕ, έχοντας ως στόχο την «εθνική δημοκρατική αλλαγή» και το «πατριωτικό μέτωπο αλλαγής», ενίσχυε την απάτη του «δημοκρατικού Κέντρου» και δεν προσπάθησε να οικοδομήσει ένα ανεξάρτητο μέτωπο πάλης των εργατών και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων Έτσι δημιουργήθηκε ένα μεγάλο ρεύμα για την πρόσδεση των αγώνων στο άρμα της «φιλελεύθερης» μπουρζουαζίας που εξέφραζε η ΕΚ.

Η δολοφονία του Λαμπράκη είναι εξαιρετικά επίκαιρη σήμερα, που η αστική τάξη όλο και περισσότερο επενδύει στο «κράτος έκτακτης ανάγκης» για την αντιμετώπιση του εργατικού κινήματος και δεν διστάζει να εξαπολύει την δολοφονική της μανία σε νεολαία, εργάτες, ανέργους, μετανάστες. Πρέπει να τελειώνουμε με τη χούντα με κοινωνοβουλευτικό μανδύα που δεν τσακίζεται ούτε στο κτίριο της βουλής, ούτε στις αίθουσες των αστικών δικαστηρίων, με απάτες για «επανίδρυση» και «κάθαρση» των αστικών θεσμών. Αλλά μόνο στον δρόμο με τους αγώνες μας!

■ Αχιλλέας Λ.

80 χρόνια από την εκτέλεση του Παντελή Πουλιόπουλου

Συμπληρώνονται φέτος 80 χρόνια από την εκτέλεση του Παντελή Πουλιόπουλου, της πιο εμβληματικής μορφής του ελληνικού εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος και μία από τις σημαντικότερες διεθνώς. Ο Π. Πουλιόπουλος και ακόμα 105 κρατούμενοι εκτελέστηκαν από τους ιταλούς φασίστες ως αντίποινα για την ανατίναξη της γέφυρας του Κούρνοβου από τον ΕΛΑΣ. Ανάμεσα στους 105 κομμουνιστές βρίσκονταν και οι 3 τροτσκιστές, Νώντας Πιαννακός, Πάννης Ξυπόλητος και Πάννης Μακρής.

Ο Π. Πουλιόπουλος γεννήθηκε στη Θήβα στις 10 Μαρτίου 1900. Το 1919 περνάει στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και το ίδιο έτος γίνεται μέλος του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος Ελλάδος (ΣΕΚΕ). Ένα χρόνο αργότερα στρατεύεται και στέλνεται στο μέτωπο της Μικράς Ασίας. Εκεί έρχεται σε επαφή με την ομάδα «Κομμουνισμός» του Φρ. Τζουλάτι και ρίχνεται στον αντιπολεμικό αγώνα. Οργανώνει αντιπολεμικούς πυρήνες του ΣΕΚΕ στο μέτωπο και εκδίδει το έντυπο «Κόκκινος Φρουρός». Συλλαμβάνεται για εσχάτη προδοσία από τη στρατονομία και καταδικάζεται σε θάνατο. Με την κατάρρευση του μετώπου απέδρασε και γλίτωσε από το εκτελεστικό απόσπασμα. Με την επιστροφή του στην Αθήνα συγκροτεί, μαζί με άλλους συντρόφους (Νικόλη, Μοναστηριώτης, κ.ά.) την Πανελλήνια Ομοσπονδία Παλαιών Πολεμιστών και Θυμάτων Στρατού, στην οποία εκλέγεται πρόεδρος. Η Ομοσπονδία αναπτύσσεται γοργά και φτάνει τους 400 συλλόγους - μέλη πανελλαδικά. Εκδίδει την εφημερίδα «Παλιός Πολεμιστής» με βασικό αρθρογράφο τον Πουλιόπουλο που φτάνει να

πουλάει 20.000 φύλλα.

Το 1924 πραγματοποιείται το 3ο έκτακτο Συνέδριο του ΣΕΚΕ, όπου αποδέχεται τους «21 όρους» της Κομμουνιστικής Διεθνούς (ΚΔ) και τη μετονομασία του σε ΚΚΕ. Ο Πουλιόπουλος εκλέγεται Γενικός Γραμματέας της ΚΕ σε ηλικία μόλις 24 χρόνων. Τον επόμενο χρόνο στέλνεται εκπροσωπώντας το ΚΚΕ στο 5ο Συνέδριο της ΚΔ. Είναι το Συνέδριο που αποφασίζεται η θέση για το Μακεδονικό (Ενιαία και Ανεξάρτητη Μακεδονία και Θράκη). Με βάση τη θέση αυτή, συλλαμβάνεται (μαζί με ακόμα 23 στελέχη του ΚΚΕ) από τη δικτατορία Παγκάλου και δικάζεται στις 25 Αυγούστου 1925 με την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας. Στη μνημειώδη πεντάωρη απολογία του υπερασπίζεται τη θέση του κόμματος –παρότι τη θεωρεί λανθασμένη– το διεθνισμό, τα δικαιώματα των εθνικών μειονοτήτων και την αυτοδιάθεση των λαών. Παρόλο που αθώνεται, εξορίζεται στη Φολέγανδρο, απ' όπου ελευθερώνεται τον Αύγουστο του 1926.

Το διάστημα της εξορίας του τα ηνία του ΚΚΕ έχει αναλάβει η σταλινική φράξια Χαϊτάς, Ζαχαριάδης, Σταυρίδης οι οποίοι, καταπατώντας τις αποφάσεις του κόμματος προωθούν το σύνθημα της «Αριστερής Δημοκρατίας» αντί της «Εργατοαγροτικής Κυβέρνησης». Ο Πουλιόπουλος αναλαμβάνει ξανά την ηγεσία (στη λεγόμενη «Σύσκεψη Παραγόντων») όμως αντιλαμβάνεται ότι το κόμμα βρίσκεται σε βαθιά κρίση. Παιρατείται από γ.γ. και προσπαθεί να συγκαλέσει έκτακτο συνέδριο για να αποτρέψει τον εκφυλισμό που διαφαινόταν λόγω της έντονα μικροαστικής σύνθεσης του κόμματος, της χαμηλής θεωρητικής συγκρότησης και του γραφειοκρατικού εκφυλισμού της Σοβιετικής Ένωσης και της 3ης Διεθνούς.

Τον Μάρτιο του 1927 στο 3ο Τακτικό Συνέδριο του ΚΚΕ επικρατεί η σταλινική φράξια. Ο Πουλιόπουλος δεν εκλέγεται στη νέα ΚΕ η οποία τον διαγράφει από το κόμμα. Μαζί με τον Πατσόπουλο συγκροτούν την «Αριστερή Αντιπολίτευση του ΚΚΕ» και λίγο αργότερα ενώνονται με την κεντριστική ομάδα (Μάξιμος, Χαϊνούγλου, Σκλάβος, διαγράφηκαν από το ΚΚΕ επειδή διαφώνησαν με τη διαγραφή Πουλιόπουλου) και συγκροτούν την «Ενωμένη Αντιπολίτευση» με περιοδικό τον «Σπάρτακο». Τον Δεκέμβριο του 1928 τάσσονται με τη ρωσική αντιπολίτευση του Τρότσκι.

Το 1934 αποτελεί ένα έτος – τομή για το ελληνικό κομμουνιστικό κίνημα και τον Πουλιόπουλο. Στις 12 Γενάρη πραγματοποιείται η βή Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ. Οι αποφάσεις της σηματοδοτούν το οριστικό διαζύγιο του ΚΚΕ με την επαναστατική τακτική και στρατηγική και την πλήρη μετατροπή του σε σταλινικό - γραφειοκρατικό κόμμα. Οι αποφάσεις αυτές θα αποτελέσουν πηγή προδοσιών για την εργατική τάξη (θεωρία σταδίων, λαϊκό μέτωπο, σοσιαλισμός σε μία χώρα κ.ά.). Ο Πουλιόπουλος θα απαντήσει στην προσπάθεια διαστρέβλωσης του μαρξισμού εκδίδοντας το μνημειώδες έργο του Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα (εκδ. Εργατική Πάλη). Με το έργο αυτό απέδειξε την αναγκαιότητα της σοσιαλιστικής επανάστασης στην Ελλάδα συντρίβοντας τα επιχειρήματα των σταλινικών. Το 1934 ο Πουλιόπουλος, σχεδόν ταυτόχρονα με τον Τρότσκι αντιλαμβάνεται την αναγκαιότητα για την οικοδόμηση νέων επαναστατικών κομμάτων. Ιδρύει την Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ), που το 1938 ως ΕΟΚΔΕ (Ενιαία ΟΚΔΕ, συνένωση ΟΚΔΕ και Νέου Δρόμου) γίνεται το επίσημο τμήμα

της 4ης Διεθνούς, στο Ιδρυτικό Συνέδριο της οποίας συμμετείχε με 2 αντιπροσώπους.

Ο Πουλιόπουλος συλλαμβάνεται το 1938, φυλακίζεται στις φυλακές Αίγινας και μετά από λίγους μήνες στέλνεται στο στρατόπεδο της Ακροναυπλίας. Μέσα στη φυλακή προσπαθεί να οργανώσει μαζική απόδραση με τους 600 συγκρατούμενους του αλλά η ηγεσία της πλειοψηφούσας σταλινικής ομάδας διαφωνεί (θεωρεί την απόδραση προκλητική ενέργεια). Τελικά η σταλινική ηγεσία θα αποδράσει μόνη της, παρατώντας τους συντρόφους της και τους τεταρτοδιεθμιστές στους χιτλερικούς. Το 1942 ο Πουλιόπουλος μεταφέρεται στο στρατόπεδο της Λάρισας, το τελευταίο μέχρι την εκτέλεσή του. Δεν έπαψε ποτέ να αγωνίζεται για τη σοσιαλιστική επανάσταση και το διεθνισμό. Μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα μίλησε στους ιταλούς φαντάρους –στη γλώσσα τους– για τη βαρβαρότητα του πολέμου, τη διεθνιστική αλληλεγγύη, τον κοινό αγώνα των λαών ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση. Οι φαντάροι αρνήθηκαν να πυροβολήσουν και την εκτέλεση ανέλαβε τελικά ο αξιωματικός.

Ο Παντελής Πουλιόπουλος αποτέλεσε την κορυφαία φυσιογνωμία του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος στη χώρα μας, όπως αποδεικνύεται από το συγγραφικό και το μεταφραστικό του έργο. Απέτελεσε τον βασικό αρθρογράφο όλων των εντύπων και των εφημερίδων του ρεύματός μας και έχει μεταφράσει, μεταξύ άλλων, το Κεφάλαιο και την Κριτική της Πολιτικής Οικονομίας του Μαρξ, την Προδομένη Επανάσταση του Τρότσκι και τη Θεωρία του Ιστορικού Υλισμού του Μπουχάριν. Συνοψίζοντας, ο Παντελής Πουλιόπουλος δεν είναι μονάχα μια ελληνική επαναστατική φυσιογνωμία. Ξεπερνά τα όρια της Ελλάδας, κατέχοντας μια θέση μεταξύ των μεγάλων μορφών του διεθνούς επαναστατικού κινήματος.

20ο Αντικαπιταλιστικό Camping

22 – 30 Ιουλίου 2023, Μονολίθι, Πρέβεζα

Η Ο.Κ.Δ.Ε., η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη και η Μαθητική Αντεπίθεση οργανώνουν για 20η χρονιά το Αντικαπιταλιστικό Camping. Χώρος διεξαγωγής θα είναι το camping «PANORAMA», στην παραλία Μονολίθι της Πρέβεζας. Το κόστος συμμετοχής είναι 70€ για μαθητές/ φοιτητές/άνεργους, 85€ για τους υπόλοιπους και σε αυτό περιλαμβάνονται:

- 8 διανυκτερεύσεις (με δική σας σκηνή)
- 8 γεύματα στην αυτοοργανωμένη κουζίνα του camping.

Για λιγότερες μέρες διαμονής το κόστος διαμορφώνεται αντίστοιχα στα 9 & 11€ την

ημέρα.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

► Αγώνες και εξεγέρσεις στην Ευρώπη

Ποια είναι τα αποτελέσματα και οι προοπτικές των εργατικών και νεολαιίστικων αγώνων στην Ευρώπη ενάντια στις κυβερνήσεις των πλουσίων, του πολέμου, της ακριβείας και της καταστολής.

► Μετά την έκρηξη των Τεμπών

Η νέα οικονομική και πολιτική κατάσταση μετά τις εκλογές και η επέμβαση της επαναστατικής αριστεράς.

► 110 χρόνια από τους Βαλκανικούς πολέμους

Ο διεθνισμός των βαλκανικών λαών κόντρα στις «μεγάλες ιδέες» των αστικών τους τάξεων και τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς στην περιοχή.

► Ελληνική Μεταπολεμική Λογοτεχνία

Η ποίηση της ήττας. Παρουσίαση του Άρη Αλεξάνδρου.

ΑΚΟΜΑ:

► Αφιέρωμα στον μεγάλο επαναστάτη μαρξιστή Π. Πουλιόπουλο: 80 χρόνια από τη δολοφονία του.

► Συζητάμε με Γάλλους αγωνιστές για την εξέγερση στη Γαλλία.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

Εργαζομένων, φοιτητών, μαθητών και εκπαιδευτικών για τον σχεδιασμό της παρέμβασης στους διάφορους κοινωνικούς

χώρους.

ΑΛΛΕΣ

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

Μουσικές βραδιές, προβολές ταινιών, αθλητικές δραστηριότητες, εκδρομές, παιχνίδια κ.α. Για τα παιδιά ξεχωριστές προβολές παιδικών ταινιών και παιδότοπος για τη δημιουργική απασχόλησή τους. Θα λειτουργεί βιβλιοπωλείο με πλούσια συλλογή πολιτικών και λογοτεχνικών βιβλίων.

Η κοινωνική έκρηξη μετά το έγκλημα στα Τέμπη ανέδειξε την χρεοκοπία και το αδιέξοδο του οικονομικού, κοινωνικού και πολιτικού συστήματος. Οι επικίνδυνοι νεοφιλελεύθεροι ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ, με τα απανωτά μνημόνια μας έχουν καταντήσει αποικία χρέους, έχουν υποθηκεύσει το παρόν και το μέλλον μας:

- Ιδιωτικοποιούν και ξεπουλάνε τα πάντα: ρεύμα, νερό, υγεία, παιδεία, συγκοινωνίες...

- Με πλειστηριασμούς αρπάζουν τα σπίτια εργαζομένων και φτωχών, τα χαρίζουν σε τράπεζες και funds.

- Με τον εργασιακό Μεσαίωνα καταργούν το 8ωρο, τις συλλογικές συμβάσεις, χτυπάνε το δικαίωμα στην απεργία και τον συνδικαλισμό.

- Ενισχύουν διαρκώς ένα αστυνομικό κράτος για να τρομοκρατούν όσους αγωνί-

ζονται.

- Μετατρέπουν τη χώρα σε απέραντη βάση των ΗΠΑ-NATO, εμπλέκοντάς μας σε επικίνδυνες πολεμικές περιπέτειες.

Η ΟΚΔΕ, η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη, η Μαθητική Αντεπίθεση, η Αντεπίθεση των Εργαζομένων παλεύουμε για την ανασυγκρότηση των δυνάμεων των εργαζομένων και της νεολαίας, την οργάνωση ανυποχώρητων αγώνων, την υπεράσπιση όλων των δικαιωμάτων μας. Οργανώνουμε την πάλη μας, ώστε να απαλλαχθούμε από μνημόνια, χρέος, ιμπεριαλιστές, πόλεμο. Με μια ενωτική πολιτική, με την εξέγερση των εργαζομένων και της νεολαίας, με κοινούς αγώνες των λαών της περιοχής. Για μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων, που θα επιβάλει ένα πρόγραμμα πραγματικών λύσεων. Για τον Σοσιαλισμό. Για μια Αριστερά Επαναστατική στη χώρα μας και διεθνώς – το απαραίτητο εργαλείο για να νικήσουμε.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:

Αθήνα 6955990513, 210 5247227

Θεσσαλονίκη 6978715949

Ήπειρος: 6972728101

Πάτρα: 6946342176

Κρήτη: 6976226525

Θεσσαλία: 6949105340

Τουρκία: Ο Ερντογάν κυρίαρχος στις εκλογές

Ο πρώτος και δεύτερος γύρος των προεδρικών εκλογών

Στις προεδρικές εκλογές στην Τουρκία αναμετρήθηκαν ο Ερντογάν με τον Κιλιτσντάρογλου. Τον Ερντογάν υποστήριξε η Λαϊκή Συμμαχία που αποτελούνταν από το κόμμα του Ερντογάν, το ΑΚΡ (Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης), το ακροδεξιό ΜΗΡ (Κόμμα Εθνικιστικού Κινήματος) του Μπαχτσελί καθώς και άλλα δύο μικρότερα ακροδεξιά ισλαμικά κόμματα. Τον Κιλιτσντάρογλου υποστήριξε η Εθνική Συμμαχία που αποτελούνταν από έξι κόμματα, η λεγόμενη «Τράπεζα των Έξι»: το CHP (το παραδοσιακό κεμαλικό Ρεπουμπλικανικό Λαϊκό Κόμμα) του Κιλιτσντάρογλου, το ακροδεξιό και κοσμικό Καλό Κόμμα της Ακσενέρ (είχε αποσπαστεί από το κόμμα του Μπαχτσελί), το Κόμμα του Μέλλοντος του Νταβούτογλου και το Δημοκρατικό και Προοδευτικό Κόμμα του Μπαμπάκαν, που είναι δύο φιλοΕΕ κόμματα που αποσπάστηκαν από το ΑΚΡ του Ερντογάν, το ισλαμικό Κόμμα της Ευτυχίας και το συντηρητικό Δημοκρατικό Κόμμα. Η Εθνική Συμμαχία απέσπασε επίσης και την υποστήριξη του αριστερού κουρδικού κόμματος HDP, του οποίου ο ηγέτης και πολλά στελέχη βρίσκονται στη φυλακή, παρ'όλο που αυτό δεν εντάχθηκε, για πολιτικούς και ψηφοθηρικούς λόγους, μέσα στη Εθνική Συμμαχία. Τέλος, ο τρίτος υποψήφιος στον πρώτο γύρο ήταν ο ακροδεξιός Σινάν Ογκάν που ηγούνταν μιας συμμαχίας δεξιών και ακροδεξιών κομμάτων (Συμμαχία των Προγόνων) που στο δεύτερο γύρο υποστήριξε τον Ερντογάν, ενώ ο Μουχαρέμ Ιντσέ του ΜΡ (Κόμμα της Πατρίδας) λίγο πριν τις εκλογές του πρώτου γύρου ουσιαστικά αλλά όχι τυπικά αποσύρθηκε στηρίζοντας έμμεσα την Εθνική Συμμαχία του Κιλιτσντάρογλου.

Η συμμετοχή στις προεδρικές εκλογές ήταν πολύ υψηλή φθάνοντας στον πρώτο γύρο το 87% και στον δεύτερο το 84%. Ο Ερντογάν στον πρώτο γύρο απέσπασε 27 εκατ. ψήφους και το 49,52% ενώ στις προεδρικές εκλογές του 2018 είχε 26,3 εκατ. ψήφους και είχε βγει νικητής με 52,6%. Ο Κιλιτσντάρογλου πήρε 24,5 εκατ. και το 44,9%, ο Ογκάν 2,8 εκατ. και 5,17% ενώ ο Ιντσέ 0,2 εκατ., και το 0,43%. Στις προεδρικές

εκλογές του 2018 ο Ιντσέ ως υποψήφιος του κεμαλικού κόμματος είχε αποσπάσει 30,6%, η Ακσενέρ το 7,2% ενώ το κουρδικό κόμμα το 8,4%. Στον δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών του 2023 ο Ερντογάν αύξησε τις ψήφους του στις 27,8 εκατ. και απέσπασε το 52,1% ενώ ο Κιλιτσντάρογλου αύξησε τις ψήφους στις 25,5 εκατ. και πήρε το 47,8%.

Οι βουλευτικές εκλογές

Ταυτόχρονα με τον πρώτο γύρο των προεδρικών εκλογών διεξήχθησαν και οι βουλευτικές εκλογές για τη Βουλή των 600 εδρών. Το κατώφλι για την είσοδο στη Βουλή μειώθηκε σε αυτές τις εκλογές από το 10% στο επίσης υψηλό 7% σε πανεθνική κλίμακα. Αυτό το κατώφλι διαφοροποίησε και τον τρόπο συμμετοχής κάποιων κομμάτων, π.χ. η Εθνική Συμμαχία δεν κατέβηκε ως εξακομματικός συνασπισμός. Η συμμετοχή στις βουλευτικές εκλογές ήταν επίσης υψηλή, στο 87%.

Η Λαϊκή Συμμαχία του Ερντογάν απέσπασε 26,9 εκατ. ψήφους (το 49,9%) ακριβώς όσες είχε πάρει και το 2018 μόνο που τότε συγκέντρωσε ποσοστό 53,3%. Ωστόσο η σύνθεση ήταν διαφορετική αφού το ΑΚΡ του Ερντογάν μειώθηκε σε ψήφους και πήρε 19,1 εκατ. (35,6%) από 21,3 εκατ. (42,5%) το 2018, το Εθνικιστικό Κίνημα του Μπαχτσελί είχε μία μικρή μείωση ψήφων, 5,4 εκατ. από 5,5 εκατ. και ποσοστιαία πήρε το 10,5% από 11,1%. Τα άλλα δύο μικρότερα κόμματα της Λαϊκής Συμμαχίας, που συνασπίστηκαν φέτος με τον Ερντογάν, πήραν 2 εκατ. ψήφους και ποσοστό 3,8% καλύπτοντας έτσι τις όποιες απώλειες σε ψήφους και ποσοστό είχε η Λαϊκή Συμμαχία σε σχέση με το 2018.

Η Εθνική Συμμαχία στις βουλευτικές εκλογές αποτελούνταν μόνο από τους κεμαλιστές του Κιλιτσντάρογλου και το Καλό Κόμμα της Ακσενέρ και απέσπασε 13,6 εκατ. ψήφους και το 35% από 17 εκατ. και το 33,9% το 2018, χωρίς καμία ουσιαστική διαφοροποίηση μεταξύ των δύο.

Τρίτη πολιτική δύναμη στις βουλευτικές εκλογές αναδείχθηκε η Συμμαχία Εργασίας και Ελευθερίας. Η Συμμαχία αυτή αποτελούνταν από το αριστερό κουρδικό κόμμα, που μετονομάστηκε

σε Κόμμα των Πρασίνων και του Αριστερού Μέλλοντος, υπό τον φόβο της απαγόρευσης της συμμετοχής του, και από άλλα πέντε κόμματα της αριστεράς και της ριζοσπαστικής αριστεράς: το Κόμμα Εργατών Τουρκίας (είναι μια διάσπαση του Κ.Κ. Τουρκίας, όπου εκεί εντάχθηκαν και οι ευρύτερες δυνάμεις της ριζοσπαστικής αριστεράς συμπεριλαμβανομένου και του πρώην τμήματος της Ενιαίας Γραμματείας της 4ης Διεθνούς), κ.α. Η Συμμαχία απέσπασε το 10,6% και 5,7 εκατ. ψήφους, ενώ στις εκλογές του 2018 μόνο του το κουρδικό κόμμα είχε πάρει το 11,7% και 5,8 εκατ. ψήφους. Η Συμμαχία στις προεδρικές εκλογές στήριξε τον Κιλιτσντάρογλου.

Τέλος, η ακροδεξιά Συμμαχία των Προγόνων του Ογκάν πήρε 1,3 εκατ. ψήφους και το 2,5%.

Έτσι η σύνθεση της νέας Βουλής είναι: Το κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης του Ερντογάν κερδίζει 268 έδρες (μείον 27 σε σχέση με τις εκλογές του 2018), το ακροδεξιό κόμμα του Μπαχτσελί 50 έδρες (συν 1) και άλλες 5 έδρες ένα μικρότερο κόμμα της Λαϊκής Συμμαχίας, και έτσι συνολικά η τελευταία έχει και τον έλεγχο της Βουλής με 323 έδρες. Το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα του Κιλιτσντάρογλου κερδίζει 169 έδρες (συν 23), το Καλό Κόμμα της Ακσενέρ κερδίζει 43 έδρες. Η Συμμαχία Εργασίας και Ελευθερίας κερδίζει 65 έδρες με το αναγκαστικά μετονομαζόμενο κουρδικό κόμμα να χάνει 2 έδρες ενώ το Κόμμα Εργατών Τουρκίας εξέλεξε 4 βουλευτές.

Ο προεκλογικός αγώνας και η επικράτηση Ερντογάν

Η σημαντική επικράτηση του Ερντογάν στις προεδρικές και βουλευτικές εκλογές δεν είναι καθόλου τυχαία. Αν ο Κεμάλ Ατατούρκ πραγματοποίησε την αστικοδημοκρατική επανάσταση και την ίδρυση του τουρκικού αστικού κράτους τον 20ο αιώνα ο Ερντογάν δικαιωματικά θεωρείται ο ιδρυτής της νέας καπιταλιστικής Τουρκίας του 21ου αιώνα. Η άνοδος του Ερντογάν και των ισλαμιστών στην εξουσία το 2003 απογείωσε την τουρκική καπιταλιστική οικονομία τετραπλασιάζοντας μέσα σε μια εικοσαετία το Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν και φθάνοντάς το σήμερα στο 1,03 τρισ. δολάρια, στη 19η θέση παγκοσμίως και στην 11η αν μετρηθεί το ΑΕΠ σε μονάδες αγοραστικής δύναμης. Η συμμετοχή της βιομηχανίας στο ΑΕΠ ανέρχεται στο 27% ενώ η Τουρκία εξαγει μηχανήματα, ηλεκτρονικά, αυτοκίνητα, στρατιωτικό εξοπλισμό, κ.α. Η ανάπτυξη αυτή άλλαξε το σύνολο των κοινωνικών τάξεων με την κατακόρυφη αύξηση των εργαζομένων (κυρίως με εσωτερική μετανάστευση χωρικών στις μεγάλες πόλεις και ιδιαίτερα στην Κωνσταντινούπολη), τη διεύρυνση των μικροαστικών στρωμάτων αλλά και την αλλαγή της σύνθεσης της αστικής τάξης, με τη σχετική υποχώρηση της παλιάς κεμαλικής βιομηχανικής μπουρζουαζίας

και την ανάδυση μιας νέας, πλειοψηφικής και πιο σύγχρονης μπουρζουαζίας. Άλλαξε η ζωή δεκάδων εκατομμυρίων Τούρκων αφού έβγαλε από την αβάσταχτη καθυστέρηση ιδιαίτερα την ενδοχώρα, την Ανατολία, η οποία εξακολουθεί να είναι και το εκλογικό κάστρο του Ερντογάν, παρά τους πρόσφατους σεισμούς που ήταν φονικοί λόγω κυρίως της πρόχειρης κατασκευής των πολυκατοικιών. Επιπλέον το κόμμα έγινε, αλλά μόνο με αυτή την έννοια, καθεστώς μια που ο κρατικός μηχανισμός που ανήκε παλιότερα (σε όλο τον 20ο αιώνα) στους κεμαλιστές και λιγότερο στους γκιουλενιστές (ένας είδος ισλαμιστών μασόνων) εκκαθαρίστηκε και κυριαρχείται στη μεγάλη πλειοψηφία του από τους ισλαμιστές του Ερντογάν. Αλλά είναι ιδρυτής της νέας Τουρκίας του 21ου αιώνα και με μία άλλη έννοια, μια που υλοποιεί το λεγόμενο σχέδιο για τον «Αιώνα της Τουρκίας» που στην πράξη σημαίνει την ανάδειξη του τουρκικού καπιταλισμού σε μια περιφερειακή δύναμη, σε έναν υποίμπερι-αλισμό, αν όχι σε μια από τις μεγάλες παγκόσμιες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Γι' αυτό και οι στρατιωτικές/πολιτικές επεμβάσεις από τον Καύκασο μέχρι τη βόρεια Αφρική και τις αραβικές χώρες. Η συνολική αυτή πολιτική του ήταν και το περιεχόμενο της προεκλογικής του εκστρατείας συν τις γνωστές προεκλογικές παροχές (αύξηση βασικού μισθού, δωρεάν φυσικό αέριο για έναν χρόνο, άμεση ανέγερση κατοικιών στις σεισμόπληκτες περιοχές, κ.α.).

Από την άλλη, η αντιπολίτευση του Κιλιτσντάρογλου αποτελούνταν κυριολεκτικά από ένα συνονθύλευμα από ακροδεξιούς έως ακροαριστερούς ψηφοφόρους, που το μόνο ενοποιητικό στοιχείο της ήταν η εκδίωξη του Ερντογάν. Όσους ψήφους συγκέντρωνε από τα αριστερά και τους Κούρδους άλλους τόσους έχανε από τα δεξιά και το αντίστροφο. Ο Κιλιτσντάρογλου δεν μπορούσε να πείσει όχι γιατί ήταν μέτριος και άχρωμος αλλά γιατί στο πρόσωπό του δεν αποτυπώνονταν κανένα σχέδιο, παρά μόνο η προσδοκία του κέρδους από τη φθορά του Ερντογάν και το αυταρχικό καθεστώς του. Ταυτόχρονα, η μεγάλη πλειοψηφία της αντιπολίτευσης αποτελούνταν από νεοφιλελεύθερες δυνάμεις που είχαν εφαρμόσει αιματοβαμμένες δικτατορίες στο παρελθόν (κεμαλιστές) ή υποσχονταν να εφαρμόσουν ακόμη χειρότερη καταστολή και από τον Ερντογάν. Γι' αυτό και ανέστειλαν κάθε κινητοποίηση προς τον Ερντογάν περιοριζόμενη σε φραστικές αντιπαραθέσεις.

Ωστόσο, ενθαρρυντικό στοιχείο είναι το σχεδόν 1 εκατ. ψήφους του Κόμματος Εργατών Τουρκίας, αλλά και η διατήρηση των δυνάμεων του κουρδικού κόμματος, που αποτελούν μια σημαντική βάση για την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού κινήματος, αρκεί να αυτονομηθούν, καταρχάς, από τις υπόλοιπες αστικές δυνάμεις.

